

GROOVE

Nummer 4 • 2004 Sveriges största musiktidning

PJ Harvey

Velvet Revolver
Slipknot
Jolie Holland
Infinite Mass

**Sahara Hotnights • Denison Witmer • Mattias Alkberg • Christian Walz • Petter
Assid • Edward • Le Mans • Snook • Spring in Paris**

Groove 4 • 2004

Christian Walz	sidan 5
Tre frågor till Petter	sidan 5
Den goda smaken	sidan 5
Sahara Hotnights	sidan 6
Live kostar det på	sidan 6
In Flames	sidan 7
Ett subjektivt alfabet	sidan 7
Mattias Alkberg	sidan 8
Assid	sidan 10
Edward	sidan 10
Le Mans	sidan 11
Snook	sidan 11
Spring in Paris	sidan 11
Jolie Holland	sidan 12
Velvet Revolver	sidan 14
Infinite Mass	sidan 17
Denison Witmer	sidan 17
PJ Harvey	sidan 18
Slipknot	sidan 22
Albumrecensioner	sidan 25
Egenrecensioner	sidan 26
Vinylrecensioner	sidan 32
DVD-recensioner	sidan 34
Groove CD 4 • 2004	sidan 35

Iedare

Sommartider hej-hej

I skrivande stund har värmen sänkts sig över Sverige som en föräning om hur bra man kan ha det på sommarens alla festivaler. I solens omfamning är det svårt att vara deppig. Eftertänksamma artister som Morrissey och PJ Harvey sprider svalka men deras låtar skänker ändå glädje, speciellt PJ:s.

Jag är dessutom riktigt stolt över att vi i detta nummer av Groove kan presentera en fyllig artikel med henne. Det känns som vi följts åt i drygt tio år och att detta är den naturliga avstämningen när vi båda gått från underground till att vara etablerade i respektive bransch. Det känns skönt att till slut mötas när man utvecklats parallellt under en lång period. Och respekten för PJ Harvey är intakt efter att ha sträcklyssnat på nya plattan *Uh Huh Her*. Hon är på något sätt sinnebilden av den artistiskt och mänskligt besatta rockartisten som vill fortsätta utforska sitt (och

vårt) beteende- och känslomönster tills kraften sinar och kroppen ger upp. Det känns mäktigt att inse att musik kan ha en större betydelse än som kuliss i en varuhiss. Lycka till framöver, Polly Jean!

I Grooves stora sommarnummer som kommer ut i mitten av juni möter vi andra som rockar hårt. Korn, The (International) Noise Conspiracy, Sonic Youth och Hives leder fältet vad gäller gitarrock. Läs vad de har att säga i sista numret innan sommarlov.

Hoppas vi träffas på Hultsfred eller Arvikafestivalen i vårt Groovetält, där kommer vi ha tävlingar och specialerbjudanden för alla smaker.

Gary Andersson
chefred@groove.se

Omslag
Valerie Phillips

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
<http://www.groove.se>

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.se

Redaktör
Niklas Simonsson, info@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser
Per Lundberg G.B., per@groove.se
0706-44 13 79

Groove-CD & web
Ann-Sofie Henriksson, ash@groove.se
031-13 91 70

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.
Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Adargo Press AB

ISSN 1401-7091

Groovearbetare	Annika Henriksson
Martin Adolfsson	Johan Joelsson
Kristofer Ahlström	Robert Lagerström
Mats Almegård	Jonas Liveröd
Gary Andersson	Per Lundberg G.B.
Daniel Axelsson	Martin Lundmark
Mikael Barani	Thomas Nilson
Roger Bengtsson	Mia Olsson
Therese Bohman	Daniel Severinsson
Jonas Elgemark	Niklas Simonsson
Mattias Elgemark	Magnus Sjöberg
Andreas Eriksson	Mathias Skeppstedt
Fredrik Eriksson	Moa Stridde
Moa Eriksson	Henrik Strömberg
Sandra Fogel	Josefin Öberg
Johannes Giotas	
Torbjörn Hallgren	

Groove görs i samarbete med:

Bostream

GROUND CONTROL

CMM GROUP

Tävla på groove.se!

Du kan vinna

Korn Konsertbiljetter
Petter CD
Kristofer Åström CD
Paper Tiger CD

plus biljetter till

**Arvika-, Kalas-,
Mega Fezt- och
Hultsfreds-
festivalerna**

Till Grooveprenumeranter
lottar vi ut skivor med

Slipknot (inkl t-shirt),
Alanis
&
The Streets

och mer

Dessutom på www.groove.se:

**Rea på
Groovekläder!**

I vår exklusiva webshop kan
du skaffa snygga t-shirts och
jackor med Groove-tryck i bästa
Ground Control-kvalitet.

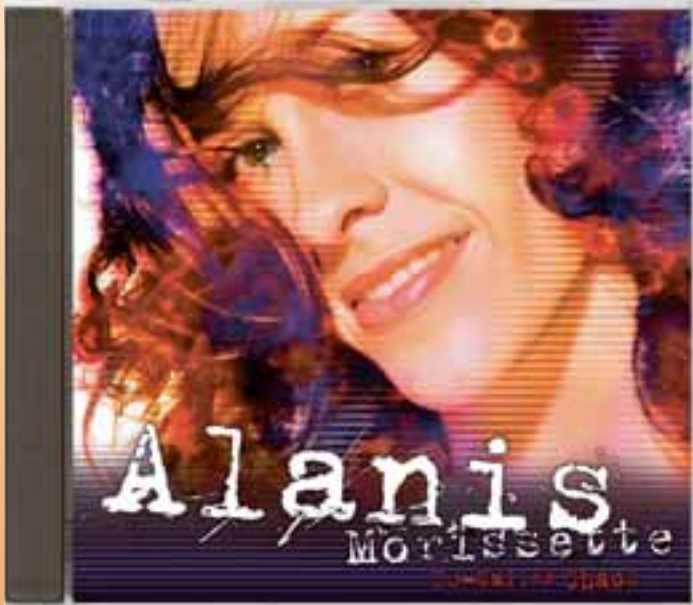

T-shirt

99:–

+frakt

finns i flera färger

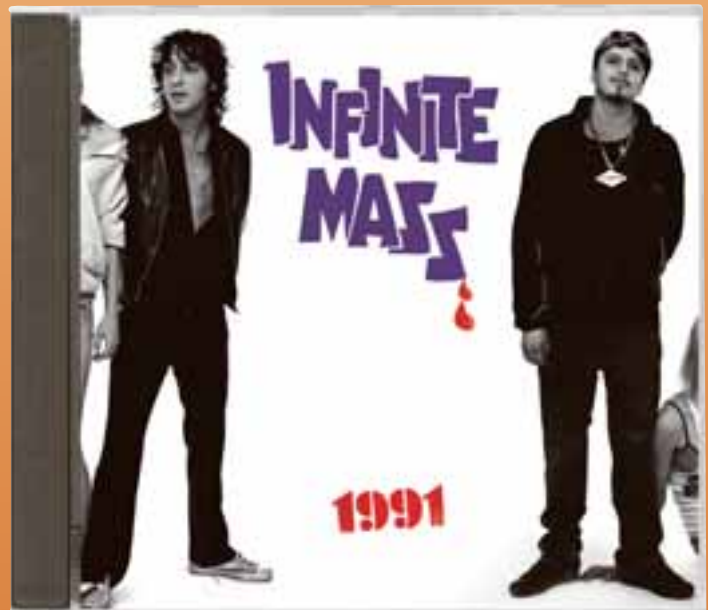
Alanis Morissette
So Called Chaos. CD **175:-** Släpps 19 maj.

Ash
Meltdown. CD **175:-** Släpps 19 maj.

The Streets
A Grand Don't Come For Free. CD **175:-** Släpps 12 maj.

Infinite Mass
1991. CD **149:-** Släpps 12 maj.

Just nu på Åhléns! Välkommen in.

...fantastiska skivor i maj

MYSTIC CHORDS OF MEMORY

TRIBECA

DAVID SANDSTRÖM

HAL

De tar vid där Simon & Garfunkel eller Carole King gav upp - som då fast nu och bättre, fräckare! En debutsingel - en blivande klassiker!

MYSTIC CHORDS OF MEMORY

Bakom det här långsamma, smekande och svävande projektet hittar vi Christopher Gunst från BeachwoodSparks och Jen Cohen från the Aisler's Set. När Beachwood Sparks lagt av växte sakta ett nytt projekt fram.

DRAGON DOWN

Tribeca är Lasse Lindh (f.d. soloartist och ex-Chevy) och Claes Björklund. Tillsammans har de fått till en grym popplatta med analoga syntar, trummaskiner och gitarrljud så tillskruvade att man blir osäker på om det verkligen är gitarrer. Innehåller bl a singeln »Solitude« och »La la la etc«.

THE DOMINANT NEED OF THE NEEDY SOUL IS TO BE NEEDED

Äntligen! Andra soloplattan från gamla Refused-trummisen är här! Snygg pop/rock smyckad med stråkar, rhodes och slagverk. "För varje lyssning känner jag mig alltmer övertygad om att detta är en av årets starkaste svenska skivor". - Nils Hansson Dagens Nyheter

ART BRUT

Briljant debut från engelska retroartrockers! Ramtida sam-larobjekt!

www.border.se

midprice sommar 2004
nu till specialpris i alla bra skivbutiker

www.border.se

Christian Walz Egen lyckas smed

Med sitt varma amerikanskinspirerade soul-sound är Christian Walz en relativt udda fågel i musiksverige. Silkeslena harmonier värmer lyssnaren i den rug-giga vårvinden, så var det på självbetit-lade debuten som kom för fem år sedan och effekten är snarlik nu när *Paint by Numbers* är på väg. Först ut, super-sköna singeln *Maybe Not* pekar mot en mjuk och härligt behaglig platta.

– Men det är ganska så spritt, jag läser mig inte vid en stil. Varje låt är verkligen viktig, dom är som egna individer. Dom måste tas om hand väl.

Och finstämda balladen *Never Be Afraid Again* har förmodligen fått en trygg uppväxt hos Christian. Den känns i alla fall övervägande harmonisk i sin starka övertygelse. *I Will Let You Down* är en annan av de nya favoriterna med ett okomplicerat sommarsväng. Christian verkar ha tagit influenser från gamla soullegender, Neneh Cherry, Michael Jackson och Prince och smält samman till en egen brygd. Och det har tagit tid.

– Ja, det är ingen dans på rosor att göra en skiva själv, det finns en överhängande risk att man börjar negga efter ett tag. Jag har haft ansvar för allting, allt i projektet hänger på mig, så ens värsta fiende är när man börjar fundera för mycket. Dessutom blir man blind för materialet till slut.

Även debuten producerade Christian Walz själv, bara 20 år gammal, men anledningarna till att det tagit så lång tid att komma till skott nu är många. Han har fått barn och har bevisligen svårt att släppa ifrån sig låtar, även om det kan vara den bästa känsla som finns.

– Jag måste göra en skiva som har en mening, och inte bara för att en hylla i en skivbutik behöver fyllas. Processen

Jonas Linell

är energikrävande men man får självförtroende efteråt samtidigt som man lär sig mycket. Även om man inte har tid med nåt fritidsintresse, haha! När man arbetar i studion känns det som man står utanför resten av samhället.

Han säger sig också ha en mer avslappnad attityd till att folk tycker till om hans låtar, prestige har släppts.

– Men ibland har man funderat vad skribenter har för rätt att ge artister käftsmällor när dom inte kan ge tillbaka! Jag har klarat mig bra, men sågningar av okända artister känns fel. Men det man tar åt sig mest av är oftast saker man märker att man kunde gjort bättre.

Även om låtarna självklart varit en del av länge nu, och att han känner dem

väl, finns det tillfällen när de överraskar honom. Som när han hör en egen låt på allmän plats. *Maybe Not* har spelats en del på radio, men ännu har han inte fått chans att smyggläsa på omgivningen och läsa av deras reaktion på det han jobbat med under så lång tid. Men dessa tillfällen kommer alldeles säkert.

Men det som gör störst intryck på Christian är när folk han inte känner kommer upp till honom och berättar vad hans musik betyder för dem.

– Jag blir jätteimponerad av folk som vill prata med mig om musiken, det känns modigt av dom och det ger mig oftast väldigt mycket.

Gary Andersson

3 frågor till...

...Petter, som är aktuell med purfärska plattan *Ronin*.

Det har snackats om "den nye Petter" i och med *Ronin*. Kan den vara för bred för dina fans?

– Menar du att jag skulle tappa gamla fans eller?

Kanske det. Eller vad tror du själv?

– Jag vet inte. I mitt fall har jag nog tappat fans men också vunnit fans för varje skiva. Den skivan där jag hade fans från olika stilar var nog *Bananrepublik*. Det var nog många *Mitt Sjätte Sinne*-anhängare som köpte den för att dom gillade första plattan, sedan var det många som köpte den och gillade den för att den var just *Bananrepublik*, förstår du? Men jag har faktiskt inte tänkt så mycket på det, den vanlige svensken är nog min publik nu. Nu släpper jag ny skiva, skit samma vilka som gillar den.

Så hur arbetade du med nya plattan då? Gick bara in och körde på och tänkte "nu gör vi en ny platta"?

– Nej, helvete heller. Jag har ju nästan hållit på i tre års tid med den. Jag började i sluttampen av turnén på förra skivan. Dessutom blev jag pappa däremellan. Jag kunde göra lite jobb, sedan låta det vila i två månader. Men det har blivit mycket flängande, jag har kört så jävla mycket bil. Ner med Moneybrother, hämta Timbuktu i Åre – det tar tid. Men det var skönt att komma bort från Stockholm och spela in i Göteborg lite. Generellt har jag lekt mycket mer med musikaliska influenser nu. Jag lyssnar mycket på reggae hemma, vilket märks i låten *Softa ner*. Den kom till två dagar innan skivan skulle in i fabriken. Låten har budskapet att ta det lugnt, men det var den mest stressade inspelning jag varit med om [skratt].

Niklas Simonsson

Den goda smaken

Häromdagen var jag på loppmarknad och köpte med mig en bunt gamla skivor: Carolas första skiva, romantisk Hawaiimusik med Yngve Stoor från femtiotalet, en *Cocktail International*-platta från sextiotalet, en Björn Skifssamling från sjuttiotalet och en singel med Venga Boys nittitalshit *Boom, Boom, Boom, Boom!!*. Alla för två kronor styck. På vägen hem möter jag en bekant som jag stolt visar mina fynd för. Han tittar helt oförstående på mig och säger "Tycker du verkligen att sånt är bra på riktigt?". "Nej, säger jag. Det är bara roligt. Jag lyssnar på det ironiskt."

När jag kommer hem funderar jag lite över det där. Som tonåring avskydde jag Carolas musik och tyckte att åttiotalet var det fulaste och töntigaste årtiondet som någonsin funnits. På den tiden var folk som lyssnade på sådant efterblivna bondtölp

i mina ögon. Det samma gällde min syn på de som lyssnade på Vengaboys och Björn Skifs. Idag tycker jag att Carolas *Mickey* är en skitbra låt och detsamma gäller Björn Skifs urcharmiga *Krama dig* från 1975. När man spelar den typen av låtar blir folk glada, sjunger med och fånar sig vilket är mycket roligare än den reaktion som till exempel The Smiths framkallar på en fest. Detta trots att The Smiths till skillnad från Venga Boys är ett av världshistoriens bästa band.

Men det är kanske just det. Alla vet att The Smiths är "god smak" och alla på festen har alla Smithsskivor hemma i bokstavsordning. Att spela The Smiths på en fest är att manifesteras god smak – något som känns överflödigt eftersom alla har den. Detta gäller kanske framförallt för folk i tjugonågoting-åldern i storstäder eller studentstäder. När

man är sjutton år och bor i en småstad däremot är det självklart att man hatar Venga Boys eftersom det inte finns något annat. Vill du gå ut och dansa så har du inget annat val än att lyssna på det som spelas på Energy. De flesta andra ungdomar känner inte ens till de största banden inom alternativ musik: The Smiths, The Cure eller Belle and Sebastian. Du blir en musikens krigare som slåss mot dumhet och okunskap genom att fnysa föraktfullt åt allt som pentatjeerna och fotbollsskrabbarna dansar till. Men numera när jag umgås i musikintresserade kretsar (i en studentstad) är läget ett annat.

Nu är det istället elitisterna som är den största fienden. De som fnyser föraktfullt åt att man gillar Britneys nya singel och som inte kan förstå att man kan gilla Britney OCH Magnetic Fields OCH Lil' Kim OCH Morrissey.

Jag sa detta till en av mina bästa vänner som ska bli psykolog. Hon tittade analyserande på mig och sa "Kan det inte vara så att det är du som är elitistisk gentemot elitisterna? Att du genom att lyssna på Venga Boys visar att du förstår något som inte dom förstår och att du redan varit i det musikaliska stadiet där dom befinner sig och gått vidare?" Jag antar att det hon sa innehöll en gnutta sanning. Men bara lite.

Moa Eriksson
moa@groove.se

Sahara Hotnights

Punkbrudarna som håller

Josefin bankar fortfarande lika hårt på trummorna, gitarrerna duellerar ännu på gränsen till sammanbrott och Maria spottar ur sig orden med explosiv framtoning. Allt är precis som vanligt i Sahara Hotnight-land. Men ändå inte.

För ett antal år sedan träffade jag ett ungt Sahara Hotnights bland snöflingor och kyla i Luleå. De hade nyligen släppt debutalbumet *C'mon Let's Pretend* och yrade fortfarande i ruset av den plötsliga berömmelsen och de höga försäljningssiffrorna. Ingen kan väl ha undgått hypen som surrade omkring dem. När jag nu pratar med sångerskan och gitarristen Maria Andersson har mycket hänt. Ett andra album har släppts, ett ytterligare börjar närma sig mållinjen och den internationella scenen har fått upp ögonen för Saharornas kapacitet.

Maria är trevlig och artig, men hon är definitivt inte den mest lättpratade person jag mött. Jag får nästan pressa ur henne svar och det blir många suckar följt av "jag vet inte". Det är inte precis vad man väntar sig från ett band som skulle kunna strömförsörja en hel stad med sin liveenergi.

Den 19:e maj ser nya plattan *Kiss and Tell* ljuset. Redan nu har den dock korsat Atlanten några gånger, då den mixats i Los Angeles av Rob Schnapf, som tidigare jobbat med storheter som Foo Fighters, Beck och The Vines. När jag ber Maria berätta om skivan låter hon nästan överrumplad, som om hon aldrig fått frågan förut.

– Jaa, vad vill du veta? Hmm... Jag tycker det är den perfekta blandningen av vår

första och andra skiva. Första skivan var mer poppig och melodiös, andra skivan var snabbare och hårdare. Och om man blandar det... Ja, den nya plattan är nog, jag vet inte, kanske mer dansant. Men vi är inte så desperata efter att det ska vara en världsomvälvande förändring på varje skiva.

Trots det har Sahara Hotnights har förflyttat sig en bra bit från starttrutan. *Kiss and Tell* har ett bredare utbud än deras tidigare skivor, utan att för den skull tappa sin nisch. Kaxigheten finns kvar och Marias röst vandrar från fortissimo ner till sårbara, trevande toner. Klockrena melodier omslingras av bakgrundskörer och såväl åttiotalssynten som sextiotalets kända refränger har smugit sig in.

När de började spela tillsammans på mellanstadiet var Nirvana en stor och

betydelsefull influens. Numera nämner de istället band som Cars och Crowded House. I utländsk musikpress har de kallats en kvinnlig version av The Hives.

– Jag blir inte förvånad längre, folk kan sätta vilka andra bandnamn som helst i samma mening som vårt – till exempel Midnight Oil – och jag tycker inte att vi ligger speciellt nära. Om man inte lyssnar så mycket på musik ser man nog bara framför sig ett rockband som spelar snabba låtar och har mycket distade gitarrer. Och det är det enda dom hör.

Under våren och försommaren gör de ett fåtal spelningar i Sverige, därefter styr de kosan mot USA och Japan.

– Japanerna är ju inte precis råpackade och snubblar över varandra på konserterna, som svenskarna. Det känns nästan

som en klichébild av en japan – du vet, stå artigt och applådera.

– I hela USA har det gått superbra. Det känns som att vi har lockat till oss vartenda kryp. Ibland blir man en sådan där som nästan tar för givet att folk ska komma bara för att man är ett känt, bra band.

Dags att ta tempen på divafaktorn.

Finns ni med på tio-i-topplistan över världens bästa band?

– Ja, jag tycker inte att man är så bortskämd med bra band. Jag kan vara råsugen på att se ett band som jag har köpt skivan med, men nio gånger av tio blir jag jättebesviken. Så jag tror nog att Sahara Hotnights är uppe på topplistan. En solklar etta!

Josefin Öberg

Mia Olsson

Live kostar det på

Gick häromkvällen och såg Einstürzende Neubauten här i New York. Bandet går ut på scenen och Blixa tar mikrofonen:

– Det är kul att vara tillbaka i USA, men det här är sista gången, det finns för många djävlar här.

Vad Blixa talade om är konsertarrangören Ticketmaster och ett relativt nytt bolag som heter Clear Channel. Ticketmaster är redan kända genom Pearl Jams protester, Neil Young och alla andra som vägrade att turnera så länge Ticketmaster hade hand om biljettförsäljningen. Vad det ledde till var att en massa band inte turnerade och till sist gav upp. Nu spelar de alla för Ticketmaster, precis så mäktiga är dessa bolag.

Vad är det då banden klagar på? Jo, att Ticketmaster har otroligt höga biljettpriser

och det är inget banden kan göra något åt – plus att det är pengar som de själva aldrig ser. Sedan tar de också ut en massa extra avgifter – det är en behandlingsavgift, skatt, lokal skatt samt en avgift för att du faktiskt köper en biljett. Senast jag använde Ticketmaster så kostade biljetten 39 dollar (ungefär 290 kronor), sedan kom avgifterna som sammanlagt uppgick till 17 dollar (130 kronor), vilket ledde till att när allt var betalt hade jag gett 55 dollar för en 38-dollarsbiljett. Hela grejen är vansinne. På det tillkommer också frakt.

Men vad som nu har hänt är att Clear Channel har köpt upp de flesta rockklubbar och börjat driva dem. Det var bland annat detta som Blixa talade om. På deras nuvarande turné så spelar Neubauten in konserten,

bränner den på CD och en timme efter att konserten är klar så kan man köpa den i t-shirtboden. Men icke på Clear Channel-ägda klubbar om inte de får procent på intäkterna. Och inte nog med det, de vill också ha 3 dollar från varje såld t-shirt. Då de flesta mindre band lever på t-shirtförsäljningen är detta vansinne och flera band har nu inte längre råd att turnera, nu har Neubauten blivit ett av dessa. En del amerikanska band har kringgått detta genom att helt enkelt inte ha ett bord med t-shirts och CD-skivor och sånt, de säljer bara från sin hemsida. Eller så finns exempel som Posies och Shellac som jag nyss såg som efter konserten drog fram en plastpåse med t-shirts som de satt på scenkanten och sålde direkt

efter sista låten. Ska det verkligen behöva gå så långt?

En annan intressant iakttagelse är att de europeiska banden nu lämnar scenen under framträdanden för att gå ut från de rökfria New York-klubbarna för ett bloss. Amerikanska band ignorerar förbudet, medan de väluppföstrade européerna snällt lyder. Jag tycker det är lite gulligt. Både Blixa och Ville Valo i H.I.M. sprang ut mellan låtarna.

Mathias Skeppstedt
mas@groove.se

Lee Zone

**GO BEHIND THE SCENES
IN THE LEE ZONE
AT ROSKILDE FESTIVAL
1-4 JULY 2004.**

**WIN TICKETS AT: WWW.LEE.BE/ROSKILDE
OR CHECK OUT WWW.ROSKILDE-FESTIVAL.DK**

**UPFRONT
SINCE 1971**

TUBORG
OFFICIAL SPONSOR

**BEHIND THE SCENES
SINCE 1889**

V ett subjektivt alfabet

V FOR VENDETTA

V for Vendetta av Alan Moore är en av de starkaste argumentationer jag läst för: A) Anarki och B) Våld som metod för att uppnå det. Synd då att det är en tecknad serie, låt vara med ett större djup än vad de flesta fiskat i. Faktum är att den ende som överträffar herr Moore vad gäller komplexitet och allvar i serievärlden är han själv. *Watchmen* har ännu starkare manus, pånyttfödelsen av mossige gamle Swamp Thing är märkvärdigare och slutsatsen (en av många!) att 1900-talet formades av Jack the Ripper i *From Hell* visar på en analytisk förmåga utöver det vanliga. Dock, den som medelst sång och slängkappa krossar fascismen får mina pengar. Men det är fel med våld. Jag svär. Jag tycker det. Säkert.

Mattias Alkberg

HENRIK VENANT

Ofta förbisedd, men ändå en självklara representant för det som var bra i svensk punk och new wave. Medlem i Garbochock, ledare för TT-Reuter, Underjordiska Lyxorkestern och Pojken med Grodan i Pannan kändes det som att Henrik Venant inte bara kunde känna av klimatet, utan också gå förbi och bortom det och följa sin egen väg. Kompromisslöst klappande mothårs och medhårs, men också subtilt, nästan valhänt, protest. Intensivt och subtilt. Har gått i de främre leden inom svensk rock och pop i snart trettio år. Som musiker. Och för artisterna, banden, skivbolaget. För musiken.

MS

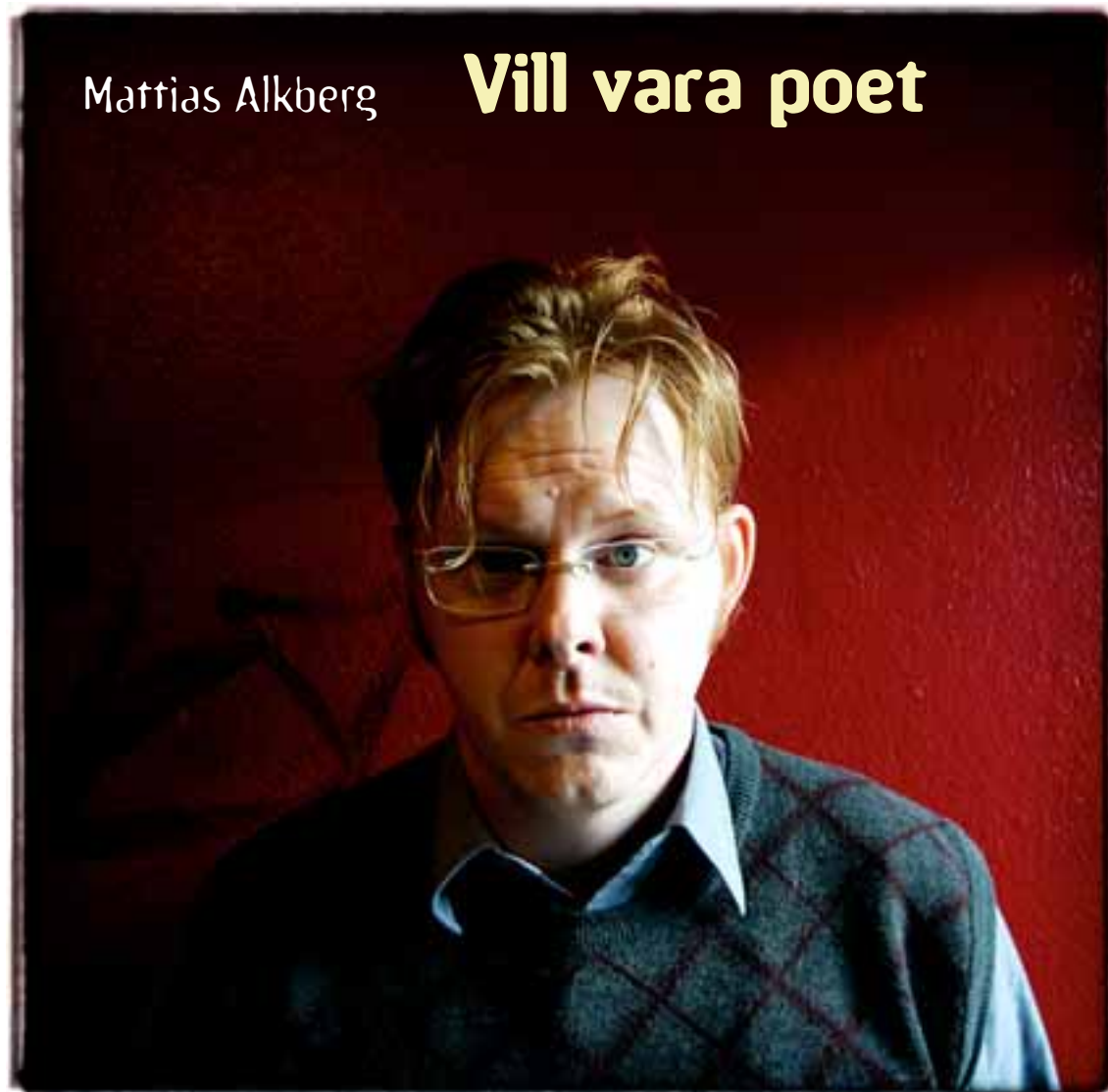
VENUS IN FURS

Svårt att hitta en mer dekadent och sexig låt än *Venus in Furs*. Venus är inte bara en planet utan också kärlekens gudinna i den romerska mytologin och ett venusberg har med kvinnans könsorgan att göra. Man kan misstänka vad det var *Velvet Underground* syftade på... *Lou Reed* låter paranoid och farlig och *John Cales* fiol är mästerlig i sitt sinnessjuka malande. När det sen skapas en slags humor bland allt läder har man verkligen lyckats.

JE

Mattias Alkberg

Vill vara poet

Adam Haglund

Han är minst sagt imponerande produktiv. Utöver musiken är han även krönikör på NSD, poet och har fyra barn. Nu är han mest aktuell med låten *Big Chill* tillsammans med David & the Citizens.

Det är i mitten av april. Soligt men ändå lite kyla kvar i luften. Den påminner om att vintern inte släppt sitt grepp ännu. På Smålands Nation i Lund plockar man med bord och stolar. Det pysslas och pulas inför kvällens konsert med Mattias Alkberg BD.

”Ska du intervjua Alkberg?”, frågar en av de som pular med borden. ”Är inte han lite så där svår?”. Jag svarar att jag inte vet, att jag aldrig träffat honom tidigare.

När bandet dyker upp en timme för sent så tänker jag på att han inte verkar svår när han utan invändningar går och blir fotograferad.

Lyssnar på en soundcheck där trumma, bas, gitarr och sång ska testas. Sen allihop på samma gång. Låten *Fyllskalle* och kanske en något oväntad och svajig *Sunday Bloody Sunday*. Efteråt när vi sitter och äter vegetarisk lasagne skämtar vi lite om hur det varit under turnén och att han skulle vilja ha en större lägenhet hemma i Luleå nu när barnen börjar bli stora.

Folk börjar strömma till och vi drar oss in i logen där vi lyssnar på bland-CD:s och där resten av bandet vill gå och äta ännu mer. ”Vi vill ha hambur-

gare” och ”Måste ha kött” och ”Usch, jag hatar oliver”. Jag och Mattias pratar poesi. Han vill skriva sånt som han själv vill läsa. Vi avbryts av att han får reda på att Plannja just vunnit SM-guld i basket och han spricker upp i ett stort leende.

– Faan va grymt, skriker Mattias i sin mobil.

Konserten startar och folk ställer upp framför scenkanten. Det är inte fullt men inte heller öde. Får känslan av att konserten går på rutin och att bandet inte tänder till på allvar. Fast när de drar av *Fyllskalle* så är det många som sjunger med i refrängen. Och avslutande Liket lever-covern *Levande begravd* är en fantastiskt bra rundgångsfinal.

När allt är inpackat i bilen bär det av mot hotellet. Några är ganska tankade och stämningen är lätt flamsig. Vi bestämmer att fortsätta en annan dag.

Något dygn senare spelar de i Malmö på KB. Vi träffas i en tom loge. Utanför på gatan susar bilarna förbi. Vädret är varmt och måsarna skriar.

– Jag har aldrig haft någon ambition att skriva någon roman. Försökte, men det blev aldrig något. Är ingen prosaist. Jag vill vara poet, säger Mattias och ser

mig i ögonen samtidigt som han drar ett bloss på sin cigarett.

Jag frågar hur han hinner med att göra så mycket. Han svarar att han alltid känt ett sug och att han brinner för att göra de saker han gör.

– Jag sover väldigt lite, förklarar Mattias med ett leende.

Bokkontraktet var en de största saker som hänt honom. Vi jämför bok- och skivbransch och Mattias berättar att bokbranschen är ganska lugn. I skivbranschen är det bara pengar som räknas, till och med på småbolag som A Westside Fabrication och Planekonomi. Men det kanske beror på att bokbranschen har ett större stöd från kulturetablissemangen och staten.

Han pratar inte i onödan och man känner när intervjun är slut. Det behövs liksom inte sägas mer.

Utanför fortsätter måsarna att skria och bilarna att susa. I morgon är det hemresa som gäller. Vi säger tack, adjö och lycka till i framtiden. På vägen hem tänker jag på om han var ”så där svår”. Men jag tycker att han inte var det. Bara en vanlig kille från Luleå som brinner för det han gör.

Per Lundberg GB

Lee Zone

GO BEHIND THE SCENES IN THE LEE ZONE
AT ROSKILDE FESTIVAL, 1-4 JULY 2004.

WIN TICKETS AT: WWW.LEE.BE/ROSKILDE
OR CHECK OUT WWW.ROSKILDE-FESTIVAL.DK

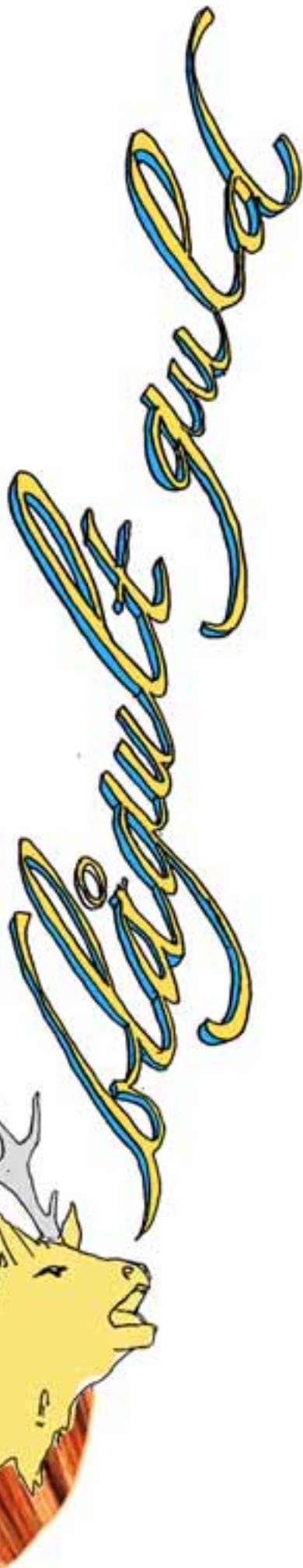
UPFRONT
SINCE 1971

TUBORG
OFFICIAL SPONSOR

BEHIND THE SCENES
SINCE 1889

WWW.LEE.COM

Assid

Onsdagskväll på Smålands Nation i Lund. Publiken väntar på okända förbandet till Je Ne Sais Quoi. Plötsligt tränger sig en man fram genom folkmassan iklädd svart rånarluva tätt följd av en man med en läskig mask för halva ansiktet. Det dröjer några sekunder, men när ytterligare två personer går förbi – en kille i naziinspirerad dräkt samt en tjej med stor blond peruk och svarta solglasögon – förstår jag att det är bandet.

Assid från Stockholm är ett av Sveriges coolaste och bästa electroband. Musiken låter som en blandning av det tidiga nittioalets eurodisco och senaste årens electroclashvåg, men de hämtar även influenser från såväl hiphop som hårdrock.

– Electroclash som begrepp känns helt dött. Jag tror snarare på att electron förgrenat sig och blivit många olika genrer, säger sångerskan Nadya.

Kvällen till ära har hon på sig knälånga shorts och en truckerkeps med Super Mario-tryck ovanpå den blonda peruken. Hennes look är inspirerad av nittotalskickers. Hon sjunger med hård, skrikig röst som skär som en kniv genom luften. I den hejklacksinspirerade refrängen till A.S.S.I.D. använder hon sig av ett par cheerleadertofsar med vilka hon utför en typisk hejarklackskoreografi. Killen i naziinspirerad dräkt åmar sig, putar med stjärten och sjunger "come closer" med fejkat tysk brytning. Det är roande men samtidigt nästan lite obehagligt.

– Det är inte meningen att man ska bli rädd för oss, men vi vill gärna att folk ska känna något. Vi vill vara utmanande. Våra konserter ska vara på gränsen till pinsamma. Men samtidigt är det inget skämt, vi sysslar med musiken på blodigt allvar, förklarar Nadya.

Assidmedlemmarnas riktiga namn, såväl som vad de gör när de inte står på scenen, är hemligstämpelat.

– Vi har fått mycket uppmärksamhet i Stockholm på sista tiden, så det kommer att bli svårt att fortsätta vara hemliga, men än så länge tänker vi vara det.

En anledning till den uppmärksamheten är att de medverkat med två låtar på en samlingsskiva utgiven av Stockholmsklubben Debasers skivbolag Maffioso Rosso (för att vara petig är det den inhyrda klubben Helmut som har hand om skivbolaget). Även om de snarare spelar euroelectro än punk så är deras inställning till musiken väldigt mycket punk. De gör all musik hemma på datorn i äkta "gör-det-själv"-anda och ser sig själva som ett konceptuellt punkband.

– Jag tror att den senaste tidens electrovåg kan ses som den nya punken, säger Nadya. Det är folk som gör sin egen musik hemma. Dessutom är det många tjejer som håller på med electro vilket jag tycker är positivt.

Moa Eriksson

Edward

The Strokes kom som en ångvält och jämnade Johan Lagerströms rockdrömmar med marken. Han varken rörde sin gitarr eller skrev något på ett halvår. Bara några månader tidigare hade Johan träffat en producent och släppt en Beatlesklingande EP på kultbolaget Rough Trades interna etikett For Us.

– Skivan sålde bra och det blev ett väldigt tjohej, säger Johan Lagerström.

Människorna på Rough Trade började snacka om skivkontrakt och Johan gjorde ett radioframträdande för BBC i London.

– Det var den roligaste kvällen i mitt liv. Det kändes som något stort var på gång.

Men sen hände ingenting. Producenten ringde Johan och berättade om det där nya bandet från New York. Och löftena om skivkontrakt från Rough Trade försvann.

– Det kändes oerhört tungt. Men nu har jag fått distans till det. Man kan ju säga att jag fick en insikt i branschen. Och det har varit en enorm erfarenhet, även om det tagit tid att distansera sig och kunna skratta åt det.

Gnistan återvände med hjälp av uppmuntrande vänner som berättade att hans musikskapande inte fick rinna ut i sanden.

– Plötsligt kunde jag se det som en utmaning att börja om från början. Och inspirationen kom tillbaka.

Nu har de nästan fyra år gamla låtarna från EP:n kommit ut igen. Det är på Johans nystartade etikett Change the Wind Records. Projektet går under namnet Edward, Johans tredjenamn.

Känns det inte konstigt att släppa låtar som är fyra år gamla?

– Jag har försökt göra nyinspelningar på låtarna men det har inte blivit bra. Låtarna skrevs i ett speciellt läge när jag kände mig fri och var blyxtförälskad. Där finns en känsla som inte går att återskapa.

I dagsläget kämpar Johan med att hinna ikapp sig själv. Fram till 20-årsåldern lyssnade han enbart på The Beatles. Så det tidiga materialet luktar mycket Lennon. Men nu har Beatlesmonopolet i skivhyllan luckrats upp och nya inspirationskällor som Nick Drake och Leonard Cohen smugit sig in och präglar hans nyaste låtar. Men Johan har mycket gammalt låtmateriel som han inte känner sig färdig med förrän det blivit utgivet.

– I framtiden hoppas jag på att kunna ge ut en fullängdsskiva med gamla låtar och bygga upp en publik. På längre sikt hoppas jag kunna få ut låtarna jag skriver nu.

Johan Joelsson

Le Mans

Många har hört deras namn men få har hört musiken. När sångerskan Kris delade mikrofonen med Niklas Stenemo i The Mos framgångsrika duettsingel *Nostalgia Locomotive* fick Le Mans en gratisresa på karriärtåget. – Det är inte alla debutband som får den chansen. – Vi har byggt upp något innan vi har släppt något, säger gitarristen Pehr. Det enda som kan vara negativt är om folk tror att vi låter som The Mo. – Eller att Kris alltid låter som hon gör i *Nostalgia Locomotive*, fortsätter den andra gitarristen Wallentin. – Vi har arbetat hårt på egen hand för att få den här chansen, påpekar Pehr.

Det är långfredag och Le Mans har precis avslutat ett kaotiskt soundcheck där The Mo försöker överrösta från logen med egna tolkningar av Army of Lovers-låtar. Ett par timmar senare står Le Mans på The Tivolis stora scen i Helsingborg och det känns logiskt att de spelar förband till just The Mo. Men Le Mans bevisar att de kan klara sig utan hjälp. Deras musik är en rakare variant av syntdoppad rock och påminner till viss del om The April Tears, i varje fall på skiva. När Le Mans befinner sig i en konsertlokal har musiken en hårdare yta. – Det är mycket mjukare när vi spelar in i studion, men det är ett medvetet val. Det ska vara skillnad mellan en spelning och en skiva, säger Pehr.

Eskilstunabandet bildades för två år sedan och består även av basisten Fred, trummisen Morgan och Zara på klaviatur. Alla i bandet delar på efternamnet Le Mans och Pehr erkänner att det delvis beror på att husgudarna i Ramones gjorde samma sak.

– Men det är också en symbol för vår sammanhållning, förklarar Pehr. Vi är som en stor familj och umgås tjugo-fyra timmar om dygnet.

Den första singeln *Countach* släpptes i april och debutskivan är planerad till hösten. I huvudsak är det Kris, Pehr och Wallentin som sätter sina namnteckningar på de färdigskrivna låtarna.

– Att få fram en känsla är viktigt, säger Kris. Det finns många sätt att tolka vår musik på, men det finns alltid en tanke bakom.

– Vi lämnar ingenting åt slumpen, menar Wallentin.

Och det finns även en tanke bakom arbetssättet där bara hälften av gruppen skriver låtarna. Det är helt enkelt nödvändigt i en stor grupp som Le Mans.

– Vi hade inte överlevt som band om alla hade gjort lika mycket, säger Kris.

Andreas Eriksson

Snook

Snook är två fina yngre män av årgång 1983, utrustade med eftertänksamhet, åsikter och en massa musikalitet. Rykten florerar om att de är svensk hiphops framtid.

Jag blir inviterad till Dannes hem, husbåten mitt i Stockholm där man kan soffa i hängmattan och störa utsikten för grannarna i de fina husen. Danne är törstig och ber Oskar kolla i läskflaskan, visst är det glas-splitter? Han ser inget. Men det är fullt! Denna gång kunde det gått illa. Oskar tänker att han kunde tagit död på bästa kompisen från extramatten i gymnasiet, medan Danne funderar på att rösten kunde pajat – mitt under Hultsfredsfestivalens promotionturné och spelningar i samband med albumdebuten *Vi vet inte vart vi ska men vi ska komma dit*.

Och de vet verkligen inte vart de är på väg. Men att hitta den gyllene medelvägen utan att sälja sig är ett mål. – Jag är i alla fall helt ointresserad av att bli kändis. Jag vill liksom lämna avtryck, tror att det behövs. Det är inte vi som behövs, utan skivan. Att rädda svensk hiphop skiter vi i. Det är vad låtarna handlar om som är viktigast. Många kommer att älska det vi gör för att vi går djupare, andra kommer att hata det av samma anledning, säger Oskar.

Snook har funnits i fyra år, och vad står namnet för tro... Oskar gestikulerar och drar i snoken.

– Rätt fula stora näsor. Ansiktet hade inte växt till sig, man var pojkkaktig och det var bara en fet jävla näsa. Om Gerard Depardieu är kung för sin snok så ska vi också vara det.

Ledstjärnan är att det inte bara ska handla om musik. Och ironi går helbort. Ett önsketänkande är att vara mer som en orkester. Och de är inte långt ifrån, för det känns äkta. Oskar spelar de flesta instrumenten, två-tre samplingar hörs och körar gör de själva. Och producerar. Rötterna finns i hiphopen och de hatar att kallas för ett exotiskt inslag när de gör pastischer och plockar in nya element.

Gäster på plattan är Organism 12 och Afasi. För att de är bra. Inte för att de är kompisar. Och singeln *Mister Cool* som lär bli en riktig sommarhit spelas flitigt på radio nu.

2003 blev Snook "årets download" på Swedish Hip Hop Awards.

– Det var något som folket bestämde, inga andra krafter styrde, menar Danne. Det var ren glädje. Man märker att musiken har spridit sig. När vi kommer till en helt ny stad och spelar så kan folk en massa texter. Men det är inget som stigit oss åt huvudet, vi är inte sådana.

Sandra Fogel

Spring in Paris

Göteborgarna i Spring in Paris har haft en ganska avslappnad resa till det aktuella debutalbumet *Hope There is a Morning After this*. Och hypen runt dem uppstod utav bara farten. Sångaren och gitarristen Joel Alme reder ut begreppen.

– Det var väl några grejer som hade med det att göra, som att vi har spelat in med Björn Olsson. Sen försöker jag tro att vi låter bra...

Joel är ödmjuk och trevlig. Jag skrattar till, för precis som under våra tidigare samtal inleds även detta med snack förknippat med festande och öl. Det är väl så bollen rullar när ens debutskiva släppts i tre omgångar av någon anledning som bandet inte ens känner till själva.

Björn Olsson som nämns är ingen mindre än den samma som spelat i Union Carbide Productions och Soundtrack of Our Lives, och har haft ett finger med i spelet i produktionen av flera svenska band den senaste tiden. Joel berättar att det är lite jobbigt att Olsson alltid dyker upp i bandets intervjuer och recensioner.

– Oskars [Arvidsson – trummis] flickväns syster var ihop med Björn, så han kände honom ganska mycket innan. Det är många som tror att vi har surfat på hans hype.

Så var den biten förklarad. Namn nummer två som alltid dyker upp i samma andetag som Spring in Paris är Jonathan Richman. Joel tar själv upp hans namn och förklarar att bandet i sin pressrelease nämnde Richman och fått mycket klagomål på grund av detta.

– När vi började spela så här efter ett år så kom Oskars flickvän med en skiva, Björn lyssnade ganska mycket på honom, och sa "fan vad ni låter likt". Sen efter det så vart man inspirerad av just den där lättheten.

Med undantag för sången spelades skivan in live i Olssons studio, och den därför fått ett ganska naket och ärligt ljud. Kombinerat med texterna som innehåller mycket "sorrow" och "tears" får jag ett intryck av ett sorgset band. Men detta är en felaktig bild av en grupp som har fullt upp i privatlivet med barn, en glasskiosk och pluggande. Men bandets plats i allt detta är självklar.

– Det är som sommar... eller du vet sån här skön känsla att man har det liksom. Att det är så grymt att man vill satsa på det.

Mikael Barani

Det är inte speciellt vanligt att en och samma artist släpper två skivor inom ett halvår. Än mer ovanligt är att de i så fall är värda att låna sitt öra. Debutskivan *Catalpa*, som nominerats till många priser inom countrymusiken kom så sent som i höstas. Att det redan nu är dags är dock egentligen mer naturligt än förbryllande.

Catalpa var från början inte tänkt att bli en officiell skiva, berättar Jolie Holland när hon besöker Stockholm och Sverige för första gången. Om man vill vara krass, så kan man säga att det hörs. Inte så att det låter dåligt, vare sig ljud- eller låtmässigt; det är ofta naket och enkelt, nästan rustikt. Precis som den "dokumentation" Jolie Holland berättar att inspelningarna från början var. Tre-fyra låtar från *Catalpa* är inspelade för att vara med på skivan, resten kan man säga är demoinspelningar. Inspe­lingar som hon tryckte upp till skivor och började sälja vid spelningar. När de tog slut, trycktes fler. Och sålde slut.

– När det totalt sett fanns ett fyrtiotal skivor blev jag erbjuden 20 000 dollar för rättigheterna till inspelningen. Då fattade jag att det var något som höll på att hända.

Skivan sålde mer och mer, och när den gjordes tillgänglig via internet visade sig efterfrågan finnas både i Asien, Skandinavien och övriga Europa. Till sist fick så Epitaph köpa rättigheterna, ge ut skivan på mer officiell basis, och ger nu också ut Jolie Hollands andra skiva, *Escondida*.

Hon har svårt att bestämma sig om hon tycker den är den första eller andra skivan. *Escondida* är den första studio-skivan, men *Catalpa* har ju ändå varit med så länge, att den känns som den första – debuten. Dessutom finns det likheter mellan dem. Samma band som kompar Jolie Holland på turnéerna, kompar också på båda skivorna, även om det är mer sparsamt på den första.

– Och många av låtarna är skrivna ungefär samtidigt. Det är inte många som är gjorda just för *Escondida*.

Båda skivorna domineras av en närmast bluesanammande rotlös och lika enkel som svärdefinierbar countrygrund. Enkelt och subtilt, traditionellt och modernt, även om *Catalpa* är betydligt enklare i arrangemang och form. Och även om ovan nämnda skivor utgör hennes

debut har hon varit med ett tag i musiksvängen. Efter att ha flyttat till Vancouver var hon med och bildade, och namngav, The Be Good Tanyas, och skrev en stor del av låtarna till deras första album. En koppling som inte känns helt främmande när man lyssnar till både deras och Jolies skivor.

Mycket av soundet kommer av att Jolie Holland lyssnar på äldre musik, och inspireras av Blind Willie McTell och Townes van Zandt. Men det som framför allt lyfter fram musiken och framförandet som eget och unikt är hennes röst. Den har sagts låta som en gammal kvinna och ett litet barn på samma gång, något som Jolie inte verkar veta hur hon ska förhålla sig till, även om det naturligtvis är en komplimang. Hon vill inte hamna i ett specifikt fack, hon försöker ha ett så brett spektra i sin sång som möjligt, något som nästan

blir mindre och mindre vanligt i modern musik.

– Häromdagen såg jag på MTV för första gången på många år. Jag brukade gilla att kolla på *120 Minutes* och sånt, där dom spelade bra musik. Nu kändes det som att allt lät likadant: samma arrangemang, samma röstomfång. Och att dom spelar samma låtar om och om igen.

Vad gäller både text och musik har Jolie Holland också en annan bakgrund som bidrar till det lite rotlösa och nomadiska. Under några år, innan hon flyttade till västkusten, turnerade hon runt den amerikanska södern tillsammans med andra artister och performanceuppträdande. Och även om de flesta av texterna är influerade av omedelbara saker i omgivningen, vänner och bekanta, så kan man skönja det vagabondliknande, det utspelade, teaterlika; egentligen i både musik och text. Ofta känns det som att

det finns en nära koppling till det Tom Waits gjorde på *Mule Variations*. Samma lantliga, stressfria, stolta, smutsigt mondana känsla. Eftersom båda bor i närheten av San Francisco, kan man ju undra om det finns något speciellt i atmosfären där som stimulerar och uppmuntrar ett sådant sound. Jolie tror att det beror på publiken som finns i Kalifornien, att det finns något där som gör att man gillar det avskalade, det lite lantliga. Hon flikar in att resenariet kanske mest gäller jazzpubliken, men också att det, generellt, finns en lite lättare, friare, luftigare anda i Kalifornien. Att myten om frigjordhet och oberoende kanske inte bara är en myt. Men likheterna med Tom Waits skrattar hon lite lätt åt.

– Han spelar live alldeles för sällan för att man ska kunna jämföra, så jag tror nog inte att jag platsar i samma kategori som honom.

Magnus Sjöberg

Mia Olsson

RUSH OF USHERS – DELIGHTFULLY

På "Delightfully" av den Los Angeles baserade duon Rush Of Ushers hittar vi 13 otroligt bra låtar! Mycket stark tidlös amerikansk poprock med stämsång, kraft och massor av sköna gitarrer. Tänk er lite Jellyfish, Tal Bachman, Butch Walker, U2, Coldplay och kanske även en aning Tom Petty innan han blev alltför för sömrig!

SHUGAAZER – SHIFT

Det bästa med kanadensiska Shugaaazer är att de inte anstränger sig för att vara något speciellt, dom helt enkelt bara är vad dom är – opretantiöst, kompromisslöst och här för att bli upptäckta av hela världen. Klassisk rock i en modernt uppdaterad tappning och med en explosiv produktion - 10 låtar som du varken vill eller kan få ur skallen!

MELODINE – OUT OF YOUR HANDS

Melodine har prisats i branschtidningar som Billboard och Hits i USA. De har ett högst eget och unikt sound som har känsla av allt från Cheap Trick till Crowded House till Elvis Costello till The Cars och Kevin Gilbert/Toy Matinee – med andra ord en smakfull platta med stilren rock/pop för finsmakare. En av årets allra bästa plattor!

ATTRACTION 65 – ATTRACTION 65

Attraction 65 från Tennessee i USA rekommenderas varmt till fans av av storslagen episk rock. Ta en lagom dos Springsteen och Bon Jovi, lägg till valda delar av ny modern rock à la Creed och Nickelback. Tänk er sedan ett uns av U2 vibbar och i betten små doser av The Black Crowes eller Brother Came! Attraction 65 plattan är helt enkelt grym!

ATENZIA
RECORDS

www.atenzia.com

Atenzia Records AB, Birger Jarlsgatan 35/4b, 171 45 Stockholm | info@atenzia.com | tel: 08 - 811 35 60 | fax: 08 - 411 35 49

ginza.se

Finnis att köpa hos Ginza

www.bonnieramigo.com

Distribueras i Skandinavien av Bonnier Amigo

Nyktert liv efter Guns n' Roses

En knockande rundspark och en rockvampyr på bärsärkagång har en och samma sak gemensamt – Duff McKagan. Mannen vars stora ölintag ledde till att Matt Groening döpte Homer Simpsons favvobärs till Duff Beer.

– DIN ÖL, SIR.

En av hotellets servitörer avbryter intervjun i sviten på första våningen i American Hotel i Amsterdam.

Duff McKagan tittar misstänksamt mot det imbelupna glaset.
– Är den alkoholfri?

Servitören tittar lika misstänksamt tillbaka på den blonda killen i soffan, nästan förvånad. Är det verkligen ex-basisten i Guns n' Roses som frågar efter alkoholfritt?
– Nej, den här har alkohol.

– Har den? Okej. Då är det inte min.

– Vill du ha en alkoholfri öl?

– Ja. Jag beställde två alkoholfria Grolsch. Nej förresten, ta tre! Vill du ha den?, undrar han och pekar på ölen på brickan. Servitören försvinner med en tom bricka. Han är strax tillbaka.

– Var var vi? Ja, just det ja – tjejen med leukemi.

Sedan han blev nykter och ren har Duff McKagan pluggat ekonomi på Seattle University och tränat hårt. Som en istället-grej. Istället för alkohol och droger. Och sprungit ett maraton på Hawaii. 42 kilometer, hela långa vägen.

– Jag ville sluta röka, så jag anmälde mig och tränade varje dag. Det var en välgörenhets-grej, för en liten tjej som hade leukemi.
– Ibland var det liksom, "äh, jag har ingen lust att springa idag" men när jag tänkte på den lilla tjejen på sjukhuset som inte hade nåt val så var det bara att göra det.

Han har aldrig träffat henne, med väl hennes föräldrar. Och det är en historia med ett lyckligt slut. Hon överlevde sjukdomen.

DET HAR GÅTT SNART TIO år sedan Duff och Slash definitivt hoppade av Guns n' Roses. Bandet hade mer eller mindre blivit Axl Roses soloprojekt vid det laget.

Idag lirar Duff och Slash tillsammans igen, under namnet Velvet Revolver. Med Scott Weiland från Stone Temple Pilots på sång lär albumet *Contraband* vara ett av årets mest spännande släpp.

Under tiden fram till Velvet Revolvers födelse har Slash nystartat sitt Snakepit medan Duff har pumpat bas i mindre seriösa band som Loaded, Mad for Racket och sitt gamla band 10 Minutes Warning hemma i Seattle. Dessutom har han hjälpt sin gamla bandpolare Izzy Stradlin.

Och hjälpen har varit ömsesidig. Izzy har varit med och skrivit låtar till Velvet Revolver. Ingen av de låtarna kom med på

det aktuella debutalbumet, men kan dyka upp i framtiden. Men Izzy skulle dock aldrig kunna vara medlem i Velvet Revolver till hundra procent.

– Han har haft en sån kaotisk tid med Axl att han aldrig mer vill vara i ett band med en sångare. Skulle han göra nåt med oss så var det mer typ, "vi sätter bara ihop ett band och sticker till Europa och lirar, jag och Duff sjunger."

Slash, Duff och trummisen Matt Sorum var däremot inne på en annan linje – ett traditionellt rockband med trummor, bas, två gurar och en sångare med karisma nog att rasera kravallstängsel. Dave Kushner, som spelat ihop med Duff, fick axla den andra gitarren. Någon att knäppa händerna runt stativ och mick var mer knepigt att hitta. Ett tag lutade det åt Faith No Mores Mike Patton.

– Han spelade i fem band vid det tillfället så vi brydde oss inte ens om att fullfölja.

Sebastian Bach, en gång skrikhals i Skid Row, var också aktuell. Med honom hade det blivit ett helt annat album.

– Nej, nej. Det kändes inte rätt.

DUFF SITTER MED BÖJDA KNÄN med skorna på soffan. Han ser sliten ut, åren som heroinist och ölhävarer har satt sina spår. Men hans tänder är blänkande vita, han har en fräsch solbränna och kläderna är coola och moderna. Han rättar till svettbandet på höger arm och frågar om jag gillar hans sneakers. Armani, köpta i Paris. De är skitsnygga.

Tröja och byxor har han fått av skivbolaget, dels för att Velvet Revolver är ett band som BMG satsar stora pengar på, dels för att han fyllde 40 i år.

– Men jag är yngst av mina åtta syskon.

Vi spolar tillbaka bandet arton timmar. Inne på baren Black and White på Leidseplein sitter journalister och stamgäster och tjuvlyssnar på albumet. Baren har haft stora gäster förr, som Slayer, Black Crowes, och medlemmar ur Van Halen, men stämningen är extra uppsluppen när hjältarna Duff McKagan och Slash dyker upp. Med glädje hälsar de på alla som vill, snackar med alla som har lust och skriver autografer åt de som ber dem. Särskilt Slash är sprudlande glad, Duff är mer cool. Han är vältränad och allt babyfett från *Appetite for Destruction*-turnéerna är som bortblåst.

Duff dricker egen medhavd öl, alkoholfri, och slinker iväg med sin fru strax

efter att stormen lagt sig. Det är delvis tack vare henne som Scott Weiland skulle komma att sjunga i Velvet Revolver. Hon och hennes kompis, som på den tiden var Scott Weilands fru, föreslog Duff att han skulle be Scott greppa mikrofonen i Velvet Revolver.

– Jag bad dom sluta tjata, jag ville absolut inte vara delaktig i att splittra Stone Temple Pilots.

– Men när Stone Temple Pilots ändå splittades fick Scott en CD med låten *Set Me Free*. Han skrev texten till den, sjöng den med rätt attityd och sa att det var det här bandet han hade letat efter hela livet.

HELA PLATTAN LÅTER FAKTISKT väldigt mycket Scott Weiland, och en av titlarna ser definitivt ut att ha kommit från Weilands typiska vokabulär.

– *Dirty Little Thing*? Den handlar om Paris Hilton. Hon och han var ute en kväll och låten är löst baserat på deras natt ihop.

Två av de färgstarkaste låtarna är *Superhuman*, Duffs egen favorit, och *Illegal*.

– Vet du varför du tycker om den? Du gillar Refused, va? Den är helt och hållet inspirerad av deras album *Shape of Punk to Come*, säger Duff medan han skalar en apelsin.

Scott Weiland, som haft ett helvetiskt år bakom sig med skilsmässa och återväckta heroinvanor, fick följa med upp till trakterna runt Seattle för att öva asiatisk

kampsport ihop med Duff. För att hitta ett annat sätt att leva på.

Duff själv tränar kickboxning fem dagar i veckan, hans sensei är den legendariska Benny "The Jet" Urquidez.

– I fjol lyckades jag knocka en kille för första gången med en rundspark mot huvudet. Vi sparrade, utan publik och utan huvudskydd. Så fort jag träffade honom med foten, utan att ha tagit i hundra procent, så knockades han.

Det är inte bara på scenen och i ringen Duff McKagan får utlopp för frustration och aggressivitet. Han har gjort det i TV-rutan också. Som en trummande rockvampyr med uppdrag att döda.

– När som kände mig som var engagerad i den här TV-serien föreslog att jag skulle göra det. Jag fick faktiskt gå på en audition, säger Duff och citerar sig själv hur han lät när han dök upp: "Jag är ingen skådis, om ni vill att jag ska ha repliker kommer det att suga. Men om ni vill att jag ska trumma och döda människor så klarar jag det".

– Det var en kul grej och man måste försöka hinna uppleva lite av varje, säger han.

EN MINDRE ROLIG GREJ är den nya best of-plattan med Guns n' Roses som Geffen Records precis gett ut.

– Vi har försökt stoppa den eftersom det inte är en best of. *Sympathy for the Devil* är liksom det sämsta vi nånsin gjort. På en best of-platta har man inte med fem covers.

– Det är faktiskt första gången på åtta år som jag, Slash och Axl är överens. Det är helt okej med ett album med dom bästa låtarna, men låt oss välja vilka som ska vara med. Det är ju våra låtar, plus att vi har tusentals timmar av film, vi skulle kunna göra en skitcool dubbel-DVD ihop med CD:n.

Är det några låtar du saknar?

– *It's so Easy* och *Brownstone*. En best of behöver inte nödvändigtvis betyda dom mest sålda singlarna. Best of är något som bandet själva bestämmer över. Är *Yesterday's* med?

Japp.

– *Garden of Eden*?

Nope.

– Men *Sympathy for the Devil*? Det är ju rena skiten!

Jag tar fram en bild på Guns n' Roses nye gitarrist, Buckethead, och frågar om Duff träffat honom. "Aldrig" blir svaret, han vet inte ens vad han heter.

Dan Winters/hs

– Bucket kanske? Äh, jag skoja bara! Jag vet inte, vet du?

Jag tar fram en bild på trummisen Steven Adler och hans nya band. Jag frågar om Duff har kontakt med honom idag. Steven Adler var den första att få sparken, vilket till slut skulle leda till att Guns n' Roses, av somliga klassat som världens bästa rockband, gick upp i rök. Duff McKagan själv anser att bandet dog 1995 och det är tydligt att han inte vill prata mer om det.

Han trycker bilden nära ansiktet.
– Är det Steven? Vi pratar i telefon ibland. Visst har jag kontakt med honom. Han

har haft en del strokes och han har fortfarande problem med droger. Det gör det lite svårt att prata med honom.

NÄSTA BILD ÄR PÅ DEMOKRATERNAS presidentkandidat. Duff kisar för att kunna se.
– Jag skulle tagit med mina läsglasögon. Är det John Kerry? Jag har hellre honom som president än Bush.

Han lägger ifrån sig bilden.
– Liksom, Busharna, dom är fucking rena krigshetsarna.

Att prata politik med Duff McKagan är som att trycka på en knapp. Han har tidigare varit uppåt och lättpratad, men när Bush, Kerry och kriget i Irak kommer på tapeten märks det att han brinner för ämnet.

– Jag läser mycket historia: amerikansk historia, Imperiets historia, europeisk his-

toria och 1900-tals historia, typ Jerusalem och Palestina. Thomas Friedmans böcker är ett måste, dom måste du läsa, säger Duff.

– Saddam Hussein var en jäkla diktator, helt sjuk. Jag känner en del irakier som flydde när deras familjemedlemmar döddes av regeringen och dom säger att alla är glada att Saddam är borta.

– Men med hela det här klansystemet som Irak består av... För att landet ska fungera så krävs det en insats från hela världen och inte bara USA. Det är bra att Saddam är borta, men det krävs ett annat sorts agerande än vad Bush visar. Jag tror Kerry... liksom, vi vill inte ha ett nytt Vietnam, säger Duff och ger uttryck för vad många amerikaner fruktar.

– Förresten. Tror du inte Bush kommer att trollo fram Usama bin Ladin ur sin hatt på upploppet av valet? Förmodligen.

En tjej från skivbolaget öppnar dörren till sviten. Det är dags att släppa in nästa journalist. Duff tar en slurk av sin öl och reser sig ur soffan.

– Är det redan slut? Vi hade ju precis kommit igång och snacka politik.

Jag hinner visa honom ännu en bild. Den här gången på ett coverband á la Guns n' Roses. Killen som är utklädd till Duff ser ut som en pudel.

– Så många Guns n' Roses-coverband, säger Duff trött medan vi skakar hand. Men så lyser han till.

– Jag önskar att det fanns ett coverband på Refused istället. Eller att dom började spela tillsammans igen.

Torbjörn Hallgren

Hultsfred²⁰⁰⁴

17 18 19 juni

ÅBRO

Morrissey [uk] | Alicia Keys [us] | Mary J. Blige [us] | PJ Harvey [uk] | Soulfly [bra/us] | Pixies [us] | HIM [sf]
Sahara Hotnights | Broder Daniel | Backyard Babies | Weeping Willows | Marit Bergman

Air [fr] | Kris Kristofferson [us] | Graham Coxon [uk] | The Roots [us] | Bright Eyes [us] | The Distillers [us]
Hatebreed [us] | Danko Jones [can] | Ill Niño [us] | Mustasch | Lisa Miskovsky | Sophie Zelmani
The (international) Noise Conspiracy | José González | Promoe | Randy | Scissor Sisters [us]

Peaches [can] | Phoenix [fr] | Gluecifer [n] | Snow Patrol [uk] | Dizzee Rascal [uk] | Aquasky & Ragga Twins [uk]
Anthony Rother [ger] | Freq Nasty presents: The Video Nasty Experience [nz] | Infusion [aus]
Brother Ali [us] | Puppetmastaz [ger] | Petter | Meshuggah | Asta Kask | Organism 12
S.U.M.O. | Nicolai Dunger | Ash [uk] | The Bronx [us] | Dilated Peoples [us] | Dillinger Escape Plan [us]
Give Up The Ghost [us] | Essex Green [us] | Automato [us] | Zeke [us] | Mono [jpn] | Electric Eel Shock [jpn]
Teitur [fro] | The Crash [sf] | Four Tet [uk] | Mattias Alkberg BD | Jens Lekman | Totalt Jävla Mörker
The Legends | The Veils [uk/nz] | The Washdown [us] | The Keys [uk] | Magnet [n] | Niccokick
Rallypack | Tiger Lou | CDOASS | C.Aarmé | Snook | Sugarplum Fairy | The Kid

totalt ca 120 akter | www.rockparty.se
www.ticnet.se | alla ATG-ombud | 077-170 70 70
www.juliusbiljettservice.se | 0775-700 400

God mat från världens alla hörn! | Duscha varmt i duschverket! | Vattentoaletter på hela festivalområdet!
Serveringsområden med öl- och vinrättigheter! | Camping och parkering ingår i biljettpriset!

atlantis
bass camp
Dansa till 05.00 på morgonen!

hultsfredsport
Sport- och aktivitetsbeach!

ÅBRO halebop

RES PLUS
HELA RESAN PÅ EN BILJETT
www.resplus.se

De har jobbat snabbt. Trampat över genregränserna och haft roligare än någonsin. Infinite Mass är tillbaka med en ny skiva och en önskan om att få vara dina favorit-svartsallar.

Martin Adolfsson

Pekfingret på play-knappen, och i stereon snurrar *No 1 swartskalle* från Infinite Mass nya skiva. En knivskarp rockigtarr hugger sig ut genom högtalarna. På rifftet läggs handklapp och bandets ena sångare Amir Chamdin ropar "1991!".

1991 är inte bara året då Infinite Mass bildades i Stockholm. Det är också titeln på gruppens färskaste fjärdealbum. En skiva som skrevs på två veckor i december förra året och som spelades in på bara fyra dagar.

– Det är första plattan som vi gjort så här snabbt, säger Amir Chamdin. Dom senaste åren har vi varit mer ett band och låtit dom andra ta del mer. Vi har haft jätligt kul. Så här ska det vara att göra musik!

Låten snurrar vidare. Trummorna öppnar upp, och Amir drar igång versen. Han sjunger om den där tjejen. Han vet att hennes föräldrar har varnat henne för sådana som honom, men om hon bara ville ta hans hand så skulle han visa henne "what life could really be/cause people like us loves a big family".

Amirs pappa kommer från Syrien. På sjuttio- och åttiotalet hade han en radiostation, så Amir fick höra en massa klassisk, arabisk musik på mornarna.

– Jag gillade inte mina föräldrars musik när jag var liten. Den första skiva som jag köpte var en Kiss-skiva, och så hade jag en Bob Marley-kassett också. Jag ville ju inte lyssna på farsans tråkiga musik.

Idag kan man dock märka element av musik från mellanöstern och latin-

amerikanska rytmer i Infinite Mass musik.

– Det har kommit lite med tiden, säger Amir. Det kommer väl att sluta med att vi om 20 år sitter och spelar tango-låtar på någon bar någonstans.

Refrängen sparkar igång. Nu tar bandets andra sångare, Rodde Pencheff, över mikrofonen. "All I wanna be is the number one swartskalle" ylar han med darr på rösten.

– Vi försöker ju jongla på den här skivan, även om det inte går så bra alltid, flinar Amir. Men det är bara att köra. Man måste höra att det är människor som sjunger.

Det levande partysvänget fortsätter genom andra versen. Det hörs att Infinite Mass blivit ett "riktigt" band. Förutom Amir och Rodde består bandet av Jonas Eriksson på bas, gitarristen Joen Carlstedt, Jejo Perkovic på trummor och Roddes bröder Tito och Cribbe på keyboard respektive percussion och skivspelare. I sommar ger de sig ut på Kalas-turnén tillsammans med bland annat Di Leva och replokalkompisarna i Backyard Babies.

I stereon ylar Rodde vidare. Han och Amir träffades på ett disco på Barnens Ö. En fritidsledare hade frågat Amir om han inte ville åka dit och spela skivor.

– Jag försökte smyga in någon Run DMC-låt, men då slutade alla dansa, minns Amir. Dom ville bara höra Michael Jackson, typ. "Det går inte att dansa till den där hiphopen", sa dom.

Men fanns en kille där som tyckte att det var grymt. Det var Rodde.

Amir upptäckte hiphop i mitten på åttiotalet. Tidigare var han hårdrockare.

– Hårdrocken blev så jävla äcklig på något sätt. Allt var glammigt och rosa. Då kom en kompis som varit i USA med en kassett till mig. Det var en låt med Run DMC som heter *Here We Go* på bandet. Jag tänkte bara "fan!". Exakt det jag hade gillat med hårdrocken fanns i hiphopen också. Kompromisslöst, hårda trummor och riff. Då förändrades allt. På en sommar blev jag hiphopare istället.

– Sedan, just då, kom det så mycket bra grejer på en gång, fortsätter han. Det var Public Enemy, och sedan kom N.W.A. och då tyckte man att dom var världens coolaste band. Medan allt det där skedde så stod hårdrockarna i rosa tights och med håret åt alla håll och sjöng om "cherry pies"!

Men Amir har hittat tillbaka till rocken på senare år.

– Idag är det nästan tvärtom. Nu har rocken blivit kompromisslös och hiphopen är baserad på storbolag och sponsring och allt det som man var emot förr.

Låten *No 1 swartskalle* lider mot sitt slut, och ett organiskt gitarrsolo tar vid. Numera är "the mass" både rock och hiphop. Eller kanske varken eller.

– Det handlar lite om att våga stå utanför dom där kategorierna, säger Amir. Vi är väl "world music" eller nåt.

Daniel Axelsson

Denison Witmer

När Denison Witmer förra sommaren var på besök i Europa spelade han i Malmö. Det skulle visa sig vara ett lyckokast, för i publiken stod folk från Lundbolaget Bad Taste Records och gillade vad de såg. Så mycket att de ville ge ut hans skiva. Sagt och gjort, de signade Denison, en ytterst ödmjuk singer/songwriter med snällt rufsig frisyra, och ett antal månader senare var han tillbaka i Sverige för ett antal spelningar, bland annat en på City Sound-festivalen i Göteborg.

– Jag ser det som en stor förmån att få komma över och göra spelningar här. Bara det känns spännande, annars har jag faktiskt inte så stora förväntningar på skivsläppet, det känns roligt och jag hoppas det går bra, men det finns inte så mycket jag kan påverka. Förutom att göra bra spelningar förstås...

Så hur kom det sig att du spelade in en skiva om din hemstad?

– Faktiskt så var det mer eller mindre en slump... När jag bestämde mig för att göra en ny skiva så satt jag och lyssnade igenom mina demokassetter och märkte att det var ett tema som återkom i vissa av låtarna, att scener och platser från Philadelphia återkom. Och jag gillade det, jag vill inte göra skivor där det bara är en låt efter en annan, jag tycker om när det är något som knyter ihop musiken också, en röd tråd. Så vissa av låtarna är fem år gamla och vissa är nya men dom har det gemensamt att dom anknyter till staden.

Hur mycket påverkar din omgivning dig när du skriver musik?

– Jag vet inte exakt, men jag tror att det framgår när man lyssnar på *Philadelphia Songs* att det är ett kapitel i mitt liv, att jag verkligen befinner mig där. Jag brukar jämföra att skriva låttexter med att skriva dagbok, det är lite samma sak för mig. Om man lyssnar på mina äldre skivor så hör man att jag är någon annanstans, både rent geografiskt och känslomässigt. Det kan vara lite pinsamt ibland, när man inser att man växer upp inför andra människor...

Med hjälp av det instrumentala bandet Six Parts Seven spelade Denison Witmer in albumet som såg till att ge honom en chans i Europa. Någonting han är väldigt tacksam för. – Alltså, dom räddade min skiva. På två dagar fick dom det att låta lika bra som jag hade föreställt mig det i huvudet. Utan dom hade jag aldrig blivit lika nöjd med skivan som jag är nu.

Martin Lundmark

PJ Harvey

Med frikopplad själ

Det här kommer handla mycket om att må dåligt. Kristofer Ahlström var längst ner i pisset och åkte till Köpenhamn i villfarelsen om att få träffa sin överman i en ”mad bitch woman from hell”. Istället mötte han en strålande PJ Harvey. Fan.

”Jag tror inte att ensamhet och att gå in i ett psykiskt illamående är den bästa förutsättningen för skapande”

KONSTNÄRSSKAP HANDLAR OM ATT gå med själen i koppel. Konstnärer ska lida. Ingen gillar en nöjd konstnär.

Konstnärer ska vara anorektiska, hål-ögda, luggslitna – de ska hemsökas av sina visioner, de ska vara fastklämda under vikten av sin egen personkult, de ska dansa jitterbugg på gränsen mellan geni och oförfalskad dårskap.

Och så ska de skriva om just det. Annars blir det bara ointressant. Särskilt när det gäller PJ Harvey.

Ingen annan kvinnlig artist – Courtney Love kommer inte ens nära – har varit så punktmarkerad av musikpressen i jakt på schablonbilderna av Den Plågade Konstnären. Skribentkårens samlade Freudianer har flockats vid hennes armstöd med anteckningsblocket högt och fumlat efter adjektiv för att beskriva henne och det hela har tagit rent eteriska uttryck; hon har varit feminist, manshatare, könsförrädare, gudinna, lesbisk, giftig, ängel, demon och varje superhingsts mardröm. Och, ja, det här är ordgranna citat.

Den till en början frispråkiga – och inte så lite naiva – tjugonånting Polly Jean började inse att medias hammare och mejsel skulpterade fram något som inte alls stämde överens med hennes egen bild av sig själv. Detta, tillsammans med den ständigt ökande pressen, fick henne att tumla ner i någonting som hon alltid påstått befinna sig i.

Polly Jean brände sig sönder och samman.

– Det gick så långt att jag inte kunde göra ens dom mest grundläggande saker – att kliva upp, gå ut ur huset, berättade hon för *Rolling Stone* 1993. Blotta tanken på att behöva träffa folk – det var som att ha klaustrofobi, men samtidigt vara riktigt folkskygg. Om någon lämnat mig någonstans så hade jag förmodligen blivit sittande där. Jag kunde inte ta mig för att göra någonting.

Till slut var det dags att slå tillbaka.

Det var då hon i intervjuer kallade sig, ”a mad bitch woman from hell”.

Hon hade peruk på huvudet, röd aftonklänning, decimeterlånga ögonfransar och läppstift utsmetat över hela ansiktet. Ett groteskt självporträtt filtrerat genom konvolutet till Jim Jarmuschs *Mystery Train*.

Hennes texter blev ännu mörkare tills man bara kunde ana dunkla skepnader av betydelser i allt det svarta.

Om pressen nappade?

De har fortfarande inte släppt taget.

Att det handlade om ironi kunde man inte bry sig mindre om. Det här var ju lika spännande som när Robert Zimmerman kunde gå in i en telefonkiosk och komma ut igen med solbrillor, ett Rimbaud-genuint förakt och ett namn taget efter en irländsk författare som söp ihjäl sig.

Ironiskt nog var det under denna period som PJ Harvey var som bäst, rent musikaliskt.

Av bara farten spelade hon in sitt hittills bästa album, den elektriskt fräsande *To Bring You My Love*. Om hon sjöng med eld i själen så handlade det om mordbrand. Och texterna skrevs i den svartaste sot. Skivan följdes upp av den i dag legendariska paketspelningen med Tricky på Gino. Jag vet att Ola ”Disco” Andersson åkte från Örebro för att se den och det är fortfarande det bästa han sett. Han sa till och med att triphopen dog i samma ögonblick som Tricky lämnade scenen och PJ Harvey klev på för att slita hans framträdande i stycken.

För om hennes närvaro är stark på skiva så krävs det en exorcist för att bli av med upplevelsen efter att ha sett henne på scen. Det finns legender om hur förstärkare blåsts ut och Polly Jean bara hoppar ner i publikhavet och sjunger utan mikrofon och hela stället kan ändå höra hennes röst effektivare än genom vilket PA som helst.

JAG SPRINGER PÅ HENNE i en av de där miljontals ändlösa korridorer med ändlösa, sammetsblå heltäckningsmattor som verkar finnas på varje hotell världen över och särskilt på Hotell Phoenix i Köpenhamn.

Hon ler och läpparna har samma aggressivt blodröda färg som pumpsen. Hon har svarta gubb-byxor, en vit topp över beniga axlar, i händerna en genomskinlig sminkväska fullproppad med salvor, krämer och stift och ögonen är de där stora, gröna ögonen som Nick Cave sjöng om i *Green Eyes* (i samma låt sjöng han ju även, ”so fuck her twinkling cunt”, men det låter vi vara en parentes) och faktum är att hela *Boatman’s Call* – världens näst bästa album, någonsin – helt och hållet skrevs om, för och till PJ Harvey.

Hon ler och jag ler och jag kommer inte på något att säga så jag nickar stumt och sen passerar vi varandra och jag tror det är Kristofer Lundström från SVT:s *Kobra* som väntar innanför dörren på ett av de där hotellrummen.

Tick.

Tack.

TJUGO MINUTER SENARE SITTER vi i hennes svit. Ett fönster står öppet ut mot Bredgades trafik och ihållande vårregn. Doften av svalnande asfalt. Ett marmorbord mellan oss. En stor fruktskål på bordet. En liten skål med nöter. Och en stor kanna te.

Jag tänker på Saddam Hussein.

Mitt starkaste intryck från den nu legendariska *60 Minutes*-intervju med den irakiske despoten var hur han likt en mustaschprydd affischbild för hela den brittiska stiff upper lip-kulturen satt hopkrupen i sin fåtölj, smuttade på en liten

arabisk tekopp och levererade dödshot med imponerande verbal vighet.

Den totala paradoxen.

Polly Jean Harvey sitter hopkrupen i den vita skinnsoffan och dricker te med så mycket mjölk i att det fått en blyertsfärgad nyans. Hon håller tekoppen på exakt samma sätt, balanserad på ett fat i knät och med lillfingret krökt och hon berättar klart och rationellt om hur hon höll på att sugas ner i den mediala malström som målade hennes porträtt som något taggigt, mörkt och premenstruellt.

– Det här är ju musikindustrin vi pratar om, så det finns väl ingen anledning att bli förvånad. Det behövs en myt kring varje artist, om inte annat så kanske i marknadsföringssyfte. Som att bygga ett varumärke. Jag minns själv hur man som ung såg upp till de spännande artisterna och ville vara precis som dom. Men det är lustigt att det bara händer i musikbranschen, du ser inte samma ikonskapande i konst- eller författarvärlden.

Nja...

– Okej, men det sker inte i samma utsträckning. Det är något som är så gott som unikt för rock’n’roll-branschen.

NÄR FÖRRA SKIVAN *Stories from the City, Stories from the Sea* landade på skivdiskarna handlade recensionerna och artiklarna inte om att hur Polly Jean spelat in sitt bästa album på fem år eller hur det fast forward-speedade urbana livet i New York färgat av sig på hennes texter – utan om hur bra hon mädde.

På ett dåligt sätt.

Det var ju inget kul nu när hon inte längre skrev låtar om att alla män är svin eller att hon ville ha ihjäl massa saker. Istället var det streetsmarta stycken – helt klart inspirerade av hennes vistelse i New York – som *The Whores Hustle and the Hustlers Whore*, skimrande kontemplationer som Thom Yorke-duetten *This Mess We’re In* eller den livsbejakande sexinviten *This is Love*.

Det blev givetvis hennes största kommersiella framgång någonsin.

För vilken annan artist som helst med samma image hade det inneburit dödsstöten. För PJ Harvey innebar det bara att kunna bocka av ännu en ruta på ”att göra”-listan.

– Jag ville se om jag verkligen kunde göra ett välpolerat, poppigt album, men det är inte – och har aldrig varit – det som jag verkligen vill göra.

Jag anar ändå en viss lekfullhet bakom *Uh Huh Her*

– Javisst, det kan man ana redan av titeln... *Uh Huh Her*, liksom... Jag hade väldigt roligt med hur jag använde och sjöng en del ord i texterna och jag känner en... *värme* för den här skivan som jag inte tror

jag känt eller känner för någon av mina tidigare skivor.

På nittioalet brukade ditt motto vara att du aldrig tänkte ge folk vad dom ville ha, är det något du fortfarande går efter?

– Jag tror att med att, ”inte ge folk vad dom vill ha”, så menade jag att alltid följa mitt hjärta, vilket har fört mig till långt ifrån kommersiella områden, men det viktigaste för mig är att jag känner att jag alltid utmanar mig själv. Det handlar nog mer om att frikoppla min själ än att avsiktligt inte vara folk till lags.

Nya skivan *Uh Huh Her* har ändå mer gemensamt med sin föregångare än de mörkt erotiska, lätt psykotiska, skivorna hon skapat tidigare.

Inledande *The Life and Death of Mr Badmouth* är en raggig mörkerfoxtrot som kallt och metodiskt rör sig i de ännu rykande resterna av ett havererat förhållande, platoniskt eller sexuellt, där den andra partens oförmåga att hålla tyst, ”killed off everything we had”. *The Pocket Knife* är väsende skallerormsrock som sopar banan med efterföljande avarter som The Kills. *Who the Fuck* är ungefär så aggressiv som titeln gör gällande, där rad efter rad bankas ner i bröstet som hammarhuvud mot pålskaft: ”Who the fuck/do you think you are/get out of my hair”.

Musikaliskt går det inte att ta miste på vem som står som upphovsman, det är vad som i musiktyckarklyschor skulle stämplas som ett Rakt och Avskalat album. Det är rostigare än *Stories from the City...*, men långt ifrån lika korroderat som hennes tidigare skivor. Här finns ingen psychostomp, ingen brusten electronica, ingen Howlin’ Wolf marinerad i östrogen – bara en taggig gitarr och Harveys karaktéristiska stämma.

DET SÄGS ATT RYMLIGA produktioner – jag tror det var Magnus Carlson i Weeping Willows som sa det här – gör att man istället för att höra den musik som ryms, hör all den musik som *inte* ryms och att man därför utifrån en färdig grund kan fylla på med så mycket mer i fantasin.

Som Hemingways isbergsteknik.

Som *Uh Huh Her*.

– Jag producerade och mixade skivan själv och oftast plockade jag bort alla andra instrument från mixen, så att det till slut bara är gitarren och sången kvar. Låtarna är så enkla i sig själva att dom andra instrumenten bara kom i vägen.

En viktig aspekt av ditt låtskrivande brukar vara var någonstans låtarna kom till.

– De flesta låtarna skrevs och spelades in i Dorset, i mitt hem, under väldigt enkla förhållanden, på min hemmastudio. Det är för övrigt första gången jag faktiskt har ett hus, ett riktigt hus – tidigare har jag bara haft en lägenhet som man kanske övernat-

tar i och dumpar av saker i, men nu har jag något som känns som ett hem. Kanske har det färgat av sig också.

Polly Jean Harvey växte upp just på den engelska landsbygden, i byn Yeovil, Dorset, med knappt 600 invånare. Att tillbringa sin barndom i *Straw Dogs*-territorium har onekligen färgat av sig på hennes konst.

– Man lär sig lyssna efter Det Stora Ingen-tinget, dom öppna ytorna på landsorten, man hör det i musiken. Eller hör det inte, snarare.

Vad var det värsta med att växa upp i en sådan miljö?

– Isoleringen. Ensamheten. Mitt enda mål när jag var yngre var att komma därifrån och så snart jag var tillräckligt gammal flyttade jag till stan.

– Å andra sidan kände jag mig än mer isolerad när jag bodde i London. Jag tror inte att ensamhet och att gå in i ett psykiskt illamående är den bästa förutsättningen för skapande.

Så ångest är inte den starkaste skaparkraften?

– Faktum är att jag skriver mycket av mitt bästa material, mitt mest olyckliga material, så att säga, när jag är lycklig och när jag omges av bra folk.

OBOTLIGA ANGLOFILER MED hunger på vaxbleka Page 3-damer kan mycket väl ha snubblat över Harvey i ett minst sagt oväntat sammanhang.

Nej, jag pratar inte om när hon visade bröstet på baksidan av debutalbumet.

Eller det där legendariska, halvnakna självporträttet som *The New Yorker* aldrig vågade köra.

Jag pratar om den brittiska dokumentären *A Bunny Girl's Tale* där diskvattenblonda Sussexbrudar jagade utviksdrömmar i *Playboy* och allt var ungefär lika glamoröst som det låter. Frågan man ställer sig blir dock: hur hamnade hon i ett sådant sammanhang?

– En vän till mig från Dorset, Sarah Miles, berättade att hon höll på att spela in en dokumentär om brittiska flickor som vill bli *Playboy*-bunnies och frågade om hon fick låna låten *Nina in Ecstasy*, som var B-sida på *The Wind*, pt 1-singeln. Och så slutade det med att jag uppträdde med *Nina in Ecstasy*, iförd bunny-utstyrseln:

”Once Nina/Was a young girl/Now she’s dead/Grew older/Grew colder and/Lost her way”
(*Nina in Ecstasy*)

I *Long Snake Moan* sjöng PJ Harvey om sådant som vuxna människor gör och vad den där ormen hade med det hela att göra var liksom inte svårt att räkna ut. Framförallt i det frikyrkliga Amerika har moralväktare satt sockerdrickan i vrångstrupen över hur hon blandat sexuella anspelningar med religiösa metaforer.

– Vilket är rätt underligt, med tanke på att det alltid funnits där. I musiken, alltså. Det

finns i bluesen, det finns i gospeln. Det är knappast något jag var först med.

Man slås rätt snart av hur uppsluppen och inte alls mad-bitch-woman-from-hell-ig Polly Jean Harvey är. När jag lyssnar på kassetbandet några veckor senare känner jag värmen som genomskiner hennes breda accent ta sig genom såväl minibandspelarens brus som de danska trafikanternas envetna tutande på gatan nedanför.

– Eftersom jag gör relativt få intervjuer, så väljer folk att få sin bild av mig utifrån mina texter. Då kan det vara på sin plats att påpeka att dom inte alls är självbiografiska, utan jag drar inspiration från vad jag ser omkring mig. Liksom jag själv dras till mörk och störande musik för utmaningar. Det svårförståeliga intresserar mig och jag gillar det faktum att man ställer frågor till lyssnaren.

Men det finns inga svar, eller hur?

– Precis! Och det är just det som är skönheten i det – i livet, såväl som musiken – att vi hela tiden letar utan att hitta.

Om man drar inspiration från livet omkring sig, är det inte svårt att i så fall separera det verkliga från ens emotionella reflexioner?

– Jag skiljer dom inte åt, snarare låter jag dom blandas tills dom liksom blir ett och samma, eller tills gränserna åtminstone blir väldigt grumliga. Dom två behöver inte separeras eller definieras.

Så hur undviker man att bli en parodi på sig själv?

– Jag försöker, genom att hela tiden försöka bryta mark som är ny för en själv, vilket är väldigt svårt. Jag är oerhört rädd för att bli stillastående, att bli någon slags PJ Harvey-formel som man kan sammanfatta på en post-it-lapp.

DET FINNS FOLK SOM ÄR besatta av sina hjältar. Det finns folk som spenderar en årslön för att kunna förfölja sina favoritartister från stad till stad på turnéer, som ser spelning efter spelning efter spelning och ibland, kanske, lyckas få komma backstage för ett foto och, kanske, en autograf.

Det är det som *Stories from the Road* handlar om.

En road movie där tre personer – Kyla, Amanda och Bill – följer Harvey hack i häl tvärs genom Europa och sedan tillbaka till – och genom – staterna. För att se PJ Harvey uppträda. För att träffa henne. Vilket är hela spänningsmomentet som filmen byggs upp mot.

Till slut stöter filmmakarna helt oförberett, och oombett, på stjärnan, på en toalett som Gud glömde. Eller sket i. Mest av allt det sistnämnda.

Stor humor.

– Den gjordes med en väldig distans och en slags tongue-in-cheek-humor som jag älskar, menar hon själv.

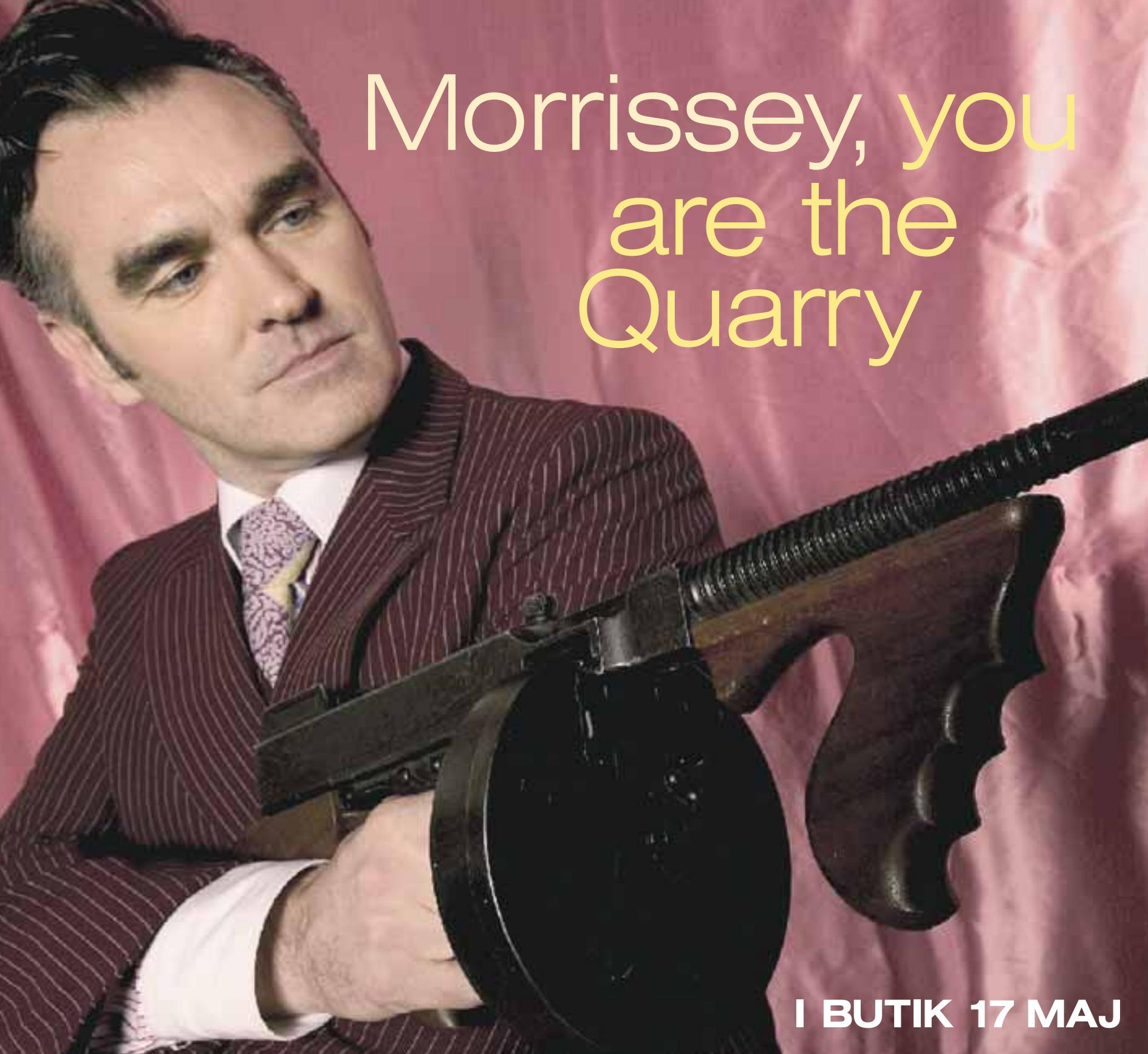
En mad bitch woman from hell med humor?

Sigmund Freuds grav må ligga i Golders Green – hans roterande hörs ända till Köpenhamn.

Text: Kristofer Ahlström

Maria Mochmacz

A portrait of Morrissey, dressed in a dark pinstriped suit, white shirt, and patterned tie. He is holding a vintage submachine gun, possibly a Thompson, across his chest. The background is a soft, out-of-focus pinkish-red fabric.

Morrissey, you are the Quarry

I BUTIK 17 MAJ

"...han sjunger bättre än någonsin. Och han är lika efterlängtd som våren.", *BON nr 18*

"Sju långa år. SJU LÅNGA ÅR. Moz är tillbaka. Hans bästa album sedan »Vauxhall and I«. Inte perfekt, men obestriddigt i världsklass.", *The Cricket v.16*

"Han sjunger bättre än någonsin. Varendra textrad, titel och frasering är utmejslad med fulländad precision.", *Andres Lokko, Expressen 19/3 - 04*

"A charisma masterclass, a mature work from a teenage icon...Long live the king", *MOJO*

"Unequivocally one of the very best things Morrissey has done since The Smiths", *NME*

Mattias Elgemark

Med masken på plats

Trots rykten om söndring och ovänskap är Slipknot tillbaka starkare än fågel Fenix. Killen med pinocchionäsan har snackat med Groove om maskregler, *Pretty Woman* och hans ångestfyllda fängelsebesök.

”Glöm allt du känner till, Slipknot föds på nytt 2004”. De kryptiska orden mötte alla fans som surfade in på Slipknots officiella hemsida i början av året. Så vad är det vi ska glömma?

– Allt snack om att Slipknot splittras, att vi skulle lägga av, att vi hatar varandra – det är inte sant. Vi är tillbaka starkare än någonsin, säger Chris Fehn, percussionist i bandet från Iowa.

Bakgrunden till ryktena är att sångaren Corey Taylor, på samma webbsida, skrev att bandet skulle lägga av.

– Det var förmodligen så han kände just då, men när vi samlades och pratade igenom allting visade det sig att det blev många hönor av få fjädrar.

– När man inte hör något från någon i bandet på ett tag, och sedan läser en massa skitsnack i nån tidningen – då gör det lite extra ont. Men allt man läser behöver inte vara sant.

Till Slipknots nya platta har bandet värvat demonproducenten Rick Rubin. Han dök upp i ett läge när musiken egentligen inte kunde bli mer extrem.

– Han sa något i stil med ”ni är ett hel-extremt band med helextrem musik. Allt ni gör är extremt. Men att spela väldigt,

väldigt lugnt kan också vara extremt. Var inte rädda för att bryta ny mark, sätt in lite melodier och gör refrängerna riktigt krämiga”, citerar Chris Rick Rubin.

Resultatet är albumet *Vol. 3: (The Subliminal Verses)*, och av förhandslyssningen att döma är det fortfarande rappt och brutalt, men med viss finess. Särskilt i låten *Duality* kan man höra kontrasterna som Rick Rubin jobbat med.

Precis som Slipknots sound känns nytt så har också deras visuella signatur förnyats. Maskerna är visserligen kvar, men en del medlemmar kommer att se annorlunda ut. Chris pinocchionäsa är dock oförändrad. Och han har aldrig ångrat valet av mask.

– Jag har haft två masker under hela tiden. Den jag hade under våra första hundra turnéer föll i bitar, så jag fick en ny som ser exakt likadan ut, bara lite starkare.

Så vad händer om någon snor din mask backstage?

– Då är det kört för min del. Det är en av reglerna vi har i bandet – blir du av med masken är du död.

– Jag har heller aldrig tagit på mig nån av de andra killarnas masker, och gissa var-

för? Dom är svinäckliga, dom stinker och det finns till och med spyrester inuti dom.

Har du nånsin själv spytt i masken?

– Japp. Det var varmt så in i helvete, vi spelade i öknen vid Las Vegas och bara körde på, gasen i botten hela showen. Det var som ett maratonlopp. Till slut kom det bara. Men jag fortsatte spela...

Det finns dagar när Fantomen går på stans gator som en vanlig man. Likadant är det med Chris. Medan Corey Taylor och gitarristen Jim Root har satsat tid på sitt andra band Stone Sour har Chris tagit det lugnt hemma i Des Moines och repat med gamla polare. Och för första gången i sitt liv har han varit tvungen att åka till ett fängelse för att hälsa på en kompis.

– Det var helläskigt. Jag minns hur jag först fick gå igenom en säkerhetskontroll. Dörren bakom mig stängdes med ett ekande ”KA-CHONG!” och låstes. Och där inne var en av mina polare. Helskumt. Jag har aldrig besökt nån i ett fängelse förut. Det kändes helt överkligt.

I slutet av maj kommer Chris Fehn och resten av bandet till Göteborg för att spela på Nya Ullevi. Han berättar att varje gång innan de går upp på scenen samlas alla Slipknottar i en rund rugbyklunga. Inga

fans, inga journalister, inga managers. Bara de nio maskbärarna i Slipknot. Corey Taylors kör lite peptalk om var de är och vad de ska göra uppe på scenen. Under tiden tonar intromusiken upp för publiken.

För Chris är den här turnén en dröm som äntligen besannas – att få spela med Metallica.

– Helt otroligt. Det är ett av mina favvoband som jag aldrig har slutat tycka om. Även om jag inte lyssnat på *Load* och *Reload* lika mycket som *Master of Puppets* eller *Ride the Lightning* så gick jag alltid på deras konserter. Jag visste att dom gamla låtarna skulle dyka upp.

– Dessutom kommer vi att nå ut till massor av nya fans.

Från ett stort metalband till ett annat – ryktet säger att ni har samplat Slayer på *Only One*, stämmer det?

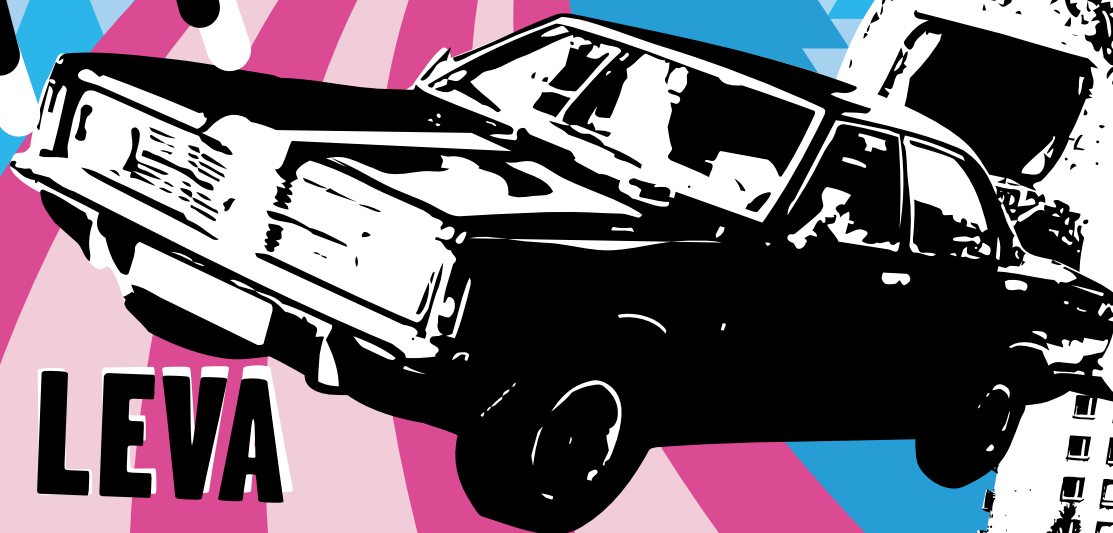
– Nix. Dom flesta samplingar är från filmer.

Är det bara skräckfilmer eller funkar det med *Pretty Woman* också?

– Mest skräckfilmer. Det skulle vara katastrof om folk fick reda på att vi hade samplat filmen *Mitt Afrika*, säger Chris och skrattar vid blotta tanken.

Torbjörn Hallgren

20
04

DI LEVA BACKYARD BABIES MARIT BERGMAN INFINITE MASS

The 21st CENTURY NOISE

med flera...

FREDAG 9 JULI KALMAR

LÖRDAG 10 JULI ÖREBRO

SÖNDAG 11 JULI GÄVLE

FREDAG 16 JULI HELSINGBORG

LÖRDAG 17 JULI GÖTEBORG

FREDAG 23 JULI LYSEKIL

LÖRDAG 24 JULI MALMÖ

SÖNDAG 25 JULI KARLSKRONA

FREDAG 30 JULI VARBERG

LÖRDAG 31 JULI NORRKÖPING

FREDAG 6 AUG KARLSTAD

LÖRDAG 7 AUG STOCKHOLM

Pris 350 kr, barn & ungdomar tom 14 år gratis i målsmans sällskap

Förköp: BiljettDirekt 077-170 70 70,

ATG-ombud, www.ticnet.se samt lokala ombud.

UNITED
STAGE

TELIA

GROOVE

ANIMATIONER

Till dig: Skicka t.ex **GRA HOPPE** till 72102
Till vän: Skicka t.ex **GRA HOPPE 07XXXXXXX** till 72102

Tjänsten kräver WAP, se WAP-info. Fungerar på nyare Nokia med färgskärm (ej 9210) & Sony Ericsson med färgskärm.
Pris 15,-

IKONER

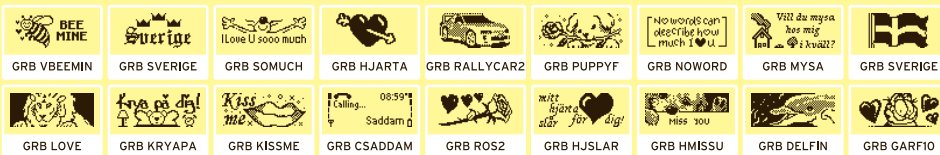
Till dig: Skicka t.ex **GRI KO** till 72102
Till vän: Skicka t.ex **GRI KO 07XXXXXXX** till 72102

Fungerar på nyare Nokia, Sony Ericsson T300, T310 & Samsung R220.
Pris 10,-

BILDMEDDELANDEN

Till dig: Skicka t.ex **GRB PUPPYF** till 72102
Till vän: Skicka t.ex **GRB PUPPYF 07XXXXXXX** till 72102

Fungerar på nyare Nokia, Sony Ericsson T300, T310, Samsung R200, R210, R620, N620 & T100.
Pris 10,-

MOBILSPEL

Till dig: Skicka t.ex **GRS 3D** till 72102
Till vän: Skicka t.ex **GRS 3D 07XXXXXXX** till 72102

Spelen fungerar på:
① Nokia 3410
② Nokia 3510i, 8910i
③ Nokia 3100, 3200, 3300, 5100, 6100, 6200, 6220, 6610, 6800, 7210(i), 7250(i)
④ Nokia 3650, 7650, N-Gage
⑤ Sony Ericsson T310, T300
⑥ Sony Ericsson T610, T630, Z600
⑦ Sony Ericsson P800, P900

BAKGRUNDSBILDER

Till dig: Skicka t.ex **GRBG BIO** till 72102
Till vän: Skicka t.ex **GRBG BIO 07XXXXXXX** till 72102

Tjänsten kräver WAP, se WAP-info. Fungerar på nyare Nokia med färgskärm (ej 9210) & Sony Ericsson med färgskärm.
Pris 15,-

RINGSIGNALER

ALLA SIGNALER FINNS
SOM VANLIGA & POLYFONA

1	Usher ft Lil Jon and Ludacris - Yeah	YEAHUSH
2	Lena Phillipson - Det gör ont	GONT
3	Spänka NKPK ft Malin Baryard - Do you wanna ride	WANNAR
4	Ding dong song	DINGDONG
5	Eamon - F**k it	FKIT
6	Groove Coverage - Moonlight shadow	RMSH
7	After Dark - La dolce vita	LADOL
8	Britney Spears - Toxic	TOXIC
9	Anastacia - Left outside alone	LEFTOUT
10	Teddybears Sthlm ft Mad Cobra - Cobra style	COBRA

50 Cent and G-Unit - If I cant	IFICANT
50 Cent - Many men	MANYMEN
50 Cent - P.I.M.P.	PIMP
AC/DC - Back in black	BIB
AC/DC - Thunderstruck	THUNDER
AC/DC - TNT	ACDCTNT
Aventura - Obsession	OBSES
Björn Rosenström - Het	HET
Björn Rosenström - Pojkarna som busar	POJKARNA
Björn Rosenström - Pojkarna techno	RPOJK
Black Sabbath - Iron man	IRONMAN
Black Sabbath - Paranoid	PARANOID
Bomfunk Mc´s - Freestyler	FREESTYLER
D-12 ft Eminem - Shit on you	SHITYOU
Da Buzz - Dangerous	DADANG
E-Type - Paradise	EPARAD
Europe - Final countdown	COUNTDOWN
Galaxee - Lullaby	RLULLABY
Godmorgon Världen	JJGOD
Gyllene Tider - Sommartider	GYLLENETIDER
Hammerfall - Hearts on fire	ONFIRE
Här stannar jag kvar	JAGKVAR
Infinite Mass - No 1 swartskalle	SWAR
Iron Maiden - Fear of the dark	FEAROF
Jean Michel Jarre - Popcorn	POPCORN
Kayne West - Through the wire	TTWIRE
Led Zeppelin - Stairway to heaven	STAIRWAY
Michael Jackson - Beat it	RBEATIT
Outkast - Hey ya	HEYYA
Per Gessle - Här kommer alla känslorna	KÄNSLOR
Per Gessle - Tycker om när du tar på mig	TARPÅ
Petter - Fredrik Snortare och Cecilia Synd	FRESNO
Scooter - Weekend	WEEKEND
Shirley Clamp - Min kärlek	MINK
Sveriges Nationalsång	DUGAMLA
Tatu - All the things she said	ALLTHNG
Timbuktu - The botten is nådd	TBOTTEN
Tomas Ledin - Sommaren är kort	SOMMAREN
Ulf Lundell - Jag trivs bäst i öppna landskap	JAGTRIVS
Film - Grease - Summer nights	SNIGHTS
Film - James Bond tema	007
Film - Pippi Långstrump	PIPPI
Film - Rocky - Eye of the tiger	ROCKY
Film - Rosa Pantern	RPINKPAN
Film - Snuten i Hollywood	BEVERLY
Film - SOR - Concerning Hobbits	HOBBITS
Film - SOR - The Bridge of Khazad-dum	KHAZAD
TV - Bumbibjörnarna	BUMBI
TV - Macgyver	MACGYVER
TV - Mupparna	MUPP
TV - Sex and the city tema	RSEXAND
TV - Snickerboa	EMIL
TV - Världens bästa Karlsson	RVARLDEN
TV-Spel - Castlevania	CASTLEV
TV-Spel - Super Mario Bros	MARIO
TV-Spel - Zelda	ZELDA

VANLIG

Till dig: Skicka t.ex **GRR GONT** till 72102
Till vän: Skicka t.ex **GRR GONT 07XXXXXXX** till 72102
Fungerar på nyare Nokia, Samsung T100, N620, R210s, Sony Ericsson T300, T310 & T610. Pris 10,-

POLYFONA

Till dig: Skicka t.ex **GRPOL GONT** till 72102
Till vän: Skicka t.ex **GRPOL GONT 07XXXXXXX** till 72102
Fungerar på Nokia med färgskärm (ej 9210) + 3510, Sony Ericsson med färgskärm (ej T681i). Pris 15,-

WAP INFO: Kontakta din operatör för att aktivera WAP/GPRS.
GPRS INSTÄLLNINGAR: Skicka **GPRS** till 72102 (Comviq GPRSC).
SMS:et kostar som ett vanligt SMS. När du mottagit din installation måste du spara/aktivera den för att du ska kunna beställa.

GROOVE.se

Tjänsterna levereras av

INPOC

HJÄLP?
Mail: kundtjanst@inproc.com
SMS: Skicka **SUPPORT DITT ÄRENDE** till 72102
Inproc, Igeldammsgatan 22, 112 49 Stockholm

egen

Ni som läser Groove på webben vet redan att man kan ladda ner och lyssna på artisterna vi skriver om i denna spalt. Men jag hoppas även att våra övriga läsare gör det. Varje månad rekommenderar vi en handfull oetablerade band och artister som förtjänar allas uppmärksamhet.

Först ut denna gång är Stockholmsbandet **The White Souls** som levererar gitarrslingor som skapta av Bernard Sumner. Och i låten *Please Wait* har även trummorna en New Ordersk prägel. Men de är visst samplade från kompisarna i Streetwaves... Absolut bäst är trion dock när de rockar loss ordentligt – låten *Come On!* skulle kunna ge euforiska effekter om den spelas på rätt dansgolv vid rätt tidpunkt (läs Debaser sent på kvällen mellan The Legends och The Strokes). Jag kan inte annat än dansa runt och handklappa. Och Jonas Heijenskjöld kan sjunga både som Olle Ljungström samt Lou Reed. Coolt!

Om Levon Helm spelat i Big Star kanske de hade låtit som **The Moonlight Wranglers**. Men i electrotider som dessa är det förmodligen lika med dödsynd. Det finns inget nyskapande med denna kvintett från Göteborg. Musiken skulle kunna vara rena plagiatet från någon okänd countryrock-platta från sjuttioalet. Grymt mossigt, grymt gubbigt och extremt skäggigt. Men guuud så bra!

Bakom namnet **Old Lost John** döljer sig malmöbon Tomas Thunberg som försiktigt plockar på guran och låter den djupa rösten väsa i sann singer/songwriter-anda. Han sjunger "It's raining outside your window/Like it always does/Joni Mitchell's on the stereo/Or at least she was" samtidigt som strängackompanjemang-ett påminner om temat till *Gudfadern*. Stämningsfullt och vackert så det förslår. Mi fa molto piacere, eller något.

Riktigt fantastiskt är sexmannabandet **Nikka Blue**, även de från Malmö. Annika Persson som tidigare sjöng i Fivel har en röst precis lika säreget storslagen som Karin Dreijers. Hon sjunger långt ifrån skolat och rent. Just nu är jag helt beroende av *Tricky Tatchana*, speciellt andra hälften av låten. Det är det vackraste jag hört på länge. Det mest uppriktiga och känslsamma. Annika låter raspipt provocerande samtidigt som den ömtåliga rösten skulle kunna bryta när som helst. Men det är inte bara frontfiguren som ska ha all cred, musiken är precis lika spännande. Instrumentvalen (kontrabas, trumpet, dragspel bland annat) och arrangemangen (till exempel att låta en svängig poplåt gå över till flamenco) är värda en eloge.

Medan Terence Stamp träffade Julie Christie på Waterloo Station varje fredagskväll känns det som om **Terence** från Tranås har stämt träff med Eskobar i replokalen. Stockholmstrion spelar och Smålandskvintetten lyssnar och lär. Gemensamt för de båda banden är främst de starka gitarmelodierna men i viss mån även sången. Martin Räsberg sjunger nästan på samma sätt som Eskobar-Daniel. Terence spelade för några månader sedan på "100% osignat" när Jönköping lekte popstad och åkte hem med omdömet "hitpotential". Och visst har de det. Deras lättsmälta pop är född vinnare för en bredare massa. Åtminstone för massan som gillar Eskobar.

Annica Henriksson

Kontakt:
The White Souls: areskog@home.se
The Moonlight Wranglers:
moonlightwranglers@hotmail.com
Old Lost John: tomas.thunberg@spray.se
Nikka Blue: nikkablue@mail.com
Terence: terence@fade.to

THE DATSUNS "Outta Sight/Outta Mind" V2/BonnierAmigo

Som förband till The Von Bondies och med ett par singelsläpp från debutplattan, *In Love* och *Harmonic Generator*, skördade The Datsuns framgångar hos poppubliken, som förmodligen blev vettskrämda av den sleaziga hårdrocken som genomsyrade resten av albumet. Den här gången behöver man inte oro sig för att köpa grisen i säcken. *Outta Sight/Outta Mind*, producerad av John Paul Jones, är jämnare än dess föregångare. Det är värdslös in-your-face-rock rakt igenom och infriar de kolossala förväntningar jag hade efter att bandets spelning var överlagset bäst på förra årets upplaga av Hultsfred. Första singeln *Blacken My Thumb* är fantastisk, precis som *MF from Hell*. När jag träffade pojkarna för ett år sedan och frågade hur nästa platta kommer att låta avslöjade Dolf att "de snabba låtarna kommer bli snabbare, de lugnare kommer bli lugnare. Och så några (låtar) för damerna". Med facit i hand kan jag väl säga att han hade delvis rätt, trots att uttalandet inte var seriöst. Det jag kan sakna på nya plattan är just "låtarna för damerna" och med det menar jag just de där sprudlande poplåtarna från debuten. Det blir lätt så när man är popnörd i själen.

Annica Henriksson

DEAD PREZ "RBG" Columbia/Sony

Efter att Columbia droppade Dead Prez för att de inte ville ge ut gruppens kontroversiella uppföljare till *Let's Get Free* ryktades det bland annat att Stic och M1 skulle hamna på Roc-A-Fella. När *RBG* nu äntligen släpps officiellt är Dead Prez ironiskt nog tillbaka på Columbia igen. Men Dead Prez har inte på något sätt tonat ner sitt budskap utan rappar om polismord (*I Have a Dream, Too*) och att storma Vita Huset (*W-4*). *D.O.W.N.* handlar om att organisera sig, träna och lyda order och skulle kunna misstolkas för militär värningspropaganda men den handlar så klart om hur alla soldater i hooden ska organisera sig i gäng. Det skulle kunna bli illgjort om det inte vore för att de hela tiden rappar med hundraprocentig övertygelse vare sig ämnet är alkoholproblem eller att hur man lurar soc-tanter.

Från den ursprungliga versionen av *RBG* saknas det fina introet och gruppens kanske bästa berättelse, *For the Hood. Hell Yeah* är med i två nya och sämre versioner medan originalet ligger gömt som bonusspår. Men bara att få en uppdatering av tuffa *The RBG Code* gör att plattan är ett måste i varje allvarligt menad skivsamling.

Daniel Severinsson

DEATH ANGEL "The Art of Dying" Nuclear Blast/Sound Pollution

Unga Death Angel begestrade en hel metallvärld med sin debutplatta *The Ultra Violence*. Deras snabba thrash kändes fräsch och hungrig. På nästa platta *Frolic Through the Park* gick de in på nya marker genom att lägga in skejtarattityd i låtarna.

Idag, efter åtskilliga namnbyten och utan Gus Pepa på gitarr, är de tillbaka och låter väldigt, väldigt mycket som det gjorde för 15 år sedan. Albumets bästa låtar är originella *The Devil Incarnate*, catchiga *5 Steps of Freedom* och *Famine*. De rättfärdigar en comeback. Dessvärre finns det motpolar. Plattans sista tre-fyra spår är riktigt jobbiga. Värre än torskleverolja. Uppenbart är de bara med som utfyllnad för att göra *The Art of Dying* till en fullängdare. Oavsett vilket är det kul att bandet är tillbaka.

Thrash står sig än, det har Anthrax, Overkill, Exodus och andra comebackande band visat. Torbjörn Hallgren

GHOSTFACE "The Pretty Toney Album" Def Jam/Universal

Ett tag tvivlade jag på att Ghostface skulle orka resa sig efter försäljningsfloppen *Bulletproof Wallets* men redan förra årets *Gorilla Hood* fick mig på andra tankar. När Tony Starks sedan knäckte hela *The Grey Album* med mixtapelåten *My Guitar* började jag till och med hoppas på en comeback i stil med *Supreme Clientele*.

Med de förväntningarna är det svårt att inte bli besviken, *The Pretty Toney Album* är inte den klassiker jag gått och längtat efter. Men Shaolins allra finaste är hungrig som en varg och från introet till avslutande *Love* tar han i ändå från tärna i Wallabees-skorna till yttersta öronlappen på den galna mössan i *Run*-videon. På de bästa låtarna som *It's Over* av K Def och *Be this Way* av Nottz matchas Ghostfaces råa rap perfekt av souliga beats.

Förutom att Missy Elliott är med på *Tush* och att Ghostface släppt suffixet Killah är det inget som tyder på att nya bolaget Def Jam försökt tvinga in honom i någon kommersiellt gångbar mittfära. RZA, Nottz och No ID är de enda kända producenterna på plattan, men Ghostface behöver egentligen inga producenter alls. På *Holla* sätter han bara på The Delfonics *La La (Means I Love You)* på lagom volym och sen rappar han över den. Jag tror inte många ens kommit på idén, än mindre genomfört den på skiva, och helt säkert hade ingen annan kunnat få det att faktiskt låta bra.

Daniel Severinsson

PJ HARVEY "Uh Huh Her" Island/Universal

"Kära Polly Jean. Jag känner att jag kommer dig riktigt nära igen, nu när jag lyssnar på din nya platta *Uh Huh Her*. Du har skalat bort så många instrument som möjligt och lagt ut dina låtskulpturer till allmän beskådan, oberoende av folks förväntningar – och det är på detta sätt jag upplevt dig allra bäst under dessa tolv år vi känt varandra. Rytterna är kantiga, gitarrens sätt knixigt och lite ryckigt. Som jag vill att det ska vara. Inte alls som det låter på radion nuförtiden. Och din besvärande textmanifestation kallad sång stiger upp ur den bottenlösa brunn där porlande vatten stryker slutna ögon-

ITAL SKURK "Det är nåt fel nästans" Vesper/BonnierAmigo

Att göra reggae på svenska är ett vägspe. Risken är stor att det blir outhärdlig "svennereggae" och "fräckt partysväng på beachen". Lyckas man å andra sidan ro den svenskspråkiga reggaebåten i hamn får man både identitet och originalitet på köpet. Stockholms Ital Skurk lyckas oförskämt väl med uppgiften. Bandets roots reggae med svenska texter låter naturlig och självklar.

Det finns tre nycklar till deras framgång. För det första är sånginsatserna fantastiskt fina. Influerade av jamaicanska vokaltrios som Culture och Ethiopians får de tre skiftesarbetande sångarna hjälp av ljuva körer. En annan nyckel är texterna. De är enkla och nakna små betraktelser över politik, kärlek och vardag. I en låt heter det att "vi vill ha TV utan reklam i/hämta paket på ett postkontor/vill ha gratis sjukvård/inga bostadsrät-

lock, dess kraft är obruten, dess lisa evig. Lagom morskt trevar händerna över väggens blänkande rakblad, på väg uppåt – mot platsen där fokus istället ligger på himlens målande djup, där regnet tindrar i mäsarnas skrin. Denna rymlighet i dina skapelser skänker ett underligt lugn, du lyckas spegla ett högre väsens anlete genom brutala utbrott och drömmande harmonier, dina uppgörelser och konstnärliga tolkningar filtreras i stjärnfallet för oss andra. Men vi står inte vid sidan om och betraktar. Vi befinner oss mitt i klangflödet. Vi ruskar irrbloss ur håret. Våra kläder färgas av din palett. Ögonen är inte desamma. Vi har alla kommit riktigt nära igen, utan att ens behöva söka vårt kall. Blodet pumpas nästan ut genom huden när hjärtat tar del av denna långsamma drog. Vem säger nu att livet är flyktigt?"

Gary Andersson

JULIANA HATFILED "In Exile Deo" Zoe/Playground

Tanig, blek, utmärslad och med ett närmast Bergmansk uppdämt demonarkiv inombords – Juliana Hatfield har hunnit bli 36 år, men låter inte muntrare för det. I och för sig ger låtar som *Tourist* och *Sunshine* lite lugnare intryck, men inte utan småbittra textknorrar och sluga undertoner. Hon är fortfarande vilsen, men till skillnad från tidigare åtminstone på jakt efter något helande. Ett fall framåt.

Gitarrerna väsnas inte lika mycket längre, antalet lugna låtar är i majoritet och det stör inte. Inte lika indie som på nittiotalet, men Juliana Hatfield håller. Även om det inte är lika bra som *Only Everything* och *Become What You are* från hennes nyss nämnda nittiotial...

Niklas Simonsson

JOLIE HOLLAND "Escondida" Anti/BonnierAmigo

Vid första genomlyssningen låter det lite Norah Jones – fast mer gräsrotsnivå. Jordnära. Mer blues än jazz, fast samtidigt byggd på en countrygrund.

Jolie Holland var tidigare medlem i The Be Good Tanyas, vilka jag dock har hört för lite för att kunna märka eventuella paralleller. Men den inledande *Sascha* tassar på och anger såväl takt som ton för skivan, blåset i *Old Fashioned Morphine* osar flodbåt och amerikansk trettio-talsmusik – så även tradjazziga *Mad Tom of Bedlam*. Vissa låtar ger känslan av att man

ter där jag bor". Mycket mer än så behöver man inte säga. För det tredje är produktionen helt stilenlig med krispiga gitarrer som ställs mot bullrig bas.

Jag hittar nya, sköna favoriter i *Folkhems-mord* och *Från och med nu* och slås av hur de gamla singelsläppen *Först i mål* och *Knäckt en gång till* verkar hålla hur länge som helst. Den svenska reggaebåten är i hamn och gungar mycket behagligt.

Daniel Axelsson

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

THE 21:st CENTURY NOISE

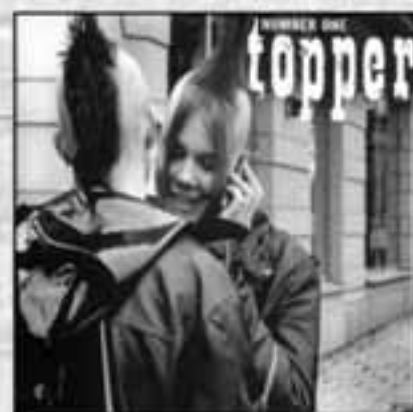
It's Alright, It's OK

Rock'n'Roll trio med raka två-&-en-halv-minuters låtar i ett rusande tempo. Bandet är klara för årets Kalas turné.
USMG008 / GET OF MY RECORDS

MARYSLIM - Split Vision

Maryslim har tillsammans med Peter "Pain" Tägtgren hittat soundet och gjort en grym platta med solklara hård rock-punk-pop låtar från intro till slut. Turnéar och spelar på sommarens festivaler.
KING007CD / WILD KINGDOME

TOPPER - Number One

Sveriges populäraste punkare följer upp mega hittan "Once A Punk. Always A Punk" med en ny klockren slagdänga.
www.corruptionrecords.com
CORRCD004 / CORRUPTION REC

LEIF KARATE - Steve McQueen

Was Great In Papillon

Ny grym singel som följs upp med den omtalade tält-turnén runt om i Sverige.
www.corruptionrecords.com
CORRCD0001 / CORRUPTION REC

VISION SYSTEM - Monochrome

Vision System tar ett seriöst steg mot dom stora scenerna med sitt debutalbum. Melankoliska sånger, elektroniska melodier, pumpande elbas och gitarrslingor med rötter i 80-talets brittiska pop-scen.
PCD901 / PETROL RECORDINGS

NEW YORK DOLLS

Manhattan Mayhem - A History
Dubbel-CD med allt man kan önska sig från detta fantastiska och spektakulära band. Både studiomaterial och live.
MFREUDCD075 / JUNGLE RECORDS

NICK ROYALE GANG

I Don't Wanna Go Outside

Strikt limiterad 7" vinylsingel. Säljes endast via Sound Pollution butik och postorder.
KINGS002 / WILD KINGDOME

PROBOT - Probot

David Grohl (Foo Fighters/Nirvana) har startat upp ett nytt band tillsammans med alla sina gamla hjältar från band som Motörhead, Cathedral, Venom, King Diamond m.fl. Lysande recensioner.
GRAM007 / GRAMMOFONBOLAGET

FAKE MOSS

It's You Against The City...

Älskade och hyllad! Sveriges skönaste "dark-pop" band släpper i dagarna sitt debutalbum över hela Europa. Ny radio-singel på gång!
ULTRA001CD / ULTRACHROME

**SAMTLIGA SKIVOR FINNS I VÄLSORTERADE SKIVBUTIKER
OCH VIA POSTORDER: WWW.SOUNDPOLLUTION.SE**

TOOTS AND THE MAYTALS TRUE LOVE

Reggae legenden Toots Hibbert sägs ha myntat ordet "reggae" med 1968 års "Do the Reggay". Nu har han tillsammans med några av dagens största artister spelat in sina gamla klassiker på nytt. Willie Nelson, Eric Clapton, No Doubt, Bootsy Collins & The Roots, Ben Harper, Keith Richards, Ryan Adams, Bonnie Raitt m. fl.

KRISTOFER ÅSTRÖM LOUPITA

Kristofer Åström är onekligen en av Sveriges flitigaste artister - med dubbla karriärer som sångare i Fireside samt som soloartist. "Loupita" är hans senaste album som är bland det mest personliga han gjort. Det är skir melankoli - akustiskt inspelat - med gästande musiker - sångerskan Britta Persson och Mattias Friberg från Logh.

(EJ KONVOLUT BILD)

PAUL WELLER THE BOTTLE

Paul Weller släpper det nya albumet "Studio 150" i september på vilket han hyllar sina musikaliska hjältar - allt från Bob Dylan till Bacharach & Davidklassiker. Först ut kommer Gil Scott Herons "The Bottle" släpps den 16 juni.

THE FINE ARTS SHOWCASE PRESENTS GUSTAF KJELLVANDER AND THE ELECTRIC PAVILLION

Efter de kritikerrosade projekten Sideshow Bob och Songs Of Soil kommer nu Gustaf Kjellvanders nya band The Fine Arts Showcase. Första singeln heter "Mock Ivory" och albumet släpps 26 maj.

JIM WHITE DRILL A HOLE IN THAT SUBSTRATE AND TELL ME WHAT YOU SEE

Jim White är bosatt i den amerikanska södern och har rönt kultstatus med sina tidigare album "Wrong Eyed Jesus" från 1997 och "No Such Place" från 2001. På nya Joe Henry producerade "Drill A Hole.." gästar bl a Aimee Mann, Marc Anthony Thompson (Chocolate Genius), Mary Gauthier, Barenaked Ladies och Bill Frisell.

THE DATSUNS OUTTA SIGHT/OUTTA MIND

Efter framgångarna med den självbetitlade debuten från 2002 kommer nu Nya Zeelands stoltheter The Datsuns andra album i juni. Tolv rockrökare producerade av ex Led Zep mannen John Paul Jones. Turnéaktuella till hösten.

SUSANA BACA BEST OF

Peruanska sångerskan Susana Baca har via hennes tidigare tre album fått stor internationell uppmärksamhet och gjort henne till en av dagens stora namn inom afro-peruanska musik. "Best Of" innehåller även en remix av svenska KOOP.

CHROMEО SHE'S IN CONTROL

Elektrofunkdisko 80-talsretroduon Chromeo består av de två kanadensiska studerande Dave 1 och Pee Thug; enligt de själva det enda fungerande samarbetet mellan en jude och en muslim. Det svänger!

lyssnar på en gammal stenkaka, och får krypa närmre för att kunna lyssna bättre. Dessutom är den något av de sparsmakade medlens skiva, där Jolie hellre verkar dra ifrån än lägga till. Och det funkade. Den kräver förmodligen sina tillfällen för genomlysning men *Escondida* är en hur som helst en riktigt bra skiva.

Niklas Simonsson

IMA ROBOT "Ima Robot" Virgin/Capitol

Det här skulle kunna vara riktigt grymt, som en ny och lättare version av ett av tidernas bisaraste, intressantaste och mest roande industri-band. Men Ima Robot är riktigt kåta på att få uppleva sig själva på radio och TV, och sabbar ett vinnande grundrecept där originalitetens porer täcks med en massa sonisk make up.

Jag blir riktigt förbannad över att de gör så här mot sin egen musik. Jag vill lyssna, men varför ha en uppblåsbar Barbara när jag lika gärna kan sätta på Prick, och få en mycket skönare upplevelse?

Mikael Barani

INFINITE MASS "1991"

Telegram/Warner

Den slarviga slackerattityden som 1991 svämmar över av gör detta till årets mest avspända world music-släpp. För även om rockriffen är otaliga låter bandet, anförda av Amir och Rodde, allt spreta kraftigt. Det låter som om de sparat ner ett gäng halvraa idéer på datorn och sen bestämt sig för att släppa det direkt. Och varför krängla till det i onödan?

Infinite Mass anspelar och pekar på otaliga inspirationskällor i musikhistorien, både musikaliskt och textmässigt. Orientaliska melodislingor är lika befogade som söta popextrader, karibisk värme, JSBX-riff och hiphopbeats. Och det funkar. Hela vägen till banken och credaffiabaren.

För 1991 är motsatsen till rigor mortis. Det händer saker hela tiden. Svänget går igång i *Bad Boy* som det slår gnistor om, kärlekssliskt rinner tjockt i *Don't You Worry and Fire?*. Och så har vi singeln *No 1 Swartskalle*. En Caesars Palace-liknande låt som man inte visste att man väntat på med en titel som är bortom genialisk. Men den är ändå bara snäppet bättre än funkiga kärleksförklaringen *A 1000 Roses* och skenande *The Thief*. 1991 är som du förstår en sanslöst grym platta. Ska bli jävligt kul att se The Mass på kalasturnén i sommar. Eller hur?

Gary Andersson

JAY-JAY JOHANSON "Prologue" BMG

Eftersom det mest förbjudna som finns i Sverige är att vara pretentiös är det lätt att avfärda Jay-Jay Johanson som just detta och sedan slippa ta honom på allvar. Han har ju både en Beckmans-examen och en fotomodellkarriär, hur kan han då förvänta sig att komma undan med att leka Scott Walker, helt utan ironi, självdistans och glimten i ögat? Det är inte konstigt att Jay-Jay inte nådde ut till en bredare svensk publik förrän han lade ner hela grejen med att vara mänsklig och blev en androgyn electroclashskyltdocka.

På *Prologue* finns Jay-Jay Johansons låtar från 1996 fram till nu samlade. Det största problemet med låtarna från hans tidiga album – då han var internationell playboy och hjärtekrossare – är inte de stora pretentioner-

JETTIE

"Heading for Mornings"

Kasual Recordings/Sound Pollution

Eskiltunakvartetten Jettie har på sin debutplatta plockat de bästa bitarna ur The Perishers och The Motorhomes produktion och snickrat ihop detta till något eget. Och de lyckas fånga det såväl känslomässigt som musikaliskt genom alla låtar – speciellt i grymt starka *The Coasters*, *Aimie Rain* och *One Dance*. Därtill har Johannes Persson en riktigt bra röst.

Plattan har tydligen tagit två år att få ut på grund av diverse bolagstrassel och medlemsbyten. Detta till trots ger den ett samlat intryck och låter väldigt genomarbetad. Samtidigt är det en lite underlig release, om man ser till årstiden. Lågmålt vemod och sommarhalvår är i regel ingen bra ekvation – oavsett räknasätt. Men *Heading for Mornings* lär förmodligen hålla tills sommar övergår i höst, så det är inget större problem.

Niklas Simonsson

DIANA KRALL

"The Girl in the Other Room"

Verve/Universal

Emellanåt känns det lite svårt att förhålla sig till Diana Kralls senaste album. För i viss mån känns det som att hon förlorat lite av det fria och flyktiga, det lättfotade och charmiga som funnits i hennes framföranden. Nu är det mer bundet och tillbakahållt. Å andra sidan är det också det som är styrkan med *The Girl in the Other Room*.

Maken Elvis Costello har varit med och skrivit texter till Dianas musik, men det känns också som att det finns mer än det som bidragit. Inte bara att hon gör en cover av hans *Almost Blue*, på ett inte särskilt övertygande sätt heller, egentligen, men alla fraseringar, alla musikaliska vändningar doftar Costello. Om det är hans egen kärlek till jazzformen eller Dianas vet jag naturligtvis inte. Men det känns ibland väl dominant. Sen finns det naturligtvis många guldskor. Både i de egenkomponerade och i covervalen. Versionen av Tom Waits *Temptation* är en. Snygg, trogen och sval – ändå lite annorlunda. Joni Mitchells *Black Crow* en annan. I övrigt många svängiga och snygga helheter, låtar, stycken, fraser, ord, ackord, toner, stavelser och morfem. Vackert, bitvis svängigt och habit. Men kanske inte lika habit jag hade hoppats på ändå. Mer som en gåva för massan än att hålla fast vid det personliga.

Magnus Sjöberg

na, utan att de till stor del låter alldeles för mycket daterat nittital för att man ska orka lyssna på dem (triphop, någon?).

Bra är däremot den nya versionen av tidiga singeln *So Tell the Girls that I Am Back in Town*, som producerad av Kents Sami Sirviö fått en ny elektronisk kostym som sitter väldigt snyggt. Och materialet från senaste albumet *Antenna* är som bekant väldigt sympatisk syntpop.

Therese Bohman

Köp riktiga skivor

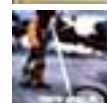
Vi är en av Skandinaviens största butiker med ny vinyl. Leverans sker omgående. Vi tar Visa & Mastercard över säkert sida men du kan också betala mot postförskott.

Madvillain
Madvillainy
2LP 189kr

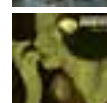
Lali Puna
Faking The Books
LP 169kr

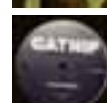
Kingston Signals 2
Dokumentär om
musiklivet på Jamaica
DVD 219kr

Promoe
Long Distance Runner
2LP 179kr

Yesterdays New Quintet
Stevie
2LP 189kr

Catnip
Catacomb
12" 89kr

Numark TT1600
Skivspelare
1795kr

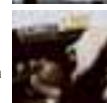
Kraftwerk - Aerodynamik
12" kostar 0 kronor vid
beställning av andra varor
över 500kr.

Jay-Z
Grey Album
mix av Blackalbum &
Beatles White Album
2LP 199kr

Phoenix
Alphabetical
LP 189kr

Gentleman live
Livekonsert samt
lite dokumentärt.
DVD 219kr

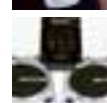
How FI Dance
Lär dig dansa de nya
reggaedanserna.
DVD 179kr

Mum
Nightly Cares
7" 49kr

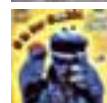
T-Shirt
Quasimoto
249kr

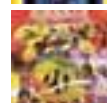
Direktivet
DJ-System
för Nybörjare
6195kr

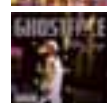
Alicia Keys
You Don't know...
Reggaeremix
7" 36kr

Cookie Monster
C Is For Cookie
12" 89kr

Sting 2003/ 2004
Konsert med Jamaicas
största artister.
DVD 189kr

Ghostface
The Pretty Toney Album
2LP 189kr

Kelis - Milkshake mxx
på Coolie Dance
12" 89kr

Stanton Pickup
AL II PRO
369kr

Technics 1200
Skivspelare
5695kr

Blenda
WWW.BLEND.COM

Andra Långgatan 20
i Göteborg.

Webadress
↓

CD / DVD duplikation

CMM Group har sammanlagt 30 års erfarenhet av CD- och DVD-tillverkning både i Sverige och USA.

Vi ger samma professionella och snabba service oavsett om din order är 10 eller 10 000 cd-skivor.

Kontakta oss. Vi hjälper dig att spara tid, pengar och energi.

Tel 08-441 45 40,
info@compassmm.com

CMM GROUP

GALAXEN PRESENTERAR STOLT

**FAITHLESS (UK)
SKINNY PUPPY (CAN)
CRADLE OF FILTH (UK)
THE SOUNDTRACK OF OUR LIVES
KARL BARTOS (D)**

Arvikafestivalen

15-17 JULI 2004

ÖVER 120 ARTISTER PÅ 6 SCENER UNDER 3 DAGAR

**MY DYING BRIDE (UK)
BRODER DANIEL
MARIT BERGMAN
WEEPING WILLOWS
ESKOBAR
LUSTANS LAKEJER
MESHUGGAH
OLLE LJUNGSTRÖM
FIXMER/MCCARTHY
(FR/UK)**

**ELLEN ALLIEN (D)
ALLIED VISION (E)
SARA NOXX (D)
SEVENTRIBE
MAGNET (N)
VIVE LA FÊTE (B)
SOPHIE RIMHEDEN
WOLFSHEIM (D)
IRIS (US)
HER MAJESTY**

**JENS LEKMAN
UNIVERSAL POPLAB
THE LOW FREQUENCY
IN STEREO (N)
THE IMMORTAL LEE
COUNTY KILLERS (US)
PATRICK WOLF (UK)
SPACE TRIBE (AUS)
WIZZY NOISE (GR)**

**BAMBOO FOREST (FR)
SUB6 (ISR)
ETNOSCOPE
DJ ANTARO (D)
DJ D-NOX (D)
DJ DIMITRI (UK)
DJ PUSHAVA (D)
MOONBABIES
C.AARMÉ**

**LAAKSO
BLANK
DEPORTEESA
BURST
LOLITA STASI
COLLECTIVE
DISCO VOLANTE
RICHARD REAGH &
WWNB2**

**GUSTAV & THE
SEASICK SAILORS
CHANDRA
SPEKTRALIZED (N)
STRIP MUSIC
STURM CAFÉ
THE ACCIDENTS
THE LEGENDS
THE SWEETBACKS**

**EN TREDAGARS FESTIVALBILJETT KOSTAR 830 KR PLUS SERVICEAVGIFT
BILJETTER FINNS HOS ALLA ATG-OMBUD SAMT HOS BILJETTDIREKT PÅ 077-170 70 70 ELLER WWW.TICNET.SE**

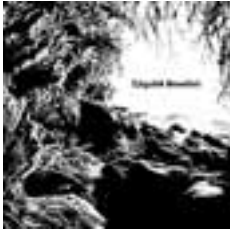
WWW.ARVIKAFESTIVALEN.SE

EMATELSTAR

A ClearChannel Entertainment Company

XNSE
EXPERIENCE ENABLING SERVICES AB

THE LIGHT BULB PROJECT

“Go!”

Low Ride

När jag såg The Light Bulb Project för första gången var de en besvikelse, delvis beroende på mina högt ställda förväntningar. De tre tjejerna i bandet har alla de rätta attiraljerna. De är snygga och stylish, dansar hejallacksinspirerade danser, har ett coolt bandnamn, kastar ut sött paketerade tuggummin till publiken och spelar glad electrodiscopop. Visst låter det som en perfekt kombination? Dessvärre saknar de självförtroende.

När jag såg dem spela verkade de nervösa och dansstegen framfördes halvhjärtat. I slutet av spelningen sa de “Vi är faktiskt feminister även om vi inte ser ut som det” och när de kastade ut sin skiva till publiken och ingen nappade den direkt suckade de någonting om att ingen ville ha dem. Det var nästan som om de var inställda på att publiken skulle ogilla dem. Att stå på scen i minimala hotpants och sjunga till electrolåtar kräver ett grundmurat självförtroende. Om bandet på scenen inte tror på sig själva, hur ska då publiken kunna göra det? Debutalbumet *Go!* har lite av samma tafatta osäkerhetskänsla över sig även om det inte märks lika tydligt. Här finns perfekta discospår - i synnerhet *San Francisco* som släpptes som singel i mars och har spelats i radion en hel del. En annan favorit är *Sorry* som har ett skönt sugande beat och perfekt stämsång. Förmodligen beror osäkerheten på medlemmarnas unga ålder. Med lite mer erfarenhet och självförtroende har de all potential i världen att bli riktigt, riktigt bra.

Moa Eriksson

LIKE HONEY

“So Silent E.P.”

Hybris

Om det fanns ett sällskapsspel som hette Indie Monopol (fantastisk idé - uppfinn det, nu!) så skulle Kalle Magnusson snart ha full bricka. I alla fall i Malmö-varianten.

Han funktionerar som chefsidealist på Revolution #9, som arrangör av We & You-

festivalen och nu även som direktör för nystartade DIY-etiketten Hybris (tillsammans med Uppsala-placerade Mattias Lökvist, som även han viftat flitigt med facklan på Revo #9).

Första släppet på Hybris är en fyrspårs-EP med Malmö-baserade Like Honey och även om namnet plockar fram Jesus and Mary Chain-associationer så rör sig bandet i trakterna kring fuffzfri independentrock.

I pressreleasen droppar man bland annat The Sundays och även om de två grupperna inte har så mycket mer gemensamt än en kvinnlig vokalist så kan man dra en tänkt linje mellan de båda i sättet hur sången kamoufleras.

Harriet Wheeler ville leka Elizabeth Frasier och försökte gömma sina texter bakom konstiga uttal och nynnande sångstil. Sången i Like Honey kliver artigt in bakom lättrockkriften och stannar där för att då och då sticka ut sitt huvud och göra sig påmind. Därför är Like Honey ett band som tar god tid på sig att krypa fram ur anonymiteten. Runt sjätte gången man träffas har man upptäckt en karaktär. Vid nionde träffen börjar man uppskatta deras icke-attityd, men då är det mer av trygghetskänslor än äkta förälskelse.

Å andra sidan, för att citera Alf Svensson: På trygghet byggs de starkaste ting.

Kristofer Ahlström

LIQUID SCARLET

“Liquid Scarlet”

Progress Records

Fy helvete vad grymt introt till *Greyroom* är! Skulle jag inte redan spela gitarr hade riffandet där inspirerat mig till att börja lira. Men nog om mig, nu ska vi snacka om det progressivt rockande bandet Liquid Scarlet från Kalix, för här har vi antagligen ett av de kompetentaste debutalbum du kommer att höra i år.

Det är svårt att inte nämna King Crimson med tanke på de psykedeliska tonerna som ligger som varnande rök innan de rytmiska eruptionerna slår till. Jag känner några gånger att det blir lite för mycket av just denna vara, men just när jag börjar känna mig lite rastlös dyker det upp nya färger i Liquid Scarlets regnbåge.

MIRAH

“C'mon Miracle”

K/Border

Mirah Yom Tov Zeitlyn är min nya förälskelse. Hon är född på ett köksbord och har försörjt sig som bröllopsmusiker. Hon spelar gitarr och sjunger. Hon har gjort några skivor, en heter *You Think it's like This but Really it's like This*, som jag inte hört. Det är så att hennes röst liksom försvinner in under huden och lägr sig som det mjukaste och varmaste (eller svalaste om det nu är varmt ute) tyg runt hjärtat. Det blossar lite på övre delen av kinderna. Jag är helt generad och bortkommen inför denna underbara varelse.

Hon har gästtat min absoluta K-favorit Phil Elvrum's grupp The Microphones på några skivor. Hennes debut producerades av honom och det hörs ännu att han är involverad på *C'mon Miracle*. Ett varmt och grumligt brus omger henne som ett vackert raster som snarare förstärker hennes underbara uppenbarelse än suddar ut den till en gröt av försvunna färger (som kanske varit fallet med vem som helst annars). Det är så vackert, så fantastiskt rörande. Jag lyssnar på *Look Up!*, och i all den förtjusande distorsionen finns hon höjd över allt och varenda ögonblick är magiskt. Till och med ett naivt politiskt infall

på *Jerusalem* övertygar hon så att jag glömmar alla komplexa situationer och högt utropar: “låt oss alla kramas och vara vänner”! Överhuvudtaget är Mirah kanske det hårdaste mjuka, det raraste ilska som kommit fram på bolaget K. Om hon inte sprungit på Elvrum hade hon kanske varit i klass med Liz Phair, Julie Doiron eller Scout Niblett, nu utklassar hon alla - till och med The Microphones. Hon rör sig obehindrat mellan mumlande muller och en lös nylonsträng, mellan latinamerikanska dragspel och mystiska bleckblås, allt är lika självklart. Säkert är det så att hon inte ens tänker på hur fantastisk musik hon gör, hur många hem hon förgyller och hur många hjärtan hon sätter i brand. Det är så att jag vill gråta.

Jag är så kär i Mirah Yom Tov Zeitlyn, så mycket att jag nästan dör.

Fredrik Eriksson

Mot slutet av albumet får låtarna någon sorts ensamhet över sig, och musiken påminner om den i TV-spelemdäventyret *Metroid* där hjältingen Samus Aran Alena skjuter sig fram i en främmande värld.

Liquid Scarlet är ett mäktigt äventyr.

Mikael Barani

MARY LOU LORD

“Baby Blue”

Loose/Border

Som jag har väntat på den här plattan. Inte bara för att jag är löjligt fast vid Bevis Frond utan för att Marys Hultsfredsspelning i somras var något utöver det vanliga. Hon har en slags lågmäld, avslappnad charm som inte är alltför vanlig bland dagens uppblåsta stjärnor. Och det avspeglar sig i musiken. Ibland sjunger hon så tyst att man får vrida upp.

Tillbaks då till Bevis Frond, eller Nick Saloman som han egentligen heter. Elva av plattans tretton låtar är signerade vår tids bästa låtskrivare och gitarrist, Saloman sätter sin prägel på den här plattan och Mary kunde inte önskat sig någon bättre. Några av låtarna har man tidigare hört på Bevis Fronds skivor, men de flesta är helt nyskrivna just för henne. Kontrasten är intressant. Salomans typiskt engelska låtskrivarstil och Mary Lou Lords förlutna som gatumusikant och hennes amerikanska uttryck. Att hon lyckas återuppväcka Pink Floyds gamla *Fearless* är en bedrift och att hon tar hand om en pärla som Badfingers *Baby Blue* är en kultur-gärning. Full pott till Mary Lou Lord.

Jonas Elgemark

THE MAGNETIC FIELDS

“I”

Nonesuch/Warner

Den här plattan heter *I* eftersom samtliga låttitlar börjar på just bokstaven i. Visst låter det pretentiöst, men å andra sidan var The Magnetic Fields förra album en trippel som bestod av 69 låtar om kärlek. Och det fungerar. I alla fall när musiken är så pass innerlig som här. Stephin Merritts mörka röst rymmer både kärlek och cynism och svävar över avskalade melodier som byggs upp av för popmusiken ovanliga instrument som cello, stråkar, piano och banjo. Undantaget är den syntpopiga *I Thought You Were My Boyfriend*. Men resultatet är vackert och känslösamt utan att bli sliskt även om skivan tappar lite styrfart efter halvtid.

Robert Lagerström

MILES

“Don't Let the Cold in”

Rec 90/Hot Stuff

Distad germansk pop på ett norskt bolag är ju aldrig fel. Miles tredje skiva *Don't Let the Cold in* är en stilstudie i snygga melodier och perfekt anglosaxisk dialekt.

Nedskruvade *King of the Bees* är en finstämd banjoballad. Idiotpoppiga *Teenage Dreams* med sin makalösa refräng skulle kunna vara något som Wannadies värpt och passar utmärkt till öl och brännboll nu när sommaren är här. Men framåt slutet på skivan börjar låtarna vackla. Allsångsplågan *Stranger* och den dramatiska *Silverspoon* kunde vi vara utan. Miles skulle nöjt sig med att sätta de bästa spåren på en EP.

Johan Joelsson

ALANIS MORISSETTE

“So Called Chaos”

Maverick/Warner

Hon har blivit en ikon, Alanis Morissette. Hon har blivit den som alla ska jämföras med när det handlar om kvinnor som gör rock som befinner sig i gränslandet mellan mainstream och independent. Och det sätter ju också press på henne. Att prestera, att fortsätta utveckla det som blivit

hennes eget, samtidigt som ingen får göras besviken - inget fan får känna sig utanför. Det är en svår och farlig gränslinje att balansera på. Men det går. Och det går bra.

För på *So Called Chaos* finns naturligtvis spår som anknyter till de gamla hitsen, de som på något sätt blivit just ett kännemärke, även om Alanis inte på något sätt är ensam om att låta så. Här finns helheten, som också måste finnas med, eftersom utan den försvinner delarna. Utan den försvinner särprägel. Men här finns också de små stegen utanför det uppenbara och självklara, de låtar och arrangemang som man inte hör var dag. De man inte direkt väntar sig, kanske inte ens av Alanis Morissette. *Eight Easy Steps* med den sugande basgången och den nästan atonalt aparta versmelodin, tiellåten med ännu mer folksänla och orientalisk inspiration än nyss nämnda. Låtar som blir favoriter för oss som vill ha mer, som vill ha spår som leder bort från det vardagliga och igenkända, samtidigt som den nästan moderliga tryggheten fortfarande omhöljer oss med vänliga a-mollackord. Som verkliga ikoner, lyckas balansgången. Och inte bara det, utan ger oss också mer. Som ett extra-nummer. Habilt. Bra.

Magnus Sjöberg

MYSTIC CHORDS OF MEMORY

“Mystic Chords of Memory”

Rough Trade/Border

Jag ålskade den första plattan med Beachwood Sparks. Visserligen var den amerikanska gruppen inte alls nyskapande men gjorde ändå en egen blandning av country och psykedelia som med ekon av Buffalo Springfield och Gram Parsons lät som den vore inspelad i Kalifornien runt 1970. Därefter fortsatte bandet att göra ungefär samma sak och musiken kändes inte längre lika kul. Förmodligen tyckte Christopher Gunst likadant. Han satsade istället på Mystic Chords of Memory tillsammans med bland andra flickvännen Jen Cohen och valde att dra ned på tempot.

Visst kan man höra ekon från Beachwood Sparks på detta debutalbum men country och psykedelian är nedtonad till förmån för försiktig popmusik som lutar sig mot americana. Det är skirt och varligt och Gunsts röst låter bräckligare och mer sårbar än någonsin. Mark Olson och Victoria Williams finns inte långt borta och ibland påminner musiken vagt om Yo La Tengo's mest vackra och lugna stunder.

Robert Lagerström

NINE DAYS TO NO ONE

“Disrecordings”

Engineer Records

Omskakande och fullständigt kaotiskt. Engelska, omöjligt namn också. Nine Days to No One bänder upp bröstkorgen med bara händerna för att kittla dig på hjärtat med en stälfjäder. Jo, man kippar verkligen efter andan. Trots att *Disrecordings* bara är en EP så känns den ändå som en fullängdare. Nine Days to No One sparkar upp jord på samma åker som Dillinger Escape Plan och Converge. Fast med en stor skillnad från nämnda band - nyansrikedom och känslan att veta när det räcker med totalt mangelkaos. Det vilar något atmosfäriskt och progressivt över dessa fem låtar som innehåller så mycket. Som en mycket hårdare lillebror till Mars Volta. Köp, lär och njut.

Per Lundberg GB

PILOT BALLOON

“Ghastly Good Cheer”

2.nd Rec/import

Uppmärksamma läsare kommer kanske ihåg en split-tiotummare med amerikanska Pilot Balloon och svenska Stacs of Stamina från i höstas. Meditativ alternativ hiphop som definitivt gav

Överstyrda riff, hård pogodans och ett ilsket "destroy". Det kunde ha varit Kalifornien 1979 och grupper som Circle Jerks eller Black Flag. Det råkar vara Umeå 2004 och bandet **Regulations**. Deras sjutums-EP levereras av Busted Heads och innehåller fyra klockrena punk-smockor. Regulations är väldigt stilmedvetna och nog finns det ett visst mått av "nu ska vi leka Black Flag" över dem. Men, det är trots allt en lek jag mer än gärna ställer upp på.

Andra släppet i Göteborgsborgsetiketten Hej Musiks singelklubb är en vit sjutummare med **Lucknow Pact**. Bandets gitarrbaserade mespop är inget som griper tag i mig direkt, men efter några genomlysningar framstår de två låtarna som rätt så trevliga popbagateller. Och gitarrslingan i *A Few Drinks*, *A Few Laughs* är ren sommar på vinyl.

Brittiska Placebo gillar **United** så mycket att de bjöd med stockholmarna som förband på sin världsturné. Själv är jag inte riktigt lika förtjust. Bandets fyralåtars-EP, släppt på Vesper, är kompetent framförd, men ganska trist. Sångarens darr på röstén känns pretentiös, och även om *When Do We Come Alive* har en stark refräng så flyter Uniteds Joy Division- och The Cure-influerade rock obemärkt förbi.

Daniel Axelsson

Lilla innovativa bolaget **Rythmace** som främst stoltserar med Burek V ger envist ut sina snygga vinylsinglar. Stockholmarna i **Korea**, har med sin fyrspar-EP *Different Every Time*, samma utgångspunkt som de andra banden på etiketten. Trasigt gitarrljöd, ödslig stämning, trummaskin och en ljudbild som låter billig i ordets allra positivaste mening. Tydliga och oblyga drag åt Velvet som inte hindrar att Korea ändå satt sin personliga stämpel på låtarna.

Jonas Elgemark

Från tyska Kompakt kommer två tolvor som bekräftar att det för tillfället är i Köln som den mest spännande musiken görs. Justus Köhnckes *Timecode* är en struttig electrotechnolåt som är så vacker att jag tappar andan. Enkelt arrangerad, men med sånt djup och sån variation att det räcker för flera veckors lyssning. Melodislingorna griper tag direkt, ljuden är finnejslat syntetiska och klocktickandet i bakgrunden ger låten rygggrad. Tyvärr är B-sidans *The Answer is Yes* inte alls lika kul.

Den andra tolvan är en split mellan Mike Ink och Burger Industries. Mikes *Playing with Knives* är en gammal acidtechnofavorit i ny tappning. Minimal och lekfull. Ett givet kort för dansgolvet. Och faktum är att när man vänder skivan och möter Burger Industries *Derby* blir det ännu bättre! En rak technolåt med snygga harmonilager som ekar över varandra. Drivet beat och sköna breaks. Fantastiskt!

Mats Almegård

Det är klart att jag blir nyfiken när en så prominent musiker som Johnny Marr producerar någonting (och dessutom spelar xylofon). Större blir då besvikelsen när det visar sig att **Havens 7" Wouldn't Change a Thing** (Radiate/Virgin) visar sig vara ett under av smetig och supertråkig popsoppa. Inte ens en stilen och glimrande produktion räddar den från att släpa sig fram i samma trista fotspår som all annan brittisk pretentionspop. Baksidan *More Than I Said* kunde varit bra om inte de haft en sådan extremt arbetsam sångare som säkert ständigt låter sina valpögonlock dingla på halvtång i regniga videor. Tråkigare än trist.

Fredrik Eriksson

mersmak. Pilot Balloon har filat på *Ghastly Good Cheer* sedan 2001, men skivan känns trots det väldigt mycket som ett album, inte bara en samling låtar. Det är inte alltid man kan höra när en låt slutar och nästa tar vid. Musiken är i grunden instrumental hiphop, sönderhackad, massakrerad och injicerad med diverse skumma filmsamplingar och genrestölder. Att plötsligt hamna i en jazz- eller drum'n'bass-låt är inget att bli överraskad över. Men det är ingen lätt skiva att ta sig in i. Det blir för många klipp och för få riktiga låtar. Skivan blir egentligen inte intressant förrän de vokala spåren *Hug Dusty* och *Throe Stasis*. Och när musiken sedan blir riktigt bra, i mästerverket *Vampire Tonic*, ja då är skivan slut. Alla de tre spåren finns också på tiotummaren, har du redan den kan du skippa albumet.

Henrik Strömberg

PINK GREASE

"This is for Real"

Mute/Playground

Ännu ett band som vill dansa in i våra hjärtan med åttiotalsdrypande pop och sjuttiotalsdisco. Och jag är inte sen att ta ett par danssteg när tonerna strömmar ut från DJ-båset. Det är inte lättare att sitta still när *This is for Real* strömmar ut från min freestyle. Bekymmersfri musik som blir soundtracket till ett bekymmersfritt liv. Med *Fever*, *2000 Degrees*, *Nasty Show* och *Party Live* skruvar Pink Grease upp temperaturen och träffar mitt i prick med *Into My Heart*.

Andreas Eriksson

PRINCE

"Musicology"

NPG/Sony

Världens störste lille funkkejsare är tillbaka – 26 år efter debuten – och det med besked! Prince har brutit sitt "slavkontrakt" och utstrålar på *Musicology* istället glädje, energi och sprittande inspiration. Här trängs framtidiga popklassiker med textmässig skärpa som *Cinnamon Girl* med sveltiga James Brown-monster som inledande titelspåret medan en klassisk Prince-bomb som *Illusion*, *Coma*, *Pimp & Circumstance* föregår elektrifierade smörballaden *A Million Days*. *Musicology* innehåller även mer experimentella nyfunktspår som *Life 'o' the Party* och galna jazzjam i *If I Was the Man in Ur Life*. Så vad saknas då? Ingenting, faktiskt.

Prince släpper loss allt; blås, fläskig bas, flimrande gitarrblixtrar, mullrande baskagge och kvidande sång som fortfarande kan mäta sig med vad han åstadkom på sina rääste plattor *Dirty Mind* och *Controversy* från början av 1980-talet. Minneapolis kung är återigen i toppslag! Självklart har han också tagit hand om 90% av allt musicerande och 100% av producerandet själv. Maffiga körarrangemang är på plats och samtidigt som det låter Prince känns det även mer 2004 än vad man kunnat tro. Att han inte är supersnuskig hela tiden utan istället mer vuxen och fundersam stör mig inte nämnvärt. Med sin sångstil och ofta efterapade funksväng får han även allvarliga texter att skvätta av lust och åtrå ändå.

En starkare och tajtare återkomst kunde han knappast gett oss. *Musicology* tar dig från förfesten rakt in i stormens öga. Och tillbaka igen. Välkommen tillbaka till det riktiga strålkastarljuset igen, Prince. Du är fortfarande mannen!

Gary Andersson

LIONEL RICHIE

"Just for You"

Island/Universal

Lionel Richie är för alltid en hjälte men det var länge sedan han gjorde några storverk. På *Just for You* försöker han ibland återskapa party-stämningen från *All Night Long*, ibland skriva

en ny *Still* eller *Easy* – men landar hela tiden i ett intetsägande vuxenradioträsk. Han samarbetar med Daniel-satans-Bedingfield och Lenny-ondskan själv-Kravitz. Han är helt enkelt lite vilse. En gång sätter han sig dock ner vid pianot och skapar, om än inget mästerverk, så i alla fall en småförtjusande ballad av klassisk Lionel-snitt i *Just to be with You Again*.

Thomas Nilson

ROCKET FROM THE TOMBS

"Rocket Redux"

Glitterhouse/Playground

Japp, ni läste rätt. Det är faktiskt just det gamla sjuttiotalsbandet. Gubbarna har återuppstått och gjorde förra året succé på sin amerikanska turné. Denna platta är "studioversionen" av liveshown. Och den är förvånansvärt bra.

På plattan medverkar originalmedlemmarna; David Thomas (sång), Craig Bell (bas) och gitarrist Gene O'Connor aka Cheetah Chrome. Pere Ubus Steve Mehlman slår på skinnen istället för Johnny Madman och Televisions Richard Lloyd (som även producerat) har hoppat in i Peter Laughners ställe. Gitarristen Laughner dog 1977, endast 25 år gammal. Efter RFTT:s splittring bildade han tillsammans med David Thomas Pere Ubu. Cheetah Chrome och Johnny Madansky ringde upp Stiv Batons och Dead Boys var ett faktum.

På *Rocket Redux* återfinns låtarna *Ain't it Fun* och *Final Solution* som blev riktiga rockklassiker i regi av de två nya banden. Ingen har väl heller missat att bob hunds *Ett fall och en lösning* är en översatt *Final Solution*.

Förutom tidigare nämnda finns det fler fantastiska låtar med på denna platta, exempelvis *So Cold* och *Amphetamine*. Och gubbarna, nu kanske i 50-års åldern, river av dem som vore de arga unga män fortfarande. Mycket impone-rande. Skivomslaget är dock under all kritik, trots att det är gjort av samma John Thompson som formgav det supersnygga omslaget till *The Day the Earth Met the Rocket from the Tombs*. Men man får väl blunda när man tar ut skivan ur fodralet.

Annica Henriksson

SABO, HOOSAM, GURMO

"Radio 127"

Hemmalaget/Recordnet

I väntan på Ison & Filles album släpper de andra tre Highwon-killarna mixtape nr 2 i Hemmalagets serie. Några av låtarna har funnits med i

andra sammanhang men de flesta är helt nya för mig. Ju-Mazz har börjat kalla sig Gurmo men stilen känns lätt igen från tidigare grejer. Skillnaden är att alla har utvecklets både som rappare och textförfattare.

Triangelndrama är tre snyggt berättade parallella verser och *Har inte glömt* är Sabos hälsning till en kompis som hamnat snett. *Ny dag samma skit* och *Dömd i förväg* är vardagslunk och samhällskritik men det finns plats för party också på till exempel *Eijt, eijt, eijt*. I *Känn igen* samlas hela Highwon, inklusive nyttillkomna sångaren Aleks, och levererar en banger som avslutar andra rappares karriärer innan de ens hunnit börja. Som extra ketchup på korven är Highwongrabbarna ensamma i Sverige om att göra roliga skits. Finns inga bra skiv-affärer där du bor kan du beställa *Radio 127* från www.recordnet.se.

Daniel Severinsson

PATTI SMITH

"Trampin"

Columbia/Sony

Det händer definitivt något när man sätter på den här skivan, svårt att beskriva men allt annat bleknar bort för ett tag och varje fras Patti Smith får ur sig betyder väldigt mycket. Orden och musiken tar tag och håller dig i ett rejält grepp. Att det känns meningslöst att spela någonting annat än den här plattan den närmsta tiden är uppenbart.

Det man till att börja med kan slå fast, som inte ens är subjektivt, är att Patti Smith har mycket bra smak och är mer laddad än någonsin. Egentligen är det inte låtarna i sig utan hennes uttryck och den känsla hon förmedlar som gör att allt känns ända in i benmärgen. Hon låter mer ivrig och inspirerad än någonsin.

Hon har också den goda smaken att välja ett band som inte bara kompar och rockar. Det finns liv och själ där också. De håller tillbaka, ligger och avvaktar och trycker och låter hennes sång och texter få utrymme, men de exploderar ibland och gitarristen har det mest perfekta elektriska gitarrljudet jag hört på länge.

Svårt att plocka ut favoriter men *Cartwheels* är magisk och likaså *My Blakean Year*. *Trampin'* har allt man begär av Patti Smith och är i praktiken hennes bästa platta.

Tack Patti!

Jonas Elgemark

THE ORB
"Bicycles & Tricycles"
Cooking Vinyl/BonnierAmigo

Doktor Alex Paterson och Thomas Fehlmann tar ytterligare ett steg tillsammans med *Bicycles & Tricycles*. Till sin hjälp har de en hel rad medarbetare, bland annat Jack Dangers från Meat Beat Manifesto. Det har gått två år sedan förra skivan *Cydonia* och den tyckte jag stundtals lät ganska trött. Desto roligare då att denna känns fräsch. För den som är bekant med The Orb stundar förvisso inga stora överraskningar, men det är kompetent och helgjutet. Dubinslagen har eventuellt blivit något tydligare, framförallt i *From a Distance* och *Gee Strings*. Ett oväntat inslag är annars kanske *Soom T*:s rap i *Aftermath* som verkligen känns bra. Den piggar upp och kommer verkligen till sin rätt i Orbs mjukt syntetiska inramning.

Överhuvudtaget är det här en skiva som andas energi. Det är klart att det ambienta dominerar (annars vore det väl inte Orb?!), men det är egentligen bara i de avslutande *Kompania* och *Dilmun* som man kan tala om klassisk ambient. I övrigt rasslar trummorna och samplingarna in så tätt att det snarare är dubtechno än ambient. Och det gläder mig.

Orb har gjort en riktigt bra skiva som står sig väl i konkurrensen med klassiker som *U.F.Orb* och *Orblivion*.

Mats Almegård

JUKEBOX MAJ

ALF Augustibrev

"Alfs debutalbum förvandlar mitt vardagsrum till en bättre och varmare plats,...fenomenala poplåtar"

- SONIC 8 av 10

Release: 12 maj

GRAHAM COXON Happiness In Magazines

Graham första "riktiga" soloalbum sedan han lämnade Blur är fyllt av poppärlor och skön cockney punk. Du har säkert inte missat singlarna *Freakin Out* (single of the week NME) och *Bittersweet Bundle Of Misery* (4 ++++ AB).

För anglofilen i dig.

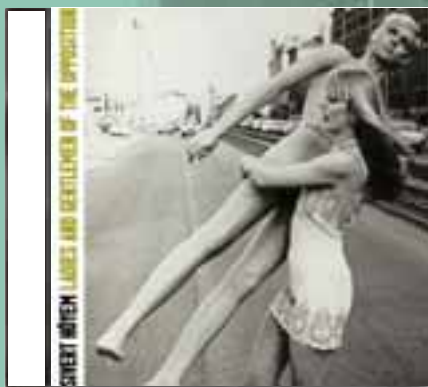
Release: 19 maj

VAN HUNT Van Hunt

Ett debutalbum från en man som doftar soul, rökelse och myrra. Curtis, Sly och grabbarna kan vara stolta över Van Hunt som kliver runt i samma fotspår, men ändå så egen.

Release: 2 juni

SIVERT HÖYEM Ladies And Gentlemen Of The Opposition

Stark solodebut av det Norska bandet Madrugadas sångare Sivert Höyem. En mäktig och karaktärsfull röst i ett mollstämt, vackert och energifyllt melankoliskt ljudlandskap som för tankarna till artister som Nick Cave, Leonard Cohen och Cash.

Release: 26 maj

SEBASTIEN TELLIER Politics

Paris skönaste desperado är tillbaka med fri jazz, latin, House, pop musikal, afro-best... Politics är revolution på alla plan inte minst musikaliskt. La Ritournelle, med Fela Kuti trummisen Tony Allen, måste vara årets låt. The Only Love Song – Sebastien Tellier

Release: 19 maj

SLUM VILLAGE Detroit Deli...A Taste of Detroit

Den organiska hiphopen från bilstaden Detroit är alltid lika skön. Slum Village är tillbaka med nytt album där de får hjälp av både Dwele och Kanye West. Missa inte singeln *Selfish*

Release: 26 maj

EMI

www.emi.se www.virgin.se

Denna kupong berättigar till **10% rabatt** på de annonserade albumen i angivna butiker. Tag med kupongen eller sidan, eller varför inte hela tidningen till din sjsyssta skivnasare.

SKIVFÖNSTRETA
STOCKHOLM

SKIVHUGGET
www.skivhugget.se

NAJZ PRAJZ
ORIEIRO

SKIVBORSÉN
VÄSTERÅS

TROPICZ RECORDS
Äppelbo

SKIVHÖRNAN
Östersund

CD
STOCKHOLM

FOLK Å ROCK
Hälsö, Lund, Skövde, Karlstad, Kristianstad

NORRLANDS STÖRSTA SKIVAFFÄR
SKIVBUTIKEN

BEST BUY

SHAKIRA
“Live & Off the Record”
 Epic/Sony
 Två år är en evighet i tonårspopvärlden. Och så länge har det faktiskt gått sedan Shakira toppade försäljningslistor världen över med albumet *Laundry Service* och singlarna *Whenever*, *Whenever* och *Underneath Your Clothes*. En uppföljare borde släppts för minst ett år sedan, men istället håller man fortfarande på och mjölkar ur de sista slantarna från hennes gamla hits. *Live & Off the Record* är en kombinerad CD och DVD med livematerial huvudsakligen inspelat i Rotterdam 2003.

Jämfört med exempelvis Britney Spears koreograferade dansshower påminner Shakeras scenframträdande betydligt mer om en traditionell rockkonsert. En cover på AC/DC:s *Back in Black* syftar säkert till att etablera henne som en “äkta” artist snarare än en skivbolagsmarionett. Men musikaliskt tar såväl Britney som Christina Aguilera avsevärt större kommersiella risker med sina r’n'b- och hiphop-flirtar, än vad Shakira någonsin gör på de extremt trygga reklamradiohits hon byggt sin karriär på.

Thomas Nilson

go Clubbin' europe
 PRESENTS:
 LIVE STREAMING:
KULTUR MEJERIET VS CONFORT MODERNE
 WHO WILL GET THE GROOVIEST DANCEFLOOR?
 DJ Lauphi (Fr) VS DJ Wilzon & Kid Wiz (Swe)
 7th of may, Friday Night
 Doors: 10:00 pm - 03:00 am
 Age: 18 Entrance: 80 skr
 - www.kulturmejeriet.se -
the Beatnuts
 presenteras av MF Repeater & Quality
 Lördag 29 Maj
 + Dj Confuze
 21-02, 18 år
 200 kr

SNOOK
“Vi vet inte vart vi ska, men vi ska komma dit”
 Groover/Border
 Snook, Snook, Snook. Ja, vad ska man säga om lirarna i Snook? Slackerklädda Oskar och Danne balanserar mellan Markooliofänerier och MBMA-tungvrickningar, som i stunsiga *Mister Cool*, och snuddar i akten vid det mesta däremellan. Det otroliga draget i singelhitten (!?) *Såpbubblor* imponerar, naiviteten i texten känns också extremt fräsch. Infallen på inledande *Frankensteins Boogie* överraskar också samtidigt som min favorit *Håll käften orkestern* är en skönt nynnvänlig dänga. Och Organism 12:s gästspel på *Lejonhjärta* är klockrent.

Så visst är Snook en välkommen vågrörelse i den döende svenska hiphopdammen. Att inte se några begränsningar i sin musik är värt mycket 2004.

Gary Andersson

SONS OF CYRUS
“Rock & Rollercoaster”
 Big Brothel/Sound Pollution
 Minns att Joey Ramone en gång sa att han skulle velat kunna skriva poplåtar lika catchy som ABBA. Inte för att Sons of Cyrus låter som varken Ramones eller ABBA, men resonemang-
 et är förstaeligt – speciellt med bandets andra album *Rock & Rollercoaster*. Mitt i Stockholmskvartettens råbarkade garagerock finns melodier inflikade, lika självhäftande som Hubba Bubba i nackhår – för vanligt rockslammer kan vilket genomsnittligt replokalsband på finnis gymnasie-nivå få till. Men det ska gärna mer till för att sätta sig. Sons of Cyrus verkar ha funnit svaret på den gåtan.

One of a Kind låter som något som tillkommit på den Nicke Anderssonska guran och hamnat på någon av Hellacopters första tre plattor. Liksom flera av låtarna, som *Straight to Hell* och *Never Gonna Let You Go*. *Beggin’ Me for More* hade i sin tur kunnat platsa på Nuggetsboxen, både vad gäller sound och kvalitet. Kan nog bli något riktigt stort av det här...

Niklas Simonsson

THE STREETS
“A Grand Don’t Come for Free”
 679/Warner

Ojojoj vad oinspirerat det låter då... Är detta verkligen nya Streets-plattan? Eller har skivbolaget bara missat och skickat ut ett antal låtskisser som kräver en hel del arbete innan de kan möta sin publik. Förutom friska singelspåret *Fit but You Know it* är *A Grand Don’t Come for Free* nämligen helt livlös. Slak som en död fisk. Vad har hänt? Har Mike Skinner pensionerat sig efter bara en fantastisk platta?

Hans stream-of-consciousness-flod har inte slammat igen, emcee-mässigt flyter han fortfarande med näsan ovanför vattenytan, men musikaliskt – musikaliskt låter det för jävla trist helt enkelt! Låtarna släpar sig fram på geriatriska knän på jakt efter en rytm att knäcka lärbenshalsen till, men tyvärr är hela plattan stelopererad till Streets-oigenkänlighet. Jämfört med *Original Pirate Material* är detta en könlös samling lobotomerade wannabe-danslåtar. Eller något.

Totalt charmlösa, faktiskt. Underligt. Och helt otippat. Vi var nog många som såg fram emot ännu en gatusmart glädjespidare från The Streets. Nu ser Mike Skinner sig tyvärr varvad av samtliga i fältet. Och serverar man sån här smörja får man räkna med att folk glömm bort en.

Gary Andersson

THOMAS & SAMPSON
“When the Lower Resembles the Higher There Will Be Harmony Upon Reflection”
 Western Vinyl/Border

Från första tonen talar Thomas & Sampson till mig. I *Our Little* finns loopade gitarrer, ett lojt trumkomp och en duett sjungen med både silke och taggträdsstrupar. *When the Lower Resembles the Higher There Will Be Harmony Upon Reflection* är en mosaik av egensinne och atmosfär med en massiv ljudbild.

Folk Implosion kan skönjas i ett par avseenden. Pratsången och de smygande och suggestiva låtarna låter ibland som Barlow och Davies tvillingkapelser. Även blandningen av akustiska och elektriska instrument och den kalla trummaskinen har beröringspunkter med Folk Implosion.

Men riktigt allt håller inte samma höga klass. Den monotona *I’m Still Getting Restless* gör en rastlös. Men direkt efter kommer det briljanta kärleksstycket *Natural Science and History* med sina dubbla trumpålägg och knixiga gitarrer och ordningen är återställd. Och direkt efteråt kommer den grymma *Wondering and Thundering and Stinking* med flageoletter, valstakt och värme.

Johan Joelsson

TILES
“Window Dressing”
 Inside Out Music/Border

Med ena foten stadigt förankrad i den symfoniska myllan, vokalisterna påminner till och med om Jon Anderson från Yes, och den andra trevande mot hård nutida rock som exempelvis Soil och Tool håller Detroit-orkestern mitt intresse vid liv i nästan 70 minuter. Riktigt bra blir det i *Paintings* där tankarna går åt Rainbow. Även skivans långkörare; *Spindrift*, *Capture the Flag* och sjutton-minuters eposet *Window Dressing* är riktiga kanonlåtar. Producenten Terry Brown har fått fram en delikat ljudbild där uppvägningen mellan sång och instrument är till full belåtenhet. En annan kul detalj är att skivans artwork är signerad Hugh Syme som är bekant från Megadeth och Aerosmith. Skivan tappar lite mark i de instrumentala styckena, men det är närmast att betrakta som mindre moln på en klarblå himmel.

Roger Bengtsson

SUPERPITCHER
“Here Comes Love”
 Kompakt/import

Aksel Schauffer har antingen blivit djupt förälskad eller så vill han helt enkelt köra en repris på “The summer of love” sommaren 2004. Kanske är båda sanna? Man kan helt klart fastställa att med *Here Comes Love* kommer ett kärleksfullt soundtrack till sommarens allra varmaste och soligaste dagar. Pumpar man den här skivan på klubbarna kommer det att födas extremt mycket barn under nästa år. Eller varför inte lägga den på repeat på ålderdomshemmen och knäcka viagraförsäljningen totalt? Den lär nämligen inte behövas om Superpitchers musik får ersätta dragospelstonerna som åldringar väl annars går igång på.

Ända sedan Kompaktdebuten *Heroine/Tomorrow* för några år sedan har Superpitcher visat att han vill göra annat än bara spela techno. På nya albumet är det självklart att han lyckats. Och du som funderar på att sluta läsa för att du just processat ordet techno i hjärnan – läs vidare! Det här är nämligen skimrande poplåtar, som förvisso ramas in av

TWEAKER
“2 A.M. Wakeup Call”
 IMusic/Playground

Det ligger en mörk och djupt suggestiv känsla över *2 A.M. Wakeup Call*. En drömsk dimma som sveper in och förför. Ibland förmedlas känslan genom industriljud i en lugnare och snällare Trent Reznor-skola och ibland genom enkla pianosingor och akustiska gitarrtoner. Inledande *Ruby* är ett exempel där partier av hård amerikansk rock bryter av det lugna och avslappnande, och instrumentala *Remorseless* förgyller med traditionell synt. Och Tweaker gör allt med en stor portion finess och fingertoppskänsla.

Robert Smith ansluter på *Truth is* och sätter sin speciella melankoliska prägel, Mellowdrone gästar på *Worse than Yesterday* och Nick Young på *Sleepwalking Away*. För att nämna några. Och det visar sig att kompisar är bra att ha. Även vid skivinspelningar.

Andreas Eriksson

KRISTOFER ÅSTRÖM
“Loupita”
 Startracks/BonnierAmigo

Kristofer, en gitarr, ett munspel och fyra dagar i studion. Mer behövs bevisligen inte för att få till en skiva – som dessutom är ett mellanspel inför nästa platta som släpps efter sommaren.

Det värsta som finns är talang som slöas eller slarvas bort. Ur det avseendet är det bra att herr Åström inte håller igen utan tar varje tillfälle i akt att ge ut skivor. För även om inte *Loupita* når upp till exempelvis debuten *Go, Went, Gones* höjder är det ännu ett bevis på hur överflödigt Fireside blivit honom. Det är helt solo eller med kombandet Hidden Truck hans energiflöde ska inrikas på.

Inledande *Loupita #3* säger så mycket, trots sin instrumentala sparsmakenhet. Låtar som *I am not the Case*, *Devil* och *Spinning* stärker det intrycket. Som ett vanligt album betraktat är *Loupita* riktigt bra – som medvetet mellanspel, helt suveränt.

Niklas Simonsson

technobeats, men det är helt klart poplåten som står i fokus. Och kärleken då förstås. På *Lovers Rock*, *Happiness* och *Even Angels* gör Schauffer så ljuv pop att man måste vara extremt hårdhärtad om man inte känner hur hjärtat bultar hårdare i bröstet. Superpitcher har helt enkelt gjort en underbar poptechno-skiva som det lyser om. Men även den mest glittrande ädelsten har som bekant sina skavanker och *Here Comes Love* har faktiskt två. Den ena är *Träume* med trist sång av Charlotte Roche och ett komp som låter för mycket chanson. Den andra är en cover på gamla *Fever*. Den är ju söndercovrad och känns väl förutsägbar på en kärleksskiva. Men det går ju alltid att programmera CD-spelaren!

Mats Almgård

CD 4 • 2004

Omslag till CD:n finns att ladda hem från www.groove.se

1 Her Majesty

The Past Is Not a Good Idea

The Past Is Not a Good Idea är Her Majestys andra fullängdare. Ett album fullspäckat med energi, känslofyllda texter och fantastiska melodier. Nu släpps andra singeln från plattan och det är bara att släppa taget och låta sig förälskas i detta underbara göteborgsband. www.hermajestymusic.com

2 The Servant

Orchestra

Londonbaserade The Servants melodiosa indie-rock har många elektroniska inslag och texterna sträcker sig bortom klichéfraser som "I love you baby". Bandet har tidigare släppt två mini-album och efter tre års arbete kommer den 12 maj äntligen deras första fullängdare som är självbetitlad. www.theservant.co.uk

3 Paper Tiger

Swallow

Bakom namnet Paper Tiger döljer sig linköpingskillen Daniel Gadmar som under hela sin uppväxt haft en fot i Sverige och en hos mammas släkt i USA. I maj släpps debutplattan *Underneath It All* som innehåller tio låtar skrivna under en period av sju år. Swallow är första singeln från plattan som bjuder på en hel del poppärlor med melankoliskt vemod och Daniels ytterst personliga texter. www.roadglory.com

4 Moder Jords Massiva

Out of My Hands

Moder Jords Massiva är ett löst sammansatt kollektiv där antalet medlemmar varierar, men som just nu består av ett tjugotal personer med mer eller mindre väl definierade roller. Musiken spänner från electronica och house till traditionell dancehall, dub och hiphop. På egna bolaget Flora & Fauna har MJM släppt tre fullängdare som tillsammans bildar en trilogi. *Ur djupen, I jorden* och i april *Från luften*, som låten *Out of My Hands* är hämtad från. www.brilliant.nu

5 Assid

Cool Cat

Plattans i särklass hemligaste band heter Assid. Att de kommer från Stockholm och spelar skit-cool electro är ungefär det vi får veta. De gör all sin musik hemma på datorn och på spelningar-

na bär de förklädnader. Deras identiteter må vara hemliga men deras musik är allt annat än hemlighetsfull. Sångerskan Nadya sjunger med vass skrikig röst och låten *Cool Cat* har en enormt catchig refräng som är svår att värja sig emot. Håll ögonen öppna efter Assid!

6 Gubb

Hundliv

Med sina 20 år i branchen är Gubb numer ett välkänt namn i hiphopkretsar. Han har tidigare spelat med klassiska Göteborgs-hiphopgruppen Brigade men även med Mics of Fury och PST/Q. Sedan 2000 satsar Gubb på solokarriär och fullängdaren *Mitt liv som hund* släpps på det egna bolaget Illicit Muzik den 14 maj. www.gubb.nu

7 The Dusty Five

I Wanna Be Your Cat

Från Bollebygd utanför Borås kommer denna kvintett som spelar härlig och egensinnig countrypop. Röstmässigt kan sångaren Anders Karlsson möjligen jämföras med en speedad Conor Oberst från Bright Eyes. Tokspralliga låten *I Wanna Be Your Cat* från nya självbetitlade sexspårs-EP:n för tankarna till festivalglada sommarätter. Till den borde inte ens den buttaste surpuppa kunna hålla fötterna still! www.dustyfive.com

8 David & the Citizens featuring Mattias Alkberg

Big Chill

David & The Citizens har länge varit en av Sveriges mest hyllade poporkestrar. I vanliga fall är det allvarliga, vemodiga texter och svävande popmelodier som kännetecknar David & the Citizens musik. Här på låten *Big Chill* från nya EP:n har de plockat in Mattias Alkberg från Bear Quartet på gästsång och vi får istället njuta av sköna primalskrik, stökigt pianospel och distade gitarrer! www.thecitizens.nu

9 Kordon

So I Drive Fast

Kordon lyckas med konststycket att göra musik som låter glad och sorgsen på samma gång. Det är melodios pop som griper tag i lyssnaren redan från första ackordet. Låten *So I Drive Fast* är hämtad från debutalbumet *Totally not lame* som släpps den 10 maj. www.kordon.se

10 The Robots

In the Sign of the Octopus

The Robots har kallats Stockholms mest kända okända band. I och med bandets andra fullängdare hoppas de lämna det epitetet bakom sig. Och med tretton klockrena rockrökare och gästtister som medlemmar från Turbonegro, The Nomads, Diamond Dogs och Moneybrother lär inte nya plattan gå obemärkt förbi. www.therobotsareeverywhere.com

11 The Datsuns

Blacken My Thumb

Mycket mer rock'n'roll än så här blir det knappast. Med en slyngelaktig uppkäftighet tog de här nya zeeländarna världen med storm med debutalbumet *The Datsuns*. Nu är de tillbaka med uppföljaren *Outta Sight/Outta Mind* som kommer den 7 juni och *Blacken My Thumb* är första singeln från den. När videon till låten spelades in föll bandets sångare Dolf de Datsuns dessutom så illa att han fick sy flera stygn i huvudet. www.thedatsuns.com

12 Snook

17 juni

Snook spelar spännande och gränsöverskridande hiphop av den nya skolan. Själva har de kallat sig Sveriges argaste dansband. Våren 2003 vann de Swedish Hip Hop Awards för Årets Download. De gästade även på förra sommarens stora hiphop-hit, *1990-nånting* med Afasi & Filthy. Nu kommer debutalbumet *Vi vet inte vart vi ska men vi ska komma dit*. Missa inte Snook när de spelar på Hultsfredsfestivalen i sommar! www.snook.tk

13 Fibes, Oh Fibes!

This City's Got No Boulevards

Fibes, Oh Fibes! är ruskigt bra! Med piano, blås och sin gungande souldoftande rockrepertoar kan de inte annat än erövra våren och sommaren med sitt debutalbum *Still Fresh*. Det är nästan kriminellt elegant, rockigt, euforiskt och svängigt. De är dessutom ett fantastiskt liveband! www.fibesohfibes.com

14 A Girl Called Eddy

Somebody Hurt You

New Jersey-tjejen Erin Moran har någonting att säga och hon har hittat sitt sätt att säga det på. Med en mogen röst len som sammet bjuder

hon på sina underbara låtar av tidlöst Burt Bacharach-snitt. I maj kommer hon till Skandinavien för en handfull spelningar. www.agirlcallededdy.com

15 Sons of Cyrus

Never Gonna Let You Go (Rough mix)

Sons of Cyrus är en stockholmskvartett bestående av barndomsvänner som spelat garagerock sedan 1997. 2002 kom debutalbumet och nu är det alltså dags för uppföljaren *Rock&rollercoaster* som har producerats av Chips Kiesbye (Hella-chopters, Sahara Hotnights, The Nomads). Albumet finns i butik den 14 maj och sedan följer en sommar med spelningar främst runt om i Europa. www.sonsofcyrus.com

16 Psycho Sonic Cindy

Yeah Baby C'mon

Psycho Sonic Cindy är egentligen inget nytt band. Det är bandet Orange Crunch som efter ett par medlemsbyten bytt namn. Men fortfarande spelar de medryckande punkig rock och nya singeln *Yeah Baby C'mon* är redan en favorit. www.psychosoniccindy.com

17 Rush of Ushers

Collide

Los Angeles-duon Rush of Ushers spelar klassisk melodios amerikansk poprock med stämsång och massor av sköna gitarrer och finurliga texter. Rush of Ushers består av Daniel O'Brien och Jeff Hull som även har en gedigen meritlista som låtskrivare för bolag som BMG och EMI. Nu släpps deras platta *Delightfully* på svenska bolaget Atenzia. www.atenzia.com

18 The Movements

Drag Me Up

The Movements orgelbaserade garagerock har under de senaste tre åren fått publiken runt om i hela Sverige att svänga på höfterna. I maj släpps den efterlängta EP:n *Drag Me Up* på tyska bolaget Lone Star Records som bland annat släppt Adam West och Sons of Cyrus. Sverigesläpp är planerat till vintern. www.themovements.com

#Maurice

"IT'S E-STYLE, IT'S E-STYLE"

501[®]
JEANS
WITH
ANTI-
FIT

Levi's[®]

501@eu.levi.com

AFTER FOREVER "Invisible Circles"

Transmission/Border

Alla som samlar på skivor med operatörer och hårdrocksskallar får här ett en ny skiva att införskaffa. After Forever från Holland spelar enligt konceptet ängel vs. demon, det vill säga sopran möter growl i en hård rock-röra med stråkinslag.

After Forever spelar pampigt, svulstigt, episkt och tekniskt. Många riff bygger på pedantiskt synkopreakeri och mäktiga körer, men det är ändå lätt att gunga med till musiken. Krutiga *Sins of Idealism* är ett utmärkt exempel.

Det finns dock problem, och de är närmare bestämt två. Dels saknas klara refränger, vilket gör musiken svårsmält om än långlivad. Dels uppträder bandet i hemmasydda dräkter, svarta med turkosa blixtrar på. Såna kläder passa bättre på dansband som Matz Bladhs och Svenne Stefanz eller vad de kallar sig.

Torbjörn Hallgren

ANAX IMPERATOR

"Nekropop"

Transgressive Technologies/Hot Stuff

Norska Anax Imperator släppte för ett par år sedan *Hælvetes Dyster E.P.* och nu kommer fullängdaren *Nekropop*. Förväntar sig man ett band med ironisk distans och humor har man tyvärr kommit fel. Det här är på allvar: hårt, dystert, monotont och ödsligt. Sången lämnar allt att önska, texterna cirklar kring vanliga industrial/EBM-teman. Nämligen död, död och död. Och visst, det är konsekvent för en skiva med namnet *Nekropop*. Men, så där jävla kul är det ju inte. Faktum är att det är bland det värsta jag hört i år. Produktionen stinker och alla klichéerna finns på plats.

Mats Almegård

AVRIL

"Members Only"

F Communications/Playground

Undrar om fransmannen Fred Avril ångrar att han tog sitt efternamn som artistalias? Hur som helst är detta hans andra album mer rockigt och med mer uppenbart humoristiska texter, men fortfarande finns grunden i musiken i elektronisk pop med svulstiga orkestrala arrangemang. Första halvan av albumet innehåller låtarna med drag i, medan slöa ballader dominerar andra hälften. *Members Only* känns inte riktigt genomarbetat, med en fyra fem intressanta och bra låtar och en hel del tråkig utfyllnad.

Men han är rolig, Avril. Mitt i balladen *As the Music Stops* öppnar en kvinna en dörr och skriker "Turn the music off!". För att inte tala om *Can't Stand Your Ex's Rock Band*, där Avril gömmer sig för sin partners psykotiska ex och hans rockband, vars musik Avril jämfört med Alanis Morissette... Både en bra låt och en kul text.

Henrik Strömberg

AZITA

"Life On the Fly"

Drag City/Border

Azita Youssefi är en multiinstrumentalist med rötter i Iran. *Life On the Fly* är hennes tredje skiva och den är härligt motsträvig och krånglig. Här finns en lekfullhet och en musikallt äventyrslystnad som jag gillar skarpt. Pianobaserad och jazzig pop med ettriga rabiestrumpeter som huggar mot lyssnaren. Låtarnas arrangemang känns flyktiga och utsvävande vilket gör att det blir mer en känsla som fastnar istället för en harmoni. Men Azita får passa sig lite för att sätta musikaliteten före musiken. Risken finns alltid att falla in i musikaliska skuggvärldar och börja spela på praktigt jazzensemblermusik från estetiska gymnasiet.

Johan Joelsson

B&B INTERNATIONAL

"Hobbylab"

Homebrew

B&B International låter som en mix av reggae och hiphop med målgruppen hos loungepubliken. Det finns lite dubinslag, det rapas lite, men mest är det här en ljudvåg att ha i bakgrunden. Inget sticker ut nämnvärt och det känns ganska oinspirerande faktiskt. *Muito Tráfego* är i och för sig skön, med sång av Carla Alexandar. Men sen är det inte så mycket mer som biter sig fast.

Mats Almegård

SARA BERG

"Say Hello to the Naked Lady"

Gaymonkey/Hot Stuff

Sara Berg har hittat en egen nisch som väl bäst kan beskrivas som electropowerpop. Berg intresserar sig inte så mycket för att knepa till det för sig med brutna beats och svåra ljud. Här är det raka poplåt som studsar fram och som lever av en frustande glädje och energi. Säg ja till livet-musik typ. Framförallt *Reach Out and Believe* är ett gott alternativ till C-vitaminer och jymppingpass när du återfår energi.

Hela skivan håller inte, det kan bli lite väl piggt och käckt, men i ett par spår visar Berg att nästa skiva kanske kan bli något värt att vänta på. Ett gott exempel är den lite lugnare är avslutande *Washed and Wasted* som blickar framåt med sitt vemodiga och lite mindre energiska uttryck.

Mats Almegård

BETA BAND

"Heroes to Zeros"

Capitol

Till alla recensenters stora besvikelse har Beta Band utvecklat. *Heroes to Zeros* har blivit sågad nästan överallt och alla vill ha det som förr.

Det var i slutet av nittioalet som Beta Band blev enormt hyllade, främst i England, och det var de man skulle namedropa om man hade koll på det senaste i indievärlden. Men det var inte bara en mediapryl som Strokes är idag. Debuten, *The 3 EP:s*, var en höjare och även den underskattade och mer elektroniska *Hot Shots II* håller jag som en favorit. Men *Heroes to Zeros* är inte alls dålig, bara snäppet sämre än föregångarna. Det är fortfarande ljudäventyr fyllt av små invända popglimtar. Lyssna bara på *Liquid Bird*. Vilken låt! Ljudbilden är lite tjockare än tidigare och det hörs att de vill mycket i studion. Ibland blir det lite för stort och samplingarna står en upp i halsen men musiken håller ihop och man tänker ofta film. Beta Bands gör fortfarande soundtrack till de bästa filmerna som man ännu inte sett.

Jonas Elgemark

BISHOP ALLEN

"Charm School"

Grooverecordings/Border

Tvåtakt och textrader om att somna i tunnelbanan med arbetsintervjuschipsen slappt knuten runt halsen. Vissa låtar på *Charm School* är så hittiga att man nästan kan sjunga dem innan man ens har hört dem. Bishop Allen handlar om skruvad pojkpunkpop med handklapp och dialogsång. Det är enkelt, naivt och sprudlande. Tamburiner, gurkor och stämsång förstärker den lekfulla stämningen som råder i biskoparnas värld. Produktionen luktar källare, eller möjligtvis förråd. Trummorna har fått dela mikrofon med basen. Och gitarren låter som den körts genom en gammal risig stereo istället för en förstärkare. Emellanåt är det otajt och slirigt. Men det känns inte som ett minus. Tvärtom. Det förstärker den omedelbara och kompromisslösa känslan.

I *Busted Heart* bryter biskoparna handklappsmönstret med en Modest Mouse-meckig råare pärla. Men låtarna kan ibland bli för långa med tanke på deras uppbygg-

nad. I det här sammanhanget kan treminuterslåtar kännas som ändlösa rockballader. Det händer dock sällan. *Quarter to Three* är en framtida klassiker med den fantastiska inledningsstrofen: "Whenever light shines down on misery it can only make things worse".

Johan Joelsson

BLACK CAT MUSIC

"October November"

Lookout!/Sound Pollution

Första halvan av *October November* är riktigt jävla tråkig. Sångaren Brady Baltezone har en monoton röst som bara ökar det slätstrukna retrorock-soundet. Men på låt numero sex – *The Jet Trash* – lånar bandet The Strokes patenterade rytmt på riffandet, och blir från denna stund ett intressantare band. Ja, marginellt i alla fall.

Andra halvan av skivan innehåller fler finesser än den första, och de enklaste små toner höjer mitt intresse ett par snäpp, men vad hjälper det när The Walkmen nyligen släppte en skiva i ungefär samma genre som utan ansträngning överglänser denna.

Mikael Barani

BLANK & JONES

"Monument"

Gang Go Music/Warner

Robert Smith verkar ha bestämt sig för att finna en ny publik. Först medverkade han på Junior Jacks *Da Hype* och det samarbetet var väl okej filterhouse för massorna. Men när han sjunger in gamla Cure-spåret *A Forest* uppbackad av hård stadiontrance producerad av Blank & Jones vill i alla fall jag rycka i nödbromsen. Jag förstår inte riktigt vad tanken är. Roligt är det i alla fall inte.

Resten av *Monument* är ungefär samma som *A Forest*, men utan Robert Smith. Smackande trummor, feta basar och rullande syntlingor frustar ut ur högtalarna. Det verkar producerat med tanke på att ta över hela Love Parade. Få en miljon rejvare på fall liksom. Resultatet blir osvängig musik, fastän den är gjord att dansa till. Vill man få med så många kanske man måste ta i så man spricker och i samma ögonblick blir man (eh, just det) monumental.

Mats Almegård

RANDALL BRAMBLETT

"Thin Places"

New West

Från Georgia, USA, kommer denna man som bjuder lyssnaren på en välproducerad skiva från singer/songwriter-facket. Bandet bistår med akustisk och elförstärkt gitarr, trummor, bas, hammond, saxofon och percussion. Randall har en smärspig Bryan Adams-röst och det är relativt snygg radioanpassad musik för P4-generationen. Vill man bli överraskad får man leta någon annanstans, men som skvalande bakgrunds-musik är det säkert ypperligt.

Roger Bengtsson

GLENN BRANCA

"Lesson No 1"

Acute/Border

Så till månadens no-wave återutgivning. Glenn Branca är väl en av de få vid sidan av Sonic Youth som fortfarande håller skrånets fana högt och stolt men som också har en gedigen backkatalog att hämta guld-korn ur. Det har släppts ett otal skivor med hans gitarrkaskadssymfonier och för några år sedan blev det plötsligt åtkomligt att lägga beslag på utgåvningar av hans grupper Theoretical Girls och The Static utan att ruina sig. Mycket av det som Branca har gjort sedan i varje fall The Static har handlat om en slags punkrockversion av Terry Riley och Steve Reich, alltså minimalism på elgitarr och konventionell rocksättning. Med tiden har förstas konceptet utökats till rena orgier i elgitarrer, orglar och slagverk med sjösjuka undergångsepos.

Lesson No 1 var Brancas första skivsläpp under eget namn. Då, 1982 utgiven på hipa 99 Records (ESG), idag på Acute, som numera ofta brukar rota i hans katalog efter något att locka oss skränläskande idioter med. Tillagt idag är stycket *Bad Smells*, som för övrigt Thurston Moore och Lee Ranaldo medverkar på, och en videoupptagning från ett framförande av hans *Symfoni No 5* ifrån 1984.

Jag måste säga att jag är lätt överraskad över hur fräscht både *Lesson No 1* och dess baksida *Dissonance* låter idag. Visserligen har ju hela no wave-genren gått en helt otippad renässans till mötes och en horder grupper gnisslar obehagligt vidare i de mest obskyra hörn, men lyckas ändå sälja skivor – men ändå. Branca anno 1982 är polyrytmiskt och koncentrerat, stundtals nästan dansant – plus hans fantastiska känsla för vackra slagklanger. De två styckena är betydligt mer lättlyssnade än mycket av hans senare spektakel. Inledningen klingar mer Philip Glass än Riley, mer pop än punk och på ett sätt är det ganska skönt. Inga ångestgitarrer utan skimrande porlande klanger och ett stadigt beat. *Bad Smells* är något aggressivare till en början men böljar sedan på ett behagligt sätt mellan skräpig disko, ryckigt dissonant kaos och flytande gnissel, oftast väldigt vackert. Ett litet guldorn till skiva och en sagolik fallstudie rakt ner i 1980-talets avantgarde.

Fredrik Eriksson

BROKEN SOCIAL SCENE

“You Forgot it in People”

Arts and Crafts/Border

Det är ju roligt att denna underbara skiva får svensk distribution så här ett och ett halvt år efter att den gavs ut. För er som inte lyssnat sönder den redan finns det ju egentligen ingen annan råd än att köpa den och för en knapp timme försvinna bort i den bästa mastodontpoppen och huka för Kanadas finaste efter Stars.

Fredrik Eriksson

BROKEN SPINDLES

“Fulfilled/Complete”

Saddle Creek/Border

Joel Peterson är till vardags basist i The Faint. Broken Spindles är ett soloprojekt som ursprungligen kom till för att Peterson ville göra filmmusik åt en vän som är filmare. Detta är andra skivan och det filmiska har fått stryka lite på foten, även om man känner igen Petersons lo-fi-electronica från debuten. Men nu sjunger han också, som i *Fall in and Down On*. Den skulle kunna ha hämtats från Ratatats debutalbum, för likt New Yorkarna blandar Peterson in en rock-känsla i sin smutsiga electronica som ibland tangerar electroclashen. Men där Ratatat känns ganska smala i sin inriktning är det inte fallet med Broken Spindles. En del låtar är mer åt soundtrackhållet, andra låter mer analog electronica i stil med det Four Tet gör, även om Broken Spindles inte riktigt håller samma höga klass.

Mats Almegård

BUSDRIIVER

“Cosmic Cleavage”

Big Dada Recordings

Regan Farquhar, som är mannen bakom namnet Busdriver, har rappat sedan han var nio och släppte sin första platta när han var tretton. Det är imponerande. Vad som tyvärr inte är lika imponerande är nya skivan *Cosmic Cleavage*. En skiva gjord med tummen i luften, tungan i kinden och snabba blinkningar till alla i publiken. Att han kan rappa är det inget tal om. Men det är just det här tokroliga som gör att jag blir helt tokig efter bara ett par låtar. Det finns inget flow för allt ska skojas till, det blir trist att lyssna på, vilket är synd för jag antar att Busdriver gör sig lustig över hip-hopvärldens fokusering på tits'n'asses och

det är ju ett företag man gärna skulle vilja stöda. Men nej. Frank Zappa för rappen. Och som ett svar på Zappas fråga om humor hör hemma i musik måste jag denna gång ge ett rungande nej till svar.

Mats Almegård

CANDIDATE

“Under the Skylon”

Snowstorm/Border

Candidate har en sångare som gör liknelsen lite väl uppenbar och lätt. För Joel Morris låter rätt mycket som senare års David Byrne på *Under the Skylon*. Och på något sätt gör det det också lättare att ta till sig hela Candidate. Det ger på något sätt en ram att sätta in allt i. För även om det ibland handlar rätt mycket om halvtrist engelsk-amerikansk mogen pop, så är det lättare att hitta de saker som sticker ut. *Going Outside*, exempelvis, med den tuffande pulsen, som gärna hade fått vara med på nämnde Byrnes senaste album. Det är också i de låtarna som Candidate firar sina viktigaste triumfer. När de tillåter sig själva att vara monotona, när de tillåter en att gå bortom musiken, när de tillåter det transcendental. Tyvärr ofta med en bihängande glattighet, som för en refräng, som för ett upplättande. Som i *Nothing Between Us but Sky*.

På det hela taget en helt okej popska med helt okej poplåtar. Men lite för menlös emellanåt för att det ska kännas så där riktigt helt, så där att man känner att man när man lyssnar själv kan ordna uppsprickande molntäcke och sol. Men i alla fall en schysst bagatell man kan återkomma till. Om man vill.

Magnus Sjöberg

CHARIZMA & PEANUT BUTTER WOLF

“Big Shots”

Stones Throw/Playground

Självständige skivbolagsbossen Peanut Butter Wolf släpper här till slut en platta med låtar som han och kompisen Charizma spelade in i början av nittiotalet innan Charizma sköts till döds 1993. Och det låter mysigt. Våldigt Native Tongue-inspirerat, man förstär att San José-duon lyssnade på A Tribe Called Quest och De La Soul dagarna i ända. Även Black Sheep-influenser lyser igenom i spår som *Tell You Something*. För mig är det rena himmelriket. Pumpande *Gatha Round*, tuffa *Methods* och inledande *Here's a Smirk* med sin oemotståndliga rytm känns äkta och levande. Schysst är också *My World Premiere*.

Gary Andersson

CHROMEO

“She's in Control”

V2/BonnierAmigo

Chromeo är en kanadensisk duo bestående av två gamla barndomsvänner, Pee Thug och Dave1. Pee Thug är arab och Dave1 är jude, påpekar skivbolaget i pressutskicket, men av detta politiskt intressanta samarbete märks inget i musiken. Deras album *She's in Control* innehåller slick electro-funk med tydliga åttiotalsvibbar. Det är musik som gjord för storstadens brattigaste innehak. Trots att jag avskyr bratkulturen och allt vad den står för medger jag att Chromeos dansanta sound får det att rycka i benen på mig. Samtidigt känns den här typen av musik något blodfattig. Det är musik som snygga, väldoftande människor ska dansa snyggt till. Å andra sidan känns Chromeo mer spännande än mycket annat som spelas på trendiga barer nuförtiden. Yuppietiden är tillbaka – i alla fall på dansgolvet.

Moa Eriksson

JAMIE CULLUM

“Twenty Something”

Universal

Han ser inte ut att ens vara det, Jamie Cullum. Han ser nästan yngre ut på omslag och foton i häftet. Men åldern spelar egent-

ligen ingen roll. Precis som Harry Connick Jr. emellanåt låter som Frank Sinatra gör Jamie det också. Och *Twenty Something* innehåller också många av samma standarder som Frankie brukade göra, och gjorde legendariska. Så frågan är om man egentligen behöver ytterligare aktörer på banan. Med tanke på hur ung han ändå är, Jamie, så känns det som ett välbehövligt tillskott. Eftersom han sjunger med en sån ackuratess och säkerhet och spelar piano på ett ibland i arrangemangen nästan övervåldigande sätt, och att ändå låtar är valda med sån omsorg. OK, han hade kanske kunat glömma den feshumma versionen av *Singing in the Rain*, men ändå. Det är en intressant *The Wind Cries Mary*. Det är rätt intressanta låtar som är egenkomponerade. Men i det stora känns det dock som en skiva man kan både ha och mista. Det som är intressant är vad som kan komma. Vad som händer om inte allt går i stå, om inte allt stagnerar. För Jamie Cullum tangerar Harry Connick redan nu. Kan det rentav hända något i genren? Kan det rentav bli nytt igen?

Magnus Sjöberg

DA BUZZ

“Dangerous - The Album”

BonnierAmigo

Vedervärdig germansk eurodisco med tydliga spår av uppväxten i en svensk småstad och folkparksspelningar med Ankie Bagger och Tone Norum. Da Buzz är ett lika obegripligt landsortsfenomen som Sarek och Brandsta City Släckers. Varken musikaliskt eller estetiskt är det särskilt mycket som skiljer dem från något av de yngre dansbanden.

Thomas Nilson

DARGAARD

“Rise and Fall”

Napalm/Sound Pollution

Runt 1997 kände Tharen (Abigor, Amestigon, Heidenreich) att det fanns mer än black metal att ägna sig åt varpå darkwave-klingande Dargaard drogs igång. Tharen skapar musiken och till hjälp på sång har han Elisabeth Toriser. En mörk melankolisk stämning är allestädes närvarande och när nu våren gjort sin entré på allvar känns *Rise and Fall* som ett dåligt soundtrack till det fina vädret. För att parafrasera Strindberg kan man säga att det är en kort platta men den känns lång medan den spelar. Jag tycker att Dargaard skulle tjäna på att öka tempot vid fler tillfällen. Den i sammanhanget snabba instrumentala *Takhisis Dance* framstår som intressantast på en i övrigt lite väl långsam skapelse.

Roger Bengtsson

DEACON STREET PROJECT

“Deacon Street Project”

AOR Heaven/Sound Pollution

Ett stycke melodisk rock med inslag av Toto (*Hold the Line*-piano i *Caught Up in the Fear of Loving* är minst sagt tydligt), och Giant, Petra, pojkbandsballer och Journey står på programmet. Musikerna har spelat/spelar med bland annat Talisman, Yngwie, Richard Marx och Madonna och i pressinfon tjasas hela tiden om hur roligt de haft när de spelat in albumet. Med undantag av den, i sammanhanget, rockiga *I don't Mind* är *Deacon Street Project* en skittrist platta och jag har inte roligt alls.

Roger Bengtsson

DESTINY

“The Tracy Chapter”

Lifeforce/Sound Pollution

The Tracy Chapter forcerar fram utan hänsyn och utan stopp. Men under den betongklädda metalytan finns det nyanser som inte enbart är svartmålad. Destiny är inte rädda för att tänka en extra gång på melodins betydelse utan att tappa sin stenkoll på gaspedalen.

Andreas Eriksson

DIVERSE ARTISTER

"Ambassadors 2, The Santorin Roots'n'Future Collection"
Santorin Records

Tolv låtar med drum'n'bass-ambassadörer från Tyskland. Bolaget Santorin har gett sig attan på att visa att tysk d'n'b inte stavas drill och att det inte bara är akter som Needle Sharing och Panacea som förtjänar uppmärksamhet.

Startfältet är varierat. Geografiskt som musikmässigt. Några berlinare, någon från Köln, de flesta från Tübingen där även Santorin har sitt kontor. Musikaliskt går det från hårt och dansvänligt via lite mer flytig d'n'b till det konstigt söta experimentet *Nuku Nuku* av Jääräpää & Simon V. *Nuku Nuku* är en gammal finsk folkvisa som här moderniserats och det känns snarare roligt än bra. Men annars håller den här samlingen en hög klass med toppar i de två inledande spåren The Green Mans *Mr One* och Duo Infernales *Concrete Jungle*.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Astma Presents"

Asbereg/Playground

På sitt debutalbum har Astma dragit ihop svenska rappare på mellannivå som K-Real, Scoob Rock och Akem. Astma siktar internationellt och alla utom Paragon rappar på engelska. Och amerikanska Buc Fifty och V Zilla bidrar med varsitt spår.

Göteborgsfalangen med Loose Canons, som ersatt Leo med Obnoxius, i spetsen som skiner starkast. Cosmic & Crippal visar också prov på snyggt samspel i *I Know*.

Astma gör mycket mellantempobeats med stråkar, som får en att tänka på New York, men också en del souligare grejer som Rico Wons Göteborgsanthem *Welcome to Gothenburg*.

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER

"Choice, Louie Vega"

Azuli/Playground

Ena halvan av luttrade housemästarna Masters at Work har rotat i sina backar och presenterar här ett urval av personliga favoriter och klassiker. Och det spänner över ett par årtionden – från slickt sjuttiotalsgroovig soul/funk (främst representerad av Melba Moores otroliga *Standing Right Here* och *Could Heaven Ever Be Like This* med Idris Muhammed), smakprov från housen som den låt i skarven mellan åttio- och nittioalet (*Without You* med Torch) till nutida vax med D'Angelo och Mos Def. Och det är väl manövrerat av kapten Vega, han styr snyggt mellan genrer, nutid och dåtid. Vilket inte direkt är en överraskning med tanke på hur många album han och kollegan Kenny "Dope" Gonzalez har på samvetet – både vad gäller egen musik, remixer och samlingsalbum såsom *Choice*. Lite förvånande att han inte har med fler latinospår, ett ursprung som han vanligtvis brukar bejaka (ungefär lika överraskande som att The Clashes *Magnificent Dance* får avsluta albumet). Men plattan funkhar finfint trots detta, så inhandla, korka upp och låt festen börja!

Niklas Simonsson

DIVERSE ARTISER

"Gotland Finest"

KFRF

En samlingsplatta med idel osignade men lovande band med Gotlandsrötter. Kvaliteten på banden och låtarna varierar lika mycket som genrerna, som spänner från pop och rock till country och plattans enda DJ-inslag i form av Master Higgins. Tony Cliftons *Manassass Love (Part 1)* och Själs *Räddande tårar* är de som direkt höjer sig över mängden. Emellanåt osar det kanske väl mycket dålig demo, men överlag är

bidragen av klart skaplig kvalitet.

Kul initiativ från öns kulturförening Rockförvaltningen – återstår dock att se hur många som kan slå utanför Gotlands gränser. Jag sätter en slant på Tony Clifton...

Niklas Simonsson

DIVERSE ARTISTER

"Marmalade – Greensleeves Rhythm Album #50"

Greensleeves/Border

Reggae-och dancehallbolaget Greensleeves firar femtio rytmalbum med att bjussa på marmelad. Den söta Marmelade-rytmen som löper genom de 20 låtarna är uppbyggd av en korthuggen keyboardslinga och intensivt slagverk. En lite orientalisk känsla finner sig i flera av versionerna.

Som vanligt på Greensleeves-samlingarna samsas välkända jamaicanska artister med oetablerade akter. På det stora hela blir den femtiende skivan i serien en helt okej ragga/dancehall-samling, även om man kan efterlysa mer variation och galna infall. Ward 21 sticker förstas ut genom att sjunga Culture Clubs *Do You Really Want to Hurt Me* med vocoder, men i det här fallet blir det mer udda än bra. Mer lyckade versioner står Tanya Stephens, Elephant Man och Wayne Marshall för. Bland de mindre kända namnen kan man framhålla Earthworm, Frisco Kid och Nicky B.

Den som regerar över Marmelade-rytmen är dock "the big, bad" Bounty Killer. Med sin *Hey Yellow* skapar han skum, svängande dancehall med coola körer. Folk kommer att dras till dansgolvet som flugor till... tjä, marmelad.

Daniel Axelsson

DIVERSE ARTISTER

"Miss Dottie"

Grammofonbolaget

En reklamskiva är alltid en reklamskiva, oavsett om det gäller chips med gräslök, bensinstationer eller, som i det här fallet, ett hotell. Okej, jag gillar konceptet till viss del. Att man låtit rum designas av olika formgivare, och utifrån detta hämtat inspiration från, och gjort låtar för, olika rum. Gillar originaliteten. Det verkar vara lugna och kontemplerande rum. Men också rätt slätstrukna och sövande emellanåt. Okej för hotellrum kanske, men inte för en skiva. Har inte varit på hotellet, och känner ingen lust att komma dit efter det här heller. Det som känns bäst på skivan är väl Emma Nilsdotters röst som träder fram, men det är lite för lite för att rädda en skiva. Och även om den skulle gjort det, så luktar det för mycket reklambyrå för att det ska gå att ta på allvar. Och för att vara värt att lyssna på.

Magnus Sjöberg

DIVERSE ARTISTER

"Rock Against Bush Vol. 1"

Fat Wreck Chords/Border

En unison uppslutning av idel stora akter – unga (Sum 41, The Ataris) som äldre etablerade (Ministry, The Offspring, Pennywise och Jello Biafra) – för att visa missnöjet med den sittande Bush-administrationen. Och skivan just hur stort och utbrett nationellt avskyn mot presidenten är. Något som inte alltid framgår i världens medier och nyhetsrapporteringar. I och med detta kommer låtarna på samlingen inte i fokus, utan syftet. Men för den genomsnittliga punkrockälskaren lär flertalet av albumets 26 låtar sitta som hand i handske. Bara att hoppas att det läggs tid på läsning av det informativa konvolutet också...

Niklas Simonsson

DIVERSE ARTISTER

"The Vegetable Man Project Vol. 2"

Oggetti Volanti

Utgångspunkten för denna italienska samlingsplatta är kul. Alla artister kör sin egen

version av samma låt, nämligen Syd Barretts *Vegetable Man*. Det betyder samma låt framförd av 20 olika artister, de flesta italienare men också tyskar, amerikaner och växjöbandet Swedish Whistler. Men i verkligheten är det bara jobbigt att lyssna på bortsett från några få spår.

Christian Rainer och Nark Bleb gör en skön tolkning där lyssnaren får chans att andas. Kech gör en annan charmig version befriad från en massa påklitrade experiment. Sammantaget är det italienarna som lyckas bäst. Och som sagt, idén är kul men det hjälper inte riktigt när man inte orkar lyssna.

Jonas Elgemark

DIVERSE ARTISTER

"DJ Ulmox, The Soul of the Swedish Underground"

Envis Produktion

DJ Ulmox har gjort sitt bästa för att samla de bästa bitarna av svensk "svart musik" på skiva. "Musik som passar på dansgolvet var helst i världen man är" kallar han dem. Han tycker sig ha hittat en röd tråd som löper genom de tretton spårerna, ett sound som han anser vara gemensamt för den svenska undergroundens själ. Det är en röd tråd som jag inte ser.

Skivan är enligt min mening spretig; lågmälda, souligt finstämda låtar om brustna hjärtan, saknad och tillrättavisanden av bångstyryga ex blandas med taktfasta reggaeinspirerade låtar och två spår med tydliga influenser av D'Angelo respektive The Roots.

Ett riktigt hårt partytrick i form av Flimpomans *Bloodpool* lyfter tempot på skivan avsevärt. Beatet är välanvänt, både Promoe och Rusiak har tidigare använt det på sina låtar *Off the Record* respektive *Suckers* men Flimpoman rider inte bara på ett populärt beat utan lyfter det med sin stenhårda pondus och energiska toast.

Chords bidrar även han till lyftet med låten *Chillin* där han deklamerar sin kärlek till chillandet över ett stadigt och mycket Looptroopliknande beat. Här ger han prov på sitt breda vokabulär och förmåga att skapa tigha rim med bra flow. I kategorin myslåtar imponerar sångerskan Emma med fin soulstämsång, i sann Nelly Furtado-anda på spåret *Back on Track* över välkomponerade arrangemang av André Ore-fjärd.

Spretigheten på skivan gör det inte till en dålig samling, utan snarare en intressant blandning, om än bättre lämpad för en lugnare hemmafest än för klubben.

Moa Stridde

DIVERSE ARTISTER

"The Third Unheard"

Stones Throw/Playground

Massvis av gammalskolig partyhiphop från guldåldern i början av åttiotalet trängs på denna samling från staten Connecticut som självklart svänger kraftigt. Variationen är minimal men inspirationen är istället på topp vilket borgar för en underhållande stund som helst spenderas tillsammans i glada vänners lag.

Gary Andersson

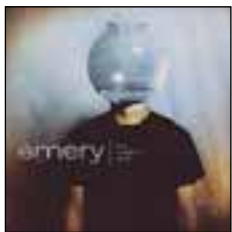
DRAGONHAMMER

"Time for Expiatory"

Scarlet/SPD

Tunga Dragonhammer spelar melodios power metal uppblött i syntljöd å la åttiotal. För ortodoxa genredroppare kallas det progressive metal. Hur som helst så är det inte särskilt bra. Jo förresten, första låten *Eternal Sinner* är riktigt bra, med en refräng och vers som etsar sig fast direkt. Andra låten hyfsat bra, tredje låten okej, men sen sjunker det snabbare än kvicksilver i Arktis.

Vad italienarna behöver är lite sting, attityd och profilering. Dragonhammer går

det ett på dussinet. Det här är ett sånt band som Jan Johansen lika gärna kunde fronta. Om bandet genom en hel platta kan prestera lika angelägna spår som öppningslåten finns det ändå gott om hopp för kommande album.

Torbjörn Hallgren

DR HIGGINS "Dr Higgins"

Klassisk Ära

Hmmm... Det här känns... skumt. För Dr Higgins låter inte som mycket annat. För att ge en helhet: jazzinspirerat, instrumentalt, lättjefullt, synt och naivitet. Till en början låter det mycket åttiotal, men det skiftar snabbt. För Dr Higgins väjer inte för de snäva svängarna. Istället tar de ut dem mer, gör dem ännu snävare, gör dem svåra att överhuvudtaget bemästra som lyssnare. Och när man gör det, kommer ytterligare en kurva, ytterligare ett hinder som på ett, om inte oväntat, så i alla fall okonventionellt, sätt förödmjukt. Det är roligt att lyssna på, men bara ett par låtar åt gången. För det tår på, det gör en utmattad. Kontemplationen i *Den vanliga människan* är en lisa. Favoritspåret *Toft Blender* en utmaning som andas nostalgi och obeslutsamhet, men också värme och trovärdighet. En märklig, trevlig och underhållande, men också påfrestande hybrid som ger mer, men bara i små doser.

Magnus Sjöberg

DREW

"Songs from the Devil's Chimney"
Mawlaw 388/Capitol

Drew Kenneth blandar influenser från Paul McCartney, John Denver och andra melodiska låtskrivare på *Songs from the Devil's Chimney* och resultatet är en behagligt nedtonad folkrocksdiska. Inte så mycket konsistigheter, utan lite lagom sångmelodier som känns bekanta fastän de är nya. Lagom är faktiskt ett rätt bra ord för att beskriva skivan som helhet, till och med låtantalet, elva, känns väl anpassat. Men som med mycket annan musik som man anammar utan större motstånd så rinner Drews skiva av en ganska fort. Jag hittar liksom inga anledningar att sätta på den igen när jag haft den på repeat några dagar. Inget kvalitetstecken direkt. Lite synd ändå, jag gillar nämligen sextio-sjuttitalsstämningen rätt mycket. Och ibland låter han som George Harrison korsbefruktad med Paul McCartney, nästan lite läskigt faktiskt.

Martin Lundmark

ELUVIUM

"An Accidental Memory in the Case of Death"

TRR/Border

Bakom namnet döljer sig Matthew Cooper, som vanligtvis skriver musik i det skruvade rockfacket. Denna gång är det dock små intima pianostycken som gäller, enkelt och avskalat. Låtarna har ingen överdriven fingerfärdighet i sig, bara skönt och meditativt – som gjort för avslappning. Borde vara alldeles lagom när man kommer hem och slår sig ner i soffan efter kneget och slappar med en whisky i handen. Sådant är också behövligt i skivsamlingen.

Niklas Simonsson

EMERY

"The Weak's End"

Tooth & Nail/Border

Den South Carolina-grundade sextetten sprider sitt kristna kärleksbudskap med en mix av frustration, ilska och känslighet. Helt enligt Emo-formen. Emery är en avlägsen släkting till band som The Blood Brothers och norska JR Ewing, men Emery kokar inte av samma okontrollerbara aggression.

The Weak's End fokuserar mer på skönsång och samspillet mellan gruppen tre (!) sångare, även om det finns utrymme för

primitiva falsettskrik som fördjupar. Det borde ha varit mer av den varan.

Andreas Eriksson

ENCRE

"Flux"

Clapping Music

Franska Encre påminner mångt och mycket om trip hopens pionjär Tricky – läskiga ljud, skumma beats, och även den våsande sången ur en djup mansstrupe. Samtidigt ligger det en morbida och dramatiska känsla över instrumenteringen som påminner mig om den styggaste av dem alla: Das Ich.

Mikael Barani

FUNKSERVICE INTERNATIONAL

"A Post Modern Life"

B&B Records

Postmodernismen beskrivs ofta som ett tillstånd där kulturer och kulturyrtringar blandas och nyskapas i kontrast och i samverkan med varandra. Det är nog vad Adil Fadi och Jonas Persson velat också. I konvolutet berättar de om en resa som tog dem från glittriga bossanovapartyn, rökiga jazzklubbar till heta klubbar över hela världen. I sökandet efter influenser gav de sig ut i världen. Hem kom de med ett gäng låtar i olika riktningar, men som sammantaget ändå bygger en homogen samling. Med Kajsa Karlssons svalt vackra röst vävs trädarna tajtare ihop och den coola jazzen med moderna beats dominerar. Det är snyggt, akkopplande, nyanserat och vackert.

Mats Almegård

AGNETHA FÄLTSSKOG

"My Colouring Book"

Warner

Björn och Bennys samarbeten med Josefina Nilsson och Gemini. Agnethas åttiotalskivor. Fridas Anders Glenmark-producerade comeback i mitten på nittitalet. Nej, de forna ABBA-medlemmarna har inte gjort någon särskilt glad sedan de gick skilda vägar. Ändå har intresset för *My Colouring Book*, Agnetha Fältskogs första album på nästan sjuttio år, varit enormt. Men det har förstas uteslutande med ABBA att göra.

Musikaliskt har den här skivan dock inte ett dyft gemensamt med ABBA. Förutom Agnethas röst då, som fortfarande låter helt intakt. Men att på allvar intressera sig för hennes karaokecovers på fyrtio år gamla hits känns som besatthet som mest påminner om fjollan i *Priscilla – öknens drottning* som bar omkring på hennes avföring i en glasburk.

Thomas Nilson

JERRY GASKILL

"Come Somewhere"

Inside Out Music/Border

Detta är det första soloäventyret från denne taktfaste amerikanske trumslagare. Att avfärda honom som en gröngöling är uteslutat då han har ett långt förflutet (och förhoppningsvis en lika lång framtid) i King's X. Att bandkamraten Ty Tabor finns med även på denna utgåva hörs emellanåt rätt tydligt och låtar som *She's Cool* och *Garden Stroll* skulle likna gärna kunna vara hämtade från moderskeppet. Genom åren har det varit mycket prat om att King's X kan liknas vid ett nutida Beatles, mycket beroende på starka melodier och njutbar stämsång. Även jag sällar mig till denna skara, och då *Come Somewhere* är något mer tillbakalutad och softare än hans huvudtagande, blir liknelsen än mer slående. Jag skulle dock önska att herr Gaskill inte haft så stor tilltro till sina låtars förträfflighet och sållat hårdare bland de 15 spåren. Då hade denna solodebut varit ytterst trivsamt istället för något segdragen.

Roger Bengtsson

GIPIY KINGS

"Roots"

Sine/Sony

Jo, jag tror många minns dem. Från landsplågor som *Bamboleo* och *Djobi Djoba*.

Och det var ju på den tiden då allt som hade svängigt folkmusikaliskt ursprung skulle exponeras och säljas på rad. Det intressanta är att Gipsy Kings vare sig före eller efter 1990 gjort något väsen av sig. I alla fall inte i Sverige. För de har funnits ett tag. Ett bra tag. Och gett ut en mängd skivor. På något sätt verkar det som att man från början gjorde en del rätt traditionell flamenco och sedan sökte sig mot mer popinspirerade arrangemang, för att nu åter landa i flamencoland. *Roots* är en rätt flamencotraditionsenlig skiva. Och det är helt OK. Mycket av sången är fortfarande lika, om inte värre, hes, vilket drar ner helhetsintrycket. Men det är bra, riktigt bra. Det är väl bara det att när man hört hur modern flamenco kan låta, hur dagens version av det traditionella låter, hur verkligheten är, som hos Ojos de Brujo, så känns Gipsy Kings än mer föråldrade, trots att de är bättre än på länge.

Magnus Sjöberg

GODSMACK

"The Other Side"

Universal

Den akustiska miniskivan *The Other Side* påminner till viss del om Alice in Chains och Metallicas lugnare stunder. Sully låter otäckt lik James Hetfield i inledande *Running Blind*. Men *The Other Side*, med sin traditionellt avskalade rock, känns mer intressant än den variant av nu-metal som Godsmack i vanliga fall sysslar med. Inte så nyskapande kanske men ändå ett lyft som förtjänar en applåd.

Andreas Eriksson

HAVERGAL

"Elettricità"

Secretly Canadian/Border

Det har varit tyst om Havergal sedan debuten *Lungs for the Race* kom för fyra år sedan. Under den tiden har han hunnit flytta från Kalifornien till Texas och skrivit klart sin skiva om uppbrott och om att inte acceptera vissa saker som girighet, stagnation och världsloshet. Allt detta tar sig uttryck i den finstämda melankoli man finner på *Elettricità*. En skiva som utgår från popmusik men blandar in skeva electronica-element och bryter ner vers-refrängmomentet tills inget kvarstår. Pratsången ligger som ett töcken över den minimalistiska ljudmattan.

Havergal väljer aldrig den lättaste utvägen, albumöppnaren *Drowned Men* skulle kunna ha varit en popdänga men blir istället en stillsam serenad med piano och gitarr i vackert samspel. Med små medel ledsagas man vidare tills en knapp timme har försvunnit. Under den timmen har man varit i gott sällskap.

Martin Lundmark

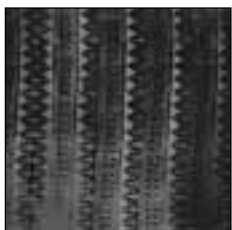
HEI

"Laivoja ja junia"

White Noise/www.white-noise.tk

Reverb reverb reverb. Fast det börjar med en bombastiskt mullrande basröst i ett gästspel från någon medeltida kyrka. Prentiöst värre. Hoppa första spåret, och skivan kan börja på allvar. Vare sig ljudkällorna är akustiska eller elektroniska så får finska Hei allt att försvinna in i svärgripbara sjok av reverb. Vilse i tjock dimma hör du ljudet av mistlurarna långt borta. Delar av Aphex Twins *Selected Ambient Works II* låt åt det här hållet. Härlig klang. Tyvärr tror Hei på att man ska straffa lyssnaren. Så när du försvunnit in de ambienta molnformationerna och allt är lugnt och skönt, då slår Hei dig i skallen med några högljud- distorsioner fyra minuter efter skivans slut. Där var den känslan förstörd. Men bortsett från de inledande och avslutande kosmetiska defekterna är *Laivoja ja junia* riktigt imponerande.

Henrik Strömberg

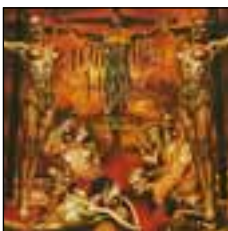

CLAUS HEMPLER "Hempler"

Gogo/Playground

Till en början känns det lite väl uppstylat. Lite stramt, lite stelt. Omslaget som antyder en lite posierande attityd, lite mondänt. Som en Niels Jensen kombinerad med Carl Gerhard. Men efter en liten stund faller bitar på plats. Claus Hempler flirtar i toner, fraser och arrangemang med både Elvis Costello och Burt Bacharach. Ni vet, det lite storvulna som ändå har dynamiken och det öppna sinnet kvar. Många stråkar. Mycket ballad, många ballader. Ibland nästan lite filmiskt. Rösterna lite dov och sammetslena emellanåt. Lite som tidiga Weeping Willows. Men efter hand, mer och mer, tar Costello över. Lagom till *Westbound Sun* har alla tidigare referenser lagts åt sidan. Men det var ett tag sedan man hörde så här konkreta och ändå bra låtar av Costello, så att säga. Även om det känns lite väl identitetslöst, så är det en identitetslöshet att känna igen. Det är något man hört förr utan att vara just det. Claus Hempler gör det dessutom bra, så jag har egentligen inget att invända. Mer än att det kanske blir lite väl sött emellanåt. Och en väl lättököpt referens och parallell.

Magnus Sjöberg

H.U.V.A. NETWORK

"Distances"

Ultimae/import

Svenska Solar Fields, eller Magnus Birger-son som han egentligen heter, har försett oss med skön ambient på ett flertal släpp på skivbolaget Ultimae. Detsamma har fransmannen Vincent Villius gjort under projektnamnet Aes Dana. På *Distances* har de båda bestämt sig för att jobba tillsammans. Med hjälp av internet har filerna skickats mellan Sverige och Frankrike för att sedan bearbetas i studio. Resultatet är dramatiskt vackert ambient, med vissa inslag av drum'n'bass, trance och techno. Det här är musik som gjord för kontemplation och avslappning och borde genast införskaffas av alla spa-anläggningar i landet. Men tro för den skull inte att det här är trist bakgrundsmusik som ska placeras mellan regnskogs- och delfinljud i skivhyllan. H.U.V.A. Network har inget med sådant att göra. Det här är musik som kräver uppmärksamhet mitt i avkopplingen. Den är intrikat, smart och vacker. Enda minuspoängen i sammanhanget är väl att ett möte mellan Solar Fields och Aes Dana egentligen inte är någon större utmaning. De båda akterna låter väldigt lika varandra i vanliga fall och det gör att friktionen som kunde ha uppstått i mötet inte hörs. Men när musiken är så vacker som på *Distances* så är det inget riktigt problem.

Mats Almegård

SIVERT HØYEM

"Ladies and Gentlemen of the Opposition" Capitol

Sivert Høyem är normalt sett sångare i Madrugada, men är här ensam. Debut. Och det låter intressant. Inte alls långt från svenske Peter Dolvings lysande fjolårsskiva *Bad Blood*. Men utan dess frustration, utan dess åthävor och stämningar. Sivert Høyems stämningar tangerar visserligen rätt ofta, men de är uttryckta på ett annat sätt, med en annan källa i botten. Det låter emellanåt rätt ofta Nick Cave, men aldrig så att det blir tydligt, ibland rör Sivert sig i countrytraditionen utan att visa det. Det är subtila vinkar åt olika håll, men han låter sig aldrig fångas. När man tror man har det, att man förstår, kommer de härligt speciella körerna i *Smalltown Supersound* och knäpper på näsan. Och man återgår till att försöka hitta referenspunkter.

Nu behövs väl egentligen inga. Bra skivor behöver inte det. Och den är framförallt

värd att hitta till för att den inte är slentrianmässig, inte förutsägbar fastän man kan tro det. Den har en egen tillvaro, eftersom den hittar olika sätt att framföra allt, olika genrer, olika arrangemang, olika vinklingar. Precis vad man begär. Och det är inte alla dagar man hör hyllningslåtar till Cornelis heller. Bra sådana.

Magnus Sjöberg

IMPERIAL CROWNS

"Hymn Book"

Ruf/Playground

Mjuk bluesrock från Kalifornien. Med munspel, gitarr, bas och trummor. Så fruktansvärt förutsägbara och tråkiga har nog aldrig en skiva varit. Begrav *Hymn Book* i glömskans bottenlösa brunn omedelbart.

Per Lundberg GB

INFINITED HATE

"Revel in Bloodshed"

Displeased

Infinited Hate spelar mörk death metal totalt utan finesse, och med en produktion rattad av fel person. Det låter väldigt instängt, som om bandet lirar inne i en mussla.

Det finns inte många rätt på det här albumet. Främst saknar bandet tendenser till samma talangfulla kompositioner som gör Kataklysm, The Haunted eller Deicide till stora band.

Holländska Infinited Hate spelar fort, grötigt och growlar som en balrog. Såna grötband försvann från scenen när death metal-fansen blev picky. Och det borde Infinited Hate veta, fans som de själva är. Sleepen består av texter och fyra bilder på bandet i svarta tröjor med olika namn på dödsband.

Trots allt kan det här bli bättre i framtiden, och bortsett från samplingen är *Bound by Hate* en reko låt.

Torbjörn Hallgren

INTUIT

"Intuit"

Compost/Border

Att det är Intuits debutalbum man lyssnar på tror man knappt. Musiken känns mycket utarbetad, självsäker och snyggt producerad. Så tar de ju i och för sig hjälp av legender som Aíro Moreira, Andy Bey och Flora Purim för att få till det där riktigt brasilianska svänget. Intuit grundar med jazz, skakar om med lite samba, funk och soul. Resultatet är en läcker sommardrink som förvisso kan kännas lite väl anonym, men som å andra sidan känns lagom frisk för att kunna svalka många strupar i sommar.

Mats Almegård

JAMES McMURTRY AND THE HEARTLESS BASTARDS

"Live in Aught-Three"

Compadre/Playground

Ryggar instinktivt tillbaka när jag ser att skivan jag håller i min hand är en liveplatta och att den är inspelad på olika klubbar i USA. Liveplattor nu är inte mycket att ha. Inte ens som nostalgitripp. Vad förvånad jag blir då det visar sig att James McMurtry är en ypperlig sångare och låtskrivare. Och att det inte alls låter så där muggigt som moderna liveplattor kan göra. Trummor, bas, gitarr och sång. För mig var McMurtry ett oskrivet blad. Gillar du Warren Zevon, John Mellancamp, Bruce Springsteen, Townes van Zandt och John Prine så har du ringat in James McMurtry ganska bra. Det här är en skiva väl värd pengarna. Så är det bara.

Per Lundberg GB

KID SPATULA

"Meast"

Planet Mu/import

Mike Paradinas, också känd som µ-ziq, har gått igenom arkiven och hittat 34 låtar från 1994–98 som han nu samlat på denna

dubbel-CD. Frågan är givetvis, om låtarna inte var bra nog att ge ut då, varför ge ut dem nu? Förseringen kan förstås berott på problem med skivbolag eller monetära medel... hur som helst är *Meast* 140 minuter med naiva melodier, Casio-trummor och snabba drum'n'bass-takter. Det är väldigt många väldigt syntiga ljud. Det finns nog ett och annat bra spår här, men de är svåra att hitta bland översvämningen av irriterande och löjliga låtskisser. Hade Mr. Paradinas klippt ner det hela till ett timplågt album hade det nog blivit mer sväljbart, nu känns det bara övervåldigande och jobbigt.

Henrik Strömberg

KILLSWITCH ENGAGE

"The End of Heartache"

Roadrunner/BonnierAmigo

De har redan spelat på Ozzfest och Headbangers Ball Tour och låten *When Darkness Fall* hörs i filmen *Freddie vs Jason*. Och det är verkligen inte helt ologiskt. Killswitch Engage försöker bygga nya stigar med en viss sånginspiration från åttiotalshårdrocken och vissa instrumentala spår från nyare nu-metal.

Och det är befriande att sångaren Howard Jones lugnar ner sig ibland och sparar sina stämband. En hel skiva som bara innehåller skriksång och få andpauser är i längden outhärdlig. I varje fall för mina öron. Annars är det mesta sig likt på *The End of Heartache*, det mesta handlar om tradition. På gott och ont.

Andreas Eriksson

KLIMEK

"Milk & Honey"

Kompakt/import

Sebastian Meissner är en upptagen man. Han är fotograf, ljuddesigner och kompositör. Hans skivor har släpps på respektiverande bolag som Mille Plateaux, Sub Ros och Beta Bodega. Men nu är det alltså Kompakt som släpper hans senaste alster.

Meissner intresserar sig mycket för vad tillfälligheterna har för betydelse i digitalt musikskapande. Ett intresse som går i linje med många av clicks & cuts-genrens artister. Men Klimek är inte clicks & cuts. Det är snarare en stillsam ambientskapelse som låter mycket amerikansk. Förmodligen för att Meissner i huvudsak använder sig av akustiska gitarrljud som ljudkälla. Ljud som han senare processar i datorn och lägger lager på lager. Resultatet är ett slags ambientcountry som skulle funka utmärkt som soundtrack till vilken roadmovie som helst: en lång, övergiven highway med rullande tumbleweed i ljuset av en nedgående sol. Det ödsliga draget i musiken gör att en regissör som David Lynch omedelbart borde slänga sig på telefonen och ringa Meissner. Precis som i Lynchs filmer ligger det obehagliga hela tiden och lurar under ytan. Tänk *Blue Velvets* idylliska förortsbilder som sedan visar sig härbärgera våld och ond bråd död kombinerat med ett helt lass galenskap. Den här musiken kryper in under huden på samma sätt som den filmen och gör att det lugna och avslappnande lyssnandet till ambienttonerna inte lyckas.

Mats Almegård

L.A. GUNS

"Rips the Covers Off"

Mascot/BonnierAmigo

Högstadiet sent 1980-tal. *Cocked and Loaded* med L.A. Guns var, jämte Mötley Crues senaste, favvoplattan. Visserligen tyckte man ibland att L.A. Guns var lite kopior på såväl Mötley som nykomlingarna Guns n' Roses. Men vafan, det var ju sleaze metal light signerat Sunset Strip i Los Angeles. Man var inte så alltid så knusslig på den tiden...

I dagsläget tillhör dock inte bandet det fräschaste av musikbranschens utbud. Så varför göra en coverplatta på utvalda favori-

ter? När man dessutom inte gör dem rätt-visa någonstans? Vem klubbade det beslutet? Jag gråter nästan när sångaren Phil Lewis gnäller sönder Bowies *Moonage Daydream* och *Nobody's Fault* med Aerosmith. Och då orkar jag inte ens gå in på lustmordet på Stooges-klassikern *Search and Destroy*. Trött, oengagerad och håglöst. Alla låtar sleazas ner till samma grumliga tempo, i vissa fall är det nästan pinsamt uselt. Att den ungdomliga glöden bland medlemmarna svalnat är en sak, men låter det så här oinspirerat bör man definitivt se över ett karriärbyte. För det här håller inte.

Niklas Simonsson

ALVIN LEE "In Tennessee" Repertoire Records

Alvin Lee sjöng och spelade gitarr i många år med bandet Ten Years After. Nuförtiden är han solo och fortsätter att kränga skivor till intet ont anande stackare. Det här är tråkig och livlös blues. Enda anledningen att lyssna klart på *In Tennessee* är att Elvis gitarrist från Sun-eran Scotty Moore är med och spelar. Sânt är stort.

Per Lundberg GB

JOHN LEE HOOKER "Jack O'Diamonds" Eagle/Playground

John Lee Hooker föddes i Clarksdale, Mississippi och blev 84 år gammal. Han levde blues. Han andades och åt blues varenda dag. Han var blues. På samma sätt som Robert Johnson och Lightning Hopkins levde. Otaliga är de skivor som John Lee Hooker gjort. *Jack O'Diamonds* spelades in 1949 och kommer nu i en modern utgåva. Det jag gillar mest med det här historiska dokumentet är att livekänslan finns hela tiden. Golvet knarrar, någon kommer in i rummet under inspelningen, hundar skäller på avstånd, bilar kör förbi och John Lee Hooker kommenterar vad han spelar medan han spelar. Inga som helst omtagningar. Att John Lee Hookers deltablues i vissa stunder är ganska blek om man jämför med Muddy Waters och R.L. Burnside råare version är en annan sak. Men många är de som inspirerats och influerats John Lee Hooker. Van Morrison och Keith Richards för att nämna några. *Jack O'Diamonds* är en fin introduktion för den som inte hört John Lee Hooker. För den inbitne är *Jack O'Diamonds* kanske inte så viktig.

Per Lundberg GB

FREDRIK LJUNGKVIST "Yun Kan 12345" Caprice Records

Har spelat med många kända svenska jazzmusiker, och är själv ett exempel på den svenska jazzens vitalitet. Hans saxofon dominerar naturligtvis skivan, men det är den som också ger helhetens frihet, den som ger den öppenhet som jazzen strävar efter. För det är en kombination av frihet och bundenhet, av öppenhet och strama tyglar, som präglar skivan. Och det är på gott och ont. För ibland kan hela friheten, hela jazzens tygellöshet, kännas i sig rätt stram. Som att det är en frihet under bojar, en beordrad frivolitet. Tyvärr, för Ljungkvist med ensemble kör på rätt bra. Det är en skön stramhet, liksom en trygg frihet i musiken. Som i en Astrid Lindgren-film. Lika nostalgiskt smäktande som apart huggande och stickande. Lika vacker som en trolltjärn, lika förförisk. Men samtidigt, som en utopi, är den under ytan vederstygglig och lömsk mot sin vision. Jag gillar *Yun Kan 12345*, men är samtidigt tveksam, eftersom jag känner att den är så få toner från att vara så mycket mer, så få toner från att rucka mina grundvalar.

Magnus Sjöberg

LOVERS "The Gutter and the Garden" Orange Twin/Border

De första två spåren på Lovers platta är verkligen finfina. Spröda, sköra sånger med svårförstådda texter i Neutral Milk Hotels anda och musik som påminner lite lätt om Mojave 3. Tyvärr så håller inte Carolyn Hart Berks låtar samma kvalitet över hela skivan. Och när hon en bit in i albumet börjar sjunga mer och mer som gravt överskatade Conor Oberst är det inte utan att jag skakar på huvudet. Det som började så bra. Nåväl, allt är inte svart som natten. Bara en lätt besvikelse över att löftet inte hölls. Inte så att det är någon dramatisk försämring, det är bara det att samma låt mer eller mindre upprepas efter ett tag, fast sämre. Det glimtar till ibland dock. Saker och ting kanske faller på plats på nästa album?

Martin Lundmark

JOSEPH MALIK "Aquarius Songs" Compost/Border

Joseph Malik var mannen som med sin lena stämma och en akustisk gitarr introducerade ett lite mer folkmusikaktigt inslag i lounge-musiken för några år sedan. Både stämman och gitarren består så klart på nya *Aquarius Songs*. Men jag tycker att det blivit lite intressantare nu. Det är fortfarande väldigt slick och ordnad musik. Inga vilda utflykter här inte. Men för att vara något som tangerar hissmusik är det ändå bra.

Malik sjunger väldigt skönt och arrangemangen har blivit lite säkrare på sig själva. Ibland lånas lite bossarytmer, ibland slängs ett släpigt dragspel in och ger en spännande kontrast. Det har kort sagt blivit lite mer ryggrad i Maliks musik, samtidigt som han börjat våga mer. Detta i kombination med snygg produktion gör att den här skivan är bra. Inget jag går igång till tusen på, för det är som sagt fortfarande något åt hisshållet, men jag skulle inte ha något emot att höra den på något café.

Mats Almegård

MARTYR "On Earth as is in Hell" Victory/Border

Martyr bankar på så att svett och blod sprutar och det lär nog behövas flera påsar plåster till fingrarna som sveper fram längs gitarrhalsen. Deras punkmetal är ett energipaket som är omöjlig att vara oberörd inför, men det behöver inte betyda att det är en positiv upplevelse. På *On Earth as in Hell* känns det mesta mindre intressant. Det är inte dåligt, men inte speciellt bra heller.

Andreas Eriksson

MASTERS OF REALITY/CHRIS GOSS "Give us Barabbas" Brownhouse/BonnierAmigo

Masters of Reality anses ofta som stoner-rockens förfäder. Sångaren/gitarristen Chris Goss har dessutom jobbat med artister som Kyuss, QOTSA, Mark Lanegan och Scott Weiland, där den sistnämnde också är med och gästsjunger på denna samlingsskiva med låtar från sessioner med bandet och tidigare outsläppta låtar med Goss.

Det hörs varför dessa artister anlitat just Goss som producent. Mitt direkta intryck är att han låter som en blandning av alla dem – ja, eller vice versa – knasiga melodier, grymma stämmor och något mörkt som vilar över de flesta låtarna. Bästa exemplet är inledande *The Ballad of Jody Frosty* – skivans bästa låt – där den kusliga sången sveper ur högtalarna som ett klagande spöke.

Off to Tiki Ti har en irländskt klingande melodi, och det är svårt att låta bli att le till när den konstiga texten sjungs på ett sånt muntert sätt. Rätta låten att ha på när

man sitter i ölstugan och vill komma i dryckesstämning.

Covern på Lennons *It's so Hard* känns däremot bara onödigt och gubbig.

Mikael Barani

ADAM MASTERSON "One Tale Too Many" BMG

En mysig Adam Masterson fotad i skarpt motljus framför en flod på omslaget får de mentala varningsklockorna att ringa innan *One Tale Too Many* har börjat snurra i CD-spelaren. Blir föga förvånad när *What Yesterday Brings* bjuder på mogen och romantisk jag-är-ensam-och-missförstådd-och-det-är-synd-om-mig-rock med en skvätt irländsk folkmusik. Det här är inget som skälver av vitalitet direkt.

I *We'll Go Walking* sjunger Adam om någon tjej som han vill dyka ner i havet med och leka med bland vågorna. Men varför måste jag vara så allergisk mot sånt här då? Jag vete fan. Men så är det.

Sarah Queen of England handlar också om någon tjej som dansar på stranden. Söta Sarah tillhör mig, sjunger Adam med sin heta röst och ett ettrigt munspel kommer in och för låten till extas. Tack och gonatt.

Johan Joelsson

MESSIAH'S KISS "Metal" Steamhammer/Playground

"Leather rebels riding with the wind/no one there to stop us now/metal still remains/Burning the stages/crack the sky/reaching thundergoal/metal 'til we die" (från låten *Metal 'til We Die*).

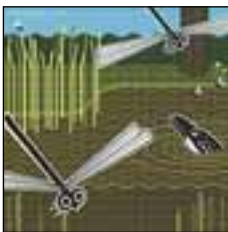
När deras föregående skiva betitlades *No Prayer for the Dying* och med ovanstående citat i baktanke blir man knappast förvånad att Iron Maiden, Judas Priest, Saxon och Accept nämns bland deras egna favoriter. Oftast faller liknande tillbakablickanden platt till marken, men trots jönsiga texter och en del utfyllnadsspår finns en hop härliga heavy metal-låtar på tyskarnas andra skiva. Fram med luftgitarren och jung med för allt vad tygen håller – Metal 'til we die!!!

Roger Bengtsson

MINIMALISTIC SWEDEN "Standard Klickmusik" Mitek/Border

Andreas Tilliander har sedan debuten med *Ljud* varit den obestridda kungen av knasterhouse (eller klickmusik om man föredrar det) i Sverige. I ett antal sidoprojekt har han stärkt sin ställning och nu är det dags igen. Tillsammans med Stefan Thor (mer känd som Folie), Anders Martinsson och Anders Nordgren (tillsammans kända som Pfefferbauer) har Tilliander bildat Minimalistic Sweden. Lika självironiskt som bandnamnet är, är skivans titel: *Standard Klickmusik*. Ett femtiotvå minuter långt stycke är skivans innehåll och visst, det är standard: dubinslag, househarmonier, klickande och knastrande ljud, uppbrutna rytmer, ihopklistrade låtstrukturer. Men det är inte standard i betydelsen tråkigt och enbart enligt formeln. Nej, vad Minimalistic Sweden gör på de femtiotvå minuterna är snarare en "best of klick", fast det kanske hade varit för självsäkert att döpa skivan till det? Den långa låten ormar sig fram genom klickmusikens influenser och ljudlandskap och det är stundtals bland det vackraste jag hört i genren. Spår nio (jo min CD-spelare delar ändå upp låten i tio delar) är en långsamt växande ljudvåg som försiktigt letar sig ut i rummet, för att så småningom stjälta all min uppmärksamhet. Det lilla gitarriknande ackordet varierar och finslipas. Det är solnsken, glittrande dagg och sval bris på en fjärd. Vackert, harmoniskt och ödmjukt.

Mats Almegård

MODER JORDS MASSIVA "Från luften"

Flora & Fauna/BonnierAmigo

På förra skivan *I jorden* tyckte jag att Moder Jords Massiva lät lite tillbakahållna och lätt oroliga. Jorden kanske inte var det rätta elementet för det stora kollektivet. Då känns det mer som om luften passar bättre. Jag menar, 26 medverkande musiker – det gör väl att kollektivet måste kunna vara luftigt sammansatt för att allt arbete inte bara ska kollapsa.

Precis som på tidigare MJM-skivor grundar de med reggae och blandar ner lite hiphop, electronica och så vidare. *Från luften* bjuder på femton spår och alla är väl inte helt bra. Har lite svårt för rap-spåren *Från luften* och *Dygnsrhythm* som förvisso är skönt uppbyggda, men rappen låter inte helt bra faktiskt. Bättre är då *Doing it Wrong*, *Sky Fall Down* och framför allt inledande *Something to Give*. Den sistnämnda för samman skett elektroniska slinger med krispig gitarr, stötig basgång och ljuv sång signerad Adesola Adeniji. Bara det spåret är värt pengarna.

Mats Almegård

JUANA MOLINA

"Segundo"

Dormino/Playground

Det är kryptiska musikaliska ljud som möter en. Det är inte så man häpnar eller fascinerats till tårar, men märkligt är det. Som i en inte alltför ältad och bearbetad hybrid av electronica, konstmusik och etno. Som en energisk envetenhet att vilja blanda olja och vatten. Juana Molina lyckas emellanåt hitta det direkta anslaget, den direkta symbiosen mellan aparta toner, mellan aparta grunder, men ofta känns det också väl tillgjort. Och det är synd. För det finns en rikedom på vilja, en vilja som är fast, stabil och kompromisslös. Och den kan krossa allt motstånd i låtar som *La Visita*, med sin sakrala känsla till leksaksmusik. I *Mantra del Bicho Feo* som hittar och byter platser på ingredienser i konstmusik, dans och folk. Och det är i de stunderna man känner att både man själv och Juana Molina hittat hem. Däremellan finns dock lite för många irrvägar man kanske inte helst slår in på igen.

Magnus Sjöberg

MY JAZZY CHILD

"Sada Soul"

Clapping Music

Damien Mingus är en fransk kille som kombinerar folkmusik och electronica. Looparna är många, instrumenten låter ibland som om de vore halvfärdiga prototyper och jag, ja, jag försöker hitta någon sorts röd tråd i det hela.

Vissa delar av *Sada Soul* är påfrestande till den grad att jag tappar intresset, andra får mig att sjunka djupt ner i mitt medvetande. En skiva att både hata och älska.

Mikael Barani

NANOOK OF THE NORTH

"The Täby Tapes"

Starfly/BonnierAmigo

Det är något diffust sagoaktigt vilandes över *The Täby Tapes*. Ett lugnt avskalat berättande som inte hörs speciellt ofta inom popmusik. Betraktelser av ett stilla Sverige – allt sett ur ögonen från tankefiguren Nanook.

En stor fördel och draghjälp är att låtarna är duetter, med inte helt okända kvinnliga artister som Irma Schultz Keller och Camela Leierth. Den sistnämndas insats gör bland annat *Karin Boye's Grave* till något extra. Roliga textrader som "...we could drive in our car from Alingsås to the stars..." och "...we could have gone to Kvarken every night..." höjer också intrycket.

Rösterna får göra grovjobbet – ackom-

panjemang sträcker sig ibland bara till stråkar och blås. Det är smält och vackert, med starka låtar och refränger rakt igenom. Förmodligen för obskyrt för stora massan, men hur ofta är den egentligen en korrekt värdemätare?

Niklas Simonsson

NEOSPASTICS

"Plasticlove"

Napalm/Sound Pollution

Neopastics kan lätt avfärdas som en Marilyn Manson-kopia. Speciellt med tanke på hur ansträngt sångrösten ska likna Mansons spruckna stämma. Men jag struntar i detta faktum, och i att texterna verkligen känns som plast, för melodierna har ändå tillräckligt med värde i sig för att göra *Plasticlove* lyssningsbar. En korsning mellan Type O Negative under deras rockiga stunder och gamla fina L7.

Mikael Barani

CLAES NILSSON

"North of the Lake"

Blaze

Om Christian Kjellvander någonsin får problem med medhörningen på en konsert kan han alltid anlita Claes Nilsson, här snackar vi om två otroligt liknande röster. Den musikaliska inriktningen är även den identisk, singer/songwriter med countryinflenser. Jag lät skivan snurra vidare ett par varv, upptäckte att grabben har en hel del sköna låtar och att han står sig väl med sin countrybottnade pop.

North of the Lake fungerar som en bra inkörsport för den som är intresserad av country, men inte riktigt vill ta sig an de riktigt tunga sakerna. En gedigen skiva inom genren.

Mikael Barani

SALIM NOURALLAH

"Polaroid"

Westernviny

Salim Nourallah har släppt sin solodebut. Hans tidigare meriter är främst The Nourallah Brothers som fått ur sig ett gäng hyfsade låtar. På *Polaroid* är temat familjeliv. Varje låt handlar om erfarenheter han har av relationer och sin barndom. Mycket är lågmält, annat lite tyngre, något poppigare som den smakfulla *1978. A Family Disease* är mörkare med drag av Radiohead. Trots att plattan har bra stunder och projektet är sympatiskt så lämnar *Polaroid* mig ganska oberörd.

Jonas Elgemark

ALECIA NUGENT

"Alecia Nugent"

Rounder/Playground

Jag vet inte vad det är med amerikanernas syn på musik eller på världen i övrigt för den delen. Men det faktum att många amerikaner har en fäblens för vad jag kallar mainstreamcountry. Där rör sig Garth Brooks och LeAnn Rimes. Alecia Nugent största inspirationskälla är dock Dolly Parton. Alecia låter dock inte ett dugg som Dolly. Hon väcker inga som helst känslor med sitt blaskiga sound. Fiol och mandolin till förbannelse. Tråkigt och förutsägbart.

Per Lundberg GB

OLD TIME RELIJUN

"Lost Light"

K/Border

Arrington De Dionysio alter ego Old Time Relijun gästade Sverige tidigare i våras och det grämer mig fortfarande att jag missade det. Visserligen är hans solokonsserter långt ifrån det inspelade materialet, men ändå. Det är alltid kul att se en multiinstrumentalist gå loss och servera nervösa utbrott på de saker han kommer över. Enligt de som var där var det bra och konstigt, så det rimmar väl ungefär som skivorna ändå.

Old Time Relijun är väl egentligen inte sådär extremt originellt egentligen. Bitvis handlar det nästan om pastischer på Cap-

tain Beefheart och till och med Dionysos omslagsteckningar påminner om Don van Vliets. Fast nu gör han det oftast väldigt bra, den några år gamla *Witchcraft Rebelion* var ett under av frenetiskt kaos och underhållande monoton, så varför inte skita i historiska pekfinger och låta postmodernismen blomma och känna det mytiska fladdret från kombinationen punkrock, blues och frijazz. Men kanske är inte *Lost Light* sådär extremt extrovert eller så är numera Dionysos exposéer för mig alltför välkända för det tänder liksom aldrig till. Bara fläckvis hittar jag tillbaka till superlativen. Det känns lite lojt. Det finns ändå så mycket som kunde vara bra, spår av Birthday Party, Beefheart förstås, Waits och kanske gamla no wave-veteraner som Ut. Men det är referenser som kanske inte pushar maskineriet vidare utan snarare läser fast allt till en lagom grå hyggligt knölig skiva som plötsligt inte har särskilt mycket att göra med K:s andra artister mer än att Phil Elvrum trummar. Visst grumlar det och visst är det lite galet, men inte på det där hysteriska, kärleksfulla sättet. Särskilt eget är det ju inte så någonting måste ju till. Och, som sagt, minskar man på frenesin och kraften övertygar man inte så där jätteofta.

Fredrik Eriksson

PAPER TIGER

"Underneath it All"

Roadglory Productions

Kommer ni ihåg den där killen som fick medelbetyg i skolan, som var mittfältare i fotbollslaget, som hade mittbena på det sena nittioalet, som köpte 3.5 skivor om året och som alltid drack Millennium-öl på festerna?

Inte? Inte så konstigt. Det är precis därför jag inte kommer minnas särskilt mycket av *Underneath it All*.

Den svenska vokabulären innehåller många tråkiga ord – "intresse", "aktiviteter" och "debattera", till exempel – men vid ett eventuellt krönande av Svenskans Tristaste Ord skulle det bli en grym showdown mellan orden "habilt" och "gediget".

Tyvärr är det även just de två orden jag vill plocka fram här. Paper Tiger har gjort ett gediget album. *Underneath it All* är ett habilt album. Det är väl en slags komplimang, men musik som är habilt och gedigen är också musik som lämnar dig oberörd.

Paper Tiger lämnar mig oberörd. Paper Tiger gör musik som försiktigt tröppar fram, kanske vinkar lite diskret åt dig då och då, men något större in- eller avtryck görs inte. Paperstigern själv – Daniel Gadmar – skriver i pressreleasen att hans låtar alla är lugna, eftersom, "sent på natten vill man inte väcka grannarna genom att sjunga för högt".

Det är ett problem.

Jag har två ord att ge som råd:

David Sandström.

Kristofer Ahlström

PETTER

"Ronin"

BMG

Sveriges hiphopfarbror nummer ett återkommer tre år efter senaste plattan, och på något sätt känns det som Petter rumsterar på en egen karriärmässig nivå i den svenska hiphopkdammen. Det är liksom en större sak när han släpper en platta än när alla andra (förutom The Latin Kings) gör det. Och produktionen är vattentät, låtarna stabila och Petter själv låter som han låter. Spännvidden på *Ronin* är också godkänd med upptempo blandat med reggae och ballader. Detta återspeglas även på gästlistan. Micken greppas av Moneybrother, Desmond Foster, Ken och Timbuktu. Och ändå blir resultatet ljummet.

Mest spännande blir det när experimen-

talisterna (i sammanhanget) i BLA0 tar hand om produktionen på spår som *Mitt sound* och *Showdown*. Då glimtar det till. Och självklart när Timbuktu går in och (utan kraftansträngning) styr upp *Tidens tempo*. Då inser man hur oinspirerad och trött Petter verkligen låter. Timbuk kör ju över honom. Måste vara trist att bli bitch-slappad på sin egen platta...

Det är tydligt att Petter tillhör hiphops-veriges äldre generation, fart och fläkt är numera en bristvara. Och att Petter den äldre inte längre känns speciellt angelägen framgår tydligt genom att han hellre gullar med sin son Alfons. För att göra spännande och fräsch musik måste nog en viss hunger infinna sig. Och Petter anno 2004 känns kraftigt mätt.

Gary Andersson

SAM PHILLIPS "A Boot and a Shoe"

Nonesuch

Sam Phillips har lyckats ta det bästa från den lätta, men ändå innehållsrika, kanske företrädesvis klassiskt brittiska, popmusiken, och blandat den med det bästa från singer/songwriter-traditionen. Resultatet är strålande. I grunden singer/songwriter-pop, men ofta också med så bohemiska inslag att man känner den rurala avigheten som hos exempelvis Tom Waits. Men framförallt låtarna, som står så starka och vackra för sig själva, oavsett arrangemang, att man bara låter sig föras med utan förbehåll. Att arrangemangen ofta lämnar Sam med bara gitarr och trumkomp blir bara bonus, eftersom det i ljudbilden blir en naken och utlämnande storhet. Både vackert och obehagligt. Lika delar Marianne Faithfull, Gillian Welch och Tracy Bonham. Eller en mer akustisk och musikaliskt utlämnande Alanis Morissette, om ni vill. Favoriten T-Bone Burnette har producerat, och bidragit till den ibland nästan sakrala känslan, låtit låtarna tala för sig själv, bara låtit de förstärkas på de punkter de behövs. Skivan har dessutom en både befriande och frustrerande kort speltid, strax under 35 minuter, men minuter man minns, vårdar och vill återleva. Stövlar och skor är ju nödvändiga för att hålla sig frisk och sund i alla årstiders märkliga vändningar. Sam Phillips är än mer nödvändiga.

Magnus Sjöberg

OMARA PORTUONDO "Flor de Amor" Word Circuit/Playground

Omara Portuondo är väl idag mest känd för att sjunga med Buena Vista Social Club, även om hon har en över fyrtioårig karriär bakom sig. Hon har en av de där rösterna som innehåller allt det där som gör syd- och mellanamerikansk musik fylld av substans och pregnans; mod, säkerhet, svalka, skönhet och, ja, på något sätt, sensualism. På *Flor de Amor* finns det man hoppats på, allt befriat från de stora åthävarna, allt fyllt med avslappnat liv och styrka. Som att man i sommarkvällen bittra svalka förflyttas mellan brasilienska stränder och kubanska gränder utan att någonsin vara där, men samtidigt hela tiden närvarande. En smygande invasion av cikador och känslor, ett ständigt bubblande av eufori som aldrig låts titta fram, utan bara lämnar sina spår för att låta lyssnaren avgöra när det är dags att sucka av välbehag. En suck i natten. Inte av bitterhet, inte av längtan eller av trötthet. Utan av nöje och skönhet och skörhet. Man ler, och när natten går mot ytterligare och mer sommar kan man bara känna sig lugn. Vila och kontempera. Hitta en strand, en skog, en terrass eller bara ett ensligt rum där man kan bli sig själv igen. Som man en gång var. Som man ska bli. Som det är tänkt.

Magnus Sjöberg

POWDERFINGER "Vulture Street"

V2/BonnierAmigo

Australien. AC/DC. Ja, ungefär så har mina tankar gått när Powderfinger dykt upp i artiklar och dylikt. Den stadigt rifforienterade boogierocken som ständigt varit AC/DC:s signum var dock ett grovt misstag att sammanblanda med deras landsmän. *Vulture Street* kan närmast beskrivas som en utdragen gäspning i elva delar. Rock i gränslandet mellan Hellacopters och The Soundtrack of Our Lives mår sällan bra av större mängder sömnpiller och till nästa gång ser jag hellre att lyckoträffar som Stones-skramliga *Rockin' Rocks* och *Stumbly*'s samsas med en större dos vakenhet.

Roger Bengtsson

RAGING SPEEDHORN "Live and Demos"

Grand Recordings/Playground

Första skivan är en liveskiva från en mängd platser runt jordklotet. I konvolutet finns en lika imponerande som blandad lista på band och artister som delat spelställe med det brittiska metalbandet Raging Speedhorn. Mer självklara artister som Biohazard, Black Sabbath, Danzig, Motörhead, Slayer och Napalm Death förekommer tillsammans med mer oväntade som Run DMC och Graham Coxon.

Ljudet på liveskivan är däremot inte imponerande, det är helt enkelt uselt. Det påminner om en instängd källare eller ett taskigt ljudisolerat garage. Flera av låtarna är också inspelade på The Garage så det är kanske inte så konstigt. Kontentan blir att allt låter som en torrkokt gröt av bröl och slammer.

Andra skivan består av demoinspelningar och kontrasten i ljudbilden är total. Sångarens bröl och bandets slammer består. Men till skillnad från liveskivan går det att urskilja låtarna från den kompakta massan.

Andreas Eriksson

THE REPUTATION

"To Force a Fate"

Lookout/Sound Pollution

Om sextio år kommer inte många att minnas Chicagobandet The Reputation. Om någon skulle hitta *To Force a Fate* på en vind skulle vederbörande förmodligen bli lite besviken på musikklimatet i början av 2000-talet.

The Reputation spelar direkt semipunkig pop som vill rycka tag. Skivans tio låtar sträcker sig efter en som långa tentakler med sina catchy refränger. Och låtarna är inte dåliga utan håller jämn klass rakt igenom. *The Lasting Effects* och *Let this Rest* med ett snyggt Superchunkintro är helt klart godkända. Men *To Force a Fate* är en sådan skiva som trots koncentration och superhög volym får en att börja tänka på annat. Och det punkiga inslaget i The Reputation känns mest som en fasad. Kärnan är alldeles för snäll och polerad.

Johan Joelsson

THE RISE

"Bluezone"

Talking Music

I *Lucky to Live* sjunger The Rise att man hittar det man söker. Jag ser det som en direkt uppmaning till E-Type. Så hörru Martin, letar du efter ett förband så har du killarna i The Rise att tillgå. Fyra grabbar som är duktiga musiker och som gör lite hårdrockskryddad euro eller om det nu är eurokryddad hårdrock. Jag vet inte och det spelar ingen roll, för i vilket fall som helst är det inte precis vad jag letat efter.

Mats Almegård

RIVAL

"State of Mind"

Metal Blade/Border

1990 beslöt trummisen Gary Olson, basisten/sångaren John Johnson och gitarrister-

na Nevin Trivic och Chuck McNulty att lämna coverträsket och prångla ut eget material på marknaden.

En självbetitlad EP såg dagens ljus 1991 och fullängdaren *Modern World* påbörjades. Då kontrakt saknades fick Rival betala ur egen kassa och det dröjde ända till 2000 innan albumet fanns i handelen. Inte så mycket hände till en början men när den tyska publiken började få upp ögonen för Rival kontrakterades de slutligen till Metal Blade. Sättningen är fortfarande densamma och riffglädjen är på topp. Läser man texterna framstår de som ganska arga pojkar utan större litterära kvalifikationer. Sångaren påminner om Les Carlson (Bloodgood) och musiken är åt samma håll, dock något tyngre. *State of Mind* är förvisso trivsamt men egentligen inte så mycket mer.

Roger Bengtsson

RUN LEVEL ZERO "Walk the Psycho[path]" Memento Materia

Jag antar att Hans Åkerman äger det mesta av Front Line Assembly och Skinny Puppys kataloger. Likt de kanadensiska legenderna gör Run Level Zero något man kan kalla cyberpunk. Och det betyder ju hård synt kryddad med samplingar och på toppen väsende distortionssång. Lite mediekritik i *CNN of Worms* och så är man hemma. Man ska alltså inte förvänta sig det mest innovativa albumet om man väljer att gå långs psykostigen. Men när man lyssnar sönder allt kanadensarna gjort och längtar efter mer i samma skola kan man kolla upp Run Level Zero.

Mats Almegård

SAN DIMAS

"San Dimas"

Massacre/Sound Pollution

Det känns logiskt att San Dimas från Schweiz har turnerat med Bon Jovi. På bandets självbetitlade andra skiva är det traditionell rock med lite utrymme till förnyelse som dominerar. Allt är välproducerat och tråkigt utan nerv, även om det stundtals hårda soundet och de elektroniska inslagen räddar *San Dimas* från att falla i total glömska.

Andreas Eriksson

SAVING BLUE

"The Sinner's Cry"

Talking Music

Äntligen! Det här är något positivt och fint till skillnad från alla dekadenta och svartsynta rockband som förpestar musiksverige med sina halvruttna och nihilistiska anlag. SAVING BLUE är ett gammalevangeliskt Coldplay från Jönköping. Och här finns ljuset och värmen. SAVING BLUE lirar emotionell och eftertänksam rock med Jesus i fokus. Han nämns i varje låt i mycket positiva ordalag. Rock och religion är något som fler borde anamma. Syndarna får sitt straff och gråter.

Jag känner mig lika tacksam för *The Sinner's Cry* som Job gjorde i Jobs bok 42:12. "Herren välsignade slutet av Jobs levnad mer än dess början: han fick 14 000 får, 6 000 kameler, 1 000 par oxar och 1 000 åsneston."

Johan Joelsson

SCHENKER –PATTISON – SUMMIT

"The Endless Jam"

Mascot/BonnierAmigo

Äntligen har Michael Schenker (ex-Scorpions, UFO, MSG) sammanstrålat med fler musiker och bestämt sig för att spela in en coverplatta. Ärligt talat, det krävs en hoppelös föredetting för att ödsla tid på covers. Vem kan väl vara intresserad av att höra versioner av Yardbirds, Hendrix, Mountain, Proclum Harum med flera som vida understiger originalen? En rakt igenom onödig skiva som inte hjälps upp ett skit av

att han är sååå duktig på att lira gura.
Roger Bengtsson

SCORPIONS "Unbreakable"

BMG

Minns ett inslag från en av SVT:s krönikor för det gångna årets VM i fotboll (om det var 1994 eller 1998 års mästerskap kan jag dessvärre inte säga). Bilderna visade en festlig middagstillställning med den tyska truppen, och som musikaliskt inslag var nationalknuden Scorpions där och spelade. En speakerröst konstaterade något i stil med: "...i likhet med bandet var den tyska truppen en aning åldersstigen". Nåväl, ett förnygrat Tyskland tog sig i alla fall till VM-final senaste mästerskapet – vid en fortsatt jämförelse krävs det dock bara en snabblyssning av *Unbreakable* för att märka svårigheterna i att förnygra ett band.

Visst, basisten och trummisen är nya, yngre förmågor. Men hjärtat, hjärnan – ja, navet i den tyska orkestern är densamma som de senaste 25 åren. Rudolf Schenker, Matthias Jabs och Klaus Meine står dessutom för låtskrivandet i stort, så det låter liksom som det alltid gjort. De har visserligen ingen ny superballad i stil med *Still Loving You* eller *Wings of Change*, men det är man enbart tacksam för. Trött hårdrock, med försök till tuffa riff och engagerande sång. Eller något sänt. Bra är det då rakt inte. Och att sångaren Klaus Meine ser ut som en stearinstaty med läderkeps på bilderna i bookletten gör inte saken bättre.

Niklas Simonsson

SENGIR "Guilty Water"

Buzzville/Sound Pollution

Drömsk och atmosfärisk mörk gothisk rock från Belgien. Sengir har existerat sedan 1995 men av den death/doom som fanns vid starten finns inte mycket kvar. Sångerskan Ellen gör en klanderfri insats och påminner röstmässigt om Debbie Harrie (Blondie) och vad-hon-nu-heter i Evanesence. *Guilty Water* kan vara något för dig som gillar Mission och Within Temptation och det enda jag har att invända är att låtarna sinsemellan påminner lite för mycket om varandra.

Roger Bengtsson

SEX, MONEY & GUNZ

"Repossession"

Penalty/Showtime

Ice-T har hookat upp med Smooth da Hustla och Trigger Tha Gambler från östkusten för att visa en enad gangsterfasad när de på *Repossession* snackar om det som är viktigt i livet (bandnamnet ger en vink om vad det kan vara). Inget nytt under Glock-solen dock, det är kämpigt att vara en pimp och en hustler även på 2000-talet. Men plattan är rätt trist. Kanske borde de lagt mer tid i studion än på att övervaka sina bitches...

Gary Andersson

RON SEXSMITH

"Retriever"

V2/BonnierAmigo

Det är inte helt oväntat olycklig kärlek som är huvudtemat på *Retriever*. Men det här är det mest raka och självklara Ron fått ur sig på länge, det är väldigt lätt att sugas med i hans sorgsna men hoppfulla värld. Det är rymlig musik som både låter Rons texter och gitarrer komma fram, många av låtarna kryper liksom upp i knäet på en. *Imaginary Friends* är en sådan, *From Now On* är en annan som dessutom svänger skönt poprockigt. Det är en enkelhet som genomsyrar alla låtar och Ron Sexsmith visar mer än på tidigare plattor vilken närvaro han har i sin musik.

Jonas Elgemark

THE SILVER MOUNTAIN REVERIES

"The Pretty Little Lightning Paw E.P." Constellation/Border

Efrim från GY!BE har på ett antal skivor utforskat det där med stråkar och sång med gruppen The Silver Mt Zion. De har varit lika storslagna och dekorerande som moderbandet men med en helt annan desperat nervighet och jagande sång, någonstans bland alla flämtande stråkar och klirrande gitarrer. The Silver Mountain Reveries är en än mer skalad version som i stort är Efrims soloprojekt, inspelat delvis i hans vardagsrum. Förstås är det ändå groteskt svulstiskt och nästan parodiskt mycket eko och visst finns det dramatiska crescendo som vanligt. Jag börjar verkligen få GY!BE-estetiken upp i halsen. Hade det varit en enda stråke, eller gitarr, eller trumpet till på denna extremt anorektiska version hade jag nog huvudlöst kastspytt. Nu stannade det vid ett lätt illamående. Det är konstigt, men hela Constellationstallet har liksom målat in sig i ett hörn och katten vet hur de ska fånga intresset igen. Många gånger är säkert deras nya skivor betydligt mer fokuserade, komplexa och färdiga än de tidigare, men konceptet har för länge sedan spelat över och förbi sig själv och kvar är bara denna smet av för mycket instrument. Och varför luktar deras skivor så underligt? Som en gammal mans garderob.

Ändå känns *Pretty Little Lightning Paw* som ett stort steg i rätt riktning. Efrim har förstätt att är det någonting som kan få tillbaka progressiviteten i kollektivet så får det nog handla om att ta bort saker. Till exempel de fullkomligt patetiska konstnärliga pretentionerna, crescendo och mängden instrument. För oftast klarar sig Efrim alldeles bra själv med lite stöd av exempelvis bas och någon trumma. Det stora slår in ändå utan att det blir pompöst. Mitt i allt spårar man också humor och självdistans, någonting som tidigare säkert ansetts som det fulaste av synder. Så även om jag stundtals känner mig övergödd så måste jag säga att *Pretty Little Lightning Paw* är en frisk fläkt i den annars så möjliga kanadensiska musikkollektivets självutnämnda korståg. Ett nödvändigt tvärdrag som förhoppningsvis ser ett litet ljus någonstans i samtidsmörkret.

Fredrik Eriksson

SUGARCULT

"Palm Trees And Power Lines"

Ryko/Showtime

MY DEAF AUDIO

"Night Drive in"

Lockjaw Records

Vad hatar jag? Jo, collegerock och trallig skatepunk. Och här har vi två exempel. Band som dessa, ja, det finns fan i mig miljontals – de flesta från USA – borde elimineras. Värre smörja finns inte. Och inte hör man någon skillnad på dem heller. Jag rat-tar hellre in en kommersiell radiostation som spelar Fame Factory-skit än lyssnar på sådan här jävla skräp. Snälla skivbolag i Sverige och Europa, sluta ge ut sådan här IQ-befriad fjantpunk. Det finns redan så mycket skräp på marknaden. Låt de dumma amerikanerna ha sina skitband för sig själva. Det värsta av allt, My Deaf Audio är från England. Sjukdomen sprider sig. Hitta vaccin nån!

Annica Henriksson

SEBASTIEN TELLIER

"Politics"

Recordmakers/Capitol

Politics. Ja. Utan tvekan. Framför allt om man läser introduktionstexterna i häftet och får en bakgrund till låtarna; deras handling, deras politiska budskap. Och det är inte ett politiskt tema, det är flera: Afrika, indianer, arbetarklass. Det är hela den

frustrerade generationens samlade käpphåstar, det är allt det där vi hela tiden borde vara irriterade, ilska, arga, förbannade och rasande inför. Både historiskt och i nuet. Det är en skiva som gör en arg. Men samtidigt gör en glad och förundrad. För musikaliskt låter Sebastien Tellier mycket säregen. Ibland som en Frank Zappa som gör världsmusik med åttiotalets populärmusik som inspiration. Ibland så smörigt med stråkar att man vill tvätta sig. Ibland elakt och vrängt, utan att bli gapigt. Och ibland så stompigt att man undrar vad som händer, men faller ändå alltid till föga för det hela, för Tellers vilja, för de okuvliga arrangemangen och låtarna.

Blåset i *Broadway*. Nämda stompighet i *Benny*. Det långa och vackra introet till *La Ritournelle*. Så bortsett från att man ibland känner att det låter som en kvarleva av Johnny Wakelin, så bryter *Politics* ner en. På ett bra sätt, på ett positivt sätt. Man kanske inte blir aktivist, men det är värt att lyssna på de röster som hörs, som vill bli hörda, som måste bli hörda. Både för musik och budskap.

Magnus Sjöberg

TOC

"Loss Angeles"

Inside Out Music/Border

I barnkalasens tidsålder stod läskedrycksblandning högt i topp. En vildsint blandning av Lorange, Vira Blåkira, Cuba Cola, Sockerdricka och annan tillgänglig kolsyrad dryck fick oftast slutresultatet att vätskan i glaset såg odrickbar ut. Hur det smakade ska vi nog också låta vara osagt.

Finländarna i TOC (Throne of Chaos) faller på sitt tredje alster i samma fälla. En närmast galen blandning av goth, symfonirock, power metal, death, thrash och hemska powerballader får *Loss Angeles* att spre-ta likt ett frisläppt plockepinn. Riktigt spännande hade det varit om de utgått från den egensinniga mixtur av dödsmetal och medryckande symfonirock i låten *Acid Highway* och försökt hålla sig till det genom samtliga låtar. Att slänga med en helt bedrövlig bonuscover av Judas Priest *Night Crawler* från 1990 får knappast skivan som helhet att lyfta.

Roger Bengtsson

THOMAS TRUAX

"Full Moon Over Wowtown"

Psycho Teddy/Border

New York-killen Thomas Truax är vad som hade hänt om Nick Caves DNA hade korsats med valfri excentrisk uppfinnare. Som tur är räckte det dock med att Truax för-äldrar hade en lyckad natt för att få fram ett riktigt musikaliskt original, som dessutom uppfinnar sina egna instrument.

Wowtown känns som om det lika gärna kunde vara Halloweentown i Burtons *Nightmare Before Christmas*. Låtarna är underbart konstiga, och de har någon sorts dysterhet över sig som målar upp känslan av att albumet spelades in under en fullmåne, i ett labb med en massa bubblande provrör, konstiga mackapärer och ljudet av elektricitet.

Jag längtar redan efter Allhelgonaaf-ton.

Mikael Barani

VISION DIVINE

"Stream of Consciousness"

Metal Blade/Border

Italianerna i Vision Divine har fastnat i åttiotalets hårdrocksmetal och det är en tråkig nostalgitripp som de tar oss med på. The Darkness har gjort samma tripp men där handlar det om kvalitét med glimten i ögat.

Stream of Consciousness är en temaskiva uppdelad i fjorton kapitel som är en berättelse om en man som i början är inspärrad på ett mentalsjukhus och som

genom hela skivan tänker tillbaka på sitt liv. Och inte ens det är speciellt intressant.
Andreas Eriksson

VISION SYSTEM

"Monochrome"

Petrol Recording

Det är inte det att jag inte förstår Vision Systems fascination för Depeche Mode. Även jag gick och köpte alla DM:s limited editions och tapetserade väggarna hemma hos mina föräldrar med planscher och urklipp. Nej, det är inte det. Men det jag inte förstår är varför Vision System vill låta som DM. De finns ju redan. Okej, Vision System slänger in en gitarr och det låter fjärran från Martin Gores monotona riffande i låtar som *Personal Jesus*, mer som The Cures skivor från åttiotalet. Så det låter ju inte exakt som DM. Men Gustaf Hansson har lärt sig fraser, uttal och takt av Dave Gahan. Det kan jag nästan ta gift på. Och det blir så trist och förutsägbart när man bara vill låta som idolerna. Synd, för Vision System kan ju uppenbart göra låtar, producera och så vidare. Hoppas de hittar på något helt eget någon gång.

Mats Almegård

JIM WHITE

"Drill a Hole in that Substrate and Tell Me What You See"

Luaka Bop/BonnierAmigo

Det finns vissa singer/songwriter-skivor som berör, som tar tag i en. Som har något annorlunda, som har något som talar till en som lyssnare. Direkt. Via låtar, röst, texter, sättning, arrangemang. Jim Whites *Drill a Hole...* är en sådan. Ibland nästan överproducerad, men också luftig. Och ofta med en White som pratsjunger eller släpar sig fram i de mörka och ensamma stämningar som målas upp. Det finns någon form av släkt-skap med både rock- och soulrotade artister, på samma gång som det alltid handlar om det grundläggande enkla, det basala. Många gånger som ett lite laidback The. Eller Joseph Arthurs lite montrare skugga (minns den ångestfulla solitären i Joseph Arthurs *Come to Where I'm From*). Här finns den spröda skörheten hos *Bluebird*, den välkommande melodin i *Static On the Radio*, den rustika, rostiga lantligheten i *Borrowed Wings*. Allt tillsammans med sammanbindande arrangemang. De som tillåter både ett rasande iväg bort från utgångspunkten och krypande ihop inuti anslaget, hela tiden utan att tappa tråden.

Producerad av Joe Henry, och med gästspel av Aimee Mann. En hybrid av så många ingredienser att man själv blir en av dem, och vill framhäva allt det där som gör livet helt, som gör tillvaron vacker men ändå ond, som låter en känna att man lever.

Magnus Sjöberg

THE WHO

"Then and Now"

Polydor/Universal

Det finns en väsentlig skillnad mellan den här Who-samlingen och andra. Den här innehåller två nyskrivna låtar, de första på 22 år. Jo, det är sant. De två överlevande medlemmarna, Pete Townshend och Roger Daltrey har rest sig och plockat in Ringos son på trummor och Greg Lake på bas. Townshend har knäpat ihop två hyggliga låtar, framförallt *Real Good Looking Boy* som är en hyllning till Elvis. Stilmässigt hamnar den någonstans i början av sjuttio-talet mellan *Who's Next* och *Who by Numbers*. Klart man saknar John Entwistle och Keith Moon, världens vassaste rytmsektion, men det är inte mycket att göra. Zarkey Starr bankar på så gott han kan och Greg Lake... nja. För övrigt är det en kul samling eftersom underbara *See Me Feel Me* från *Tommy* och *Behind Blue Eyes* är med och även senare låtar som *You Better You Bet* och *Who Are You*. Nu hoppas man

bara innerligt att det nya Who kommer så nära Sverige som möjligt på sin sommar-turné.

Jonas Elgemark

THE WILDHEARTS

"The Wildhearts Must Be Destroyed"

TX2/Elm

Jag minns att det fanns en låt med The Wildhearts på ett gammalt blandband jag hade. Inklämd någonstans mellan Bluetones och Yvonne. Det måste ha varit i mitten av nittio-talet och jag tror att det var *I Wanna Go Where the People Go*. Då tyckte jag de var bra. Men jag kan inte säga att jag saknat dem. Har inte ens ägnat dem en tanke på alla dessa år. Nu läser jag att de lade ned bandet några år senare. Och ända sedan starten 1989 har det stormat om gruppen. Det finns gott om historier om bandet och en förtäljer när frontman Ginger och hans vapendragare vid ett tillfälle slog sönder redaktionen på Kerrang!. Men anekdoterna är roligare än musiken. Förutom den som handlar om att de återupptod för tre år sedan. I mina öron är The Wildhearts snudd på college-rock. Skval.

Annica Henriksson

WILEY

"Treadin' On Thin Ice"

XL/Playground

"I don't care about garage" sjunger Wiley på singelspåret *Wot Do U Call it?*. Sen klagör han att han inte heller gör urban eller 2step. Han gör enligt sig själv "eskibeats" och "eskimosounds". Och visst, ljudet i beatet låter med lite fantasi som droppande vatten på is. Annars kan man ju kolla in titlarna *Eskimo*, *Icerink* och skivans titel för att inse att Wiley verkligen vill göra sina eskimåbeats. Faktum är dock att det låter rätt så mycket garage, rap och jungle. Det hörs tydligt att Dizzee Rascal och Wiley har rört sig i samma kretsar. Även här finns den studsande hårda syntbasen, den aggressivt fräcka engelska rappen och knasiga ljud. Även här känslan av att befinna sig på gatan och höra något fräsch. För även om det finns mycket som känns igen från Dizzee Rascal har Wiley en egen stil, både rap-mässigt och musikaliskt. Själva stämningsläget är lite annorlunda också. För där Dizzee Rascal kändes som en frustande och manisk utflykt i ett MBD-barns inre är Wiley mer lugn och tillbakalutad. Och faktum är att jag faktiskt föredrar Wiley. Visst, han kommer inte riktigt upp till samma höjder som Dizzee, men i gengäld är hans album jämnare och man känner sig inte som överkörd av en buss när man hört hela rakt igenom. Den känslan kunde jag få med Dizzees skiva som jag tycker gör sig bäst i små doser.

Mats Almegård

EDGAR WINTER

"Jazzin' the Blues"

SPV/Playground

Att gitarrmiraklet Johnny Winter hade brorsa hade jag inte en aning om. Givetvis ska ju han också hålla på med musik. Gitarrerna kanske tog slut hemma hos familjen Winter i Beaumont, Texas i mitten av sextio-talet då bröderna växte upp. Istället valde Edgar saxofonen. Med *Jazzin' the Blues* i min hand så skulle han inte valt något instrument alls. Tror inte att jag hört något träkigare på mycket mycket länge. Titeln förklarar hur det låter.

Per Lundberg GB

WITHIN Y

"Extended Mental Dimensions"

Karmageddon Media/Sound Pollution

Göteborgs soundet inom metalmusiken fortsätter att dominera. Within Y är senaste tillskottet och de har läst sin musikaliska läxa på ett utmärkt sätt. Debuten *Extended Mental Dimensions* är tung, melodios och stenhård. Den förre Gardenian-medlemmen

Thim Blom är mannen bakom bildandet av Within Y och supportrar till In Flames, Darkane, Dark Tranquillity och At the Gates lär inte bli besviken.

Andreas Eriksson

WIZ

"Shattered-Mind-Therapy"

Arise/Sound Pollution

Debutalbumet av svenskarna mixades i anrika studio Fredman och den färdiga mixen låter skarpt och gött rent ljudmässigt. På den musikaliska fronten är den power/heavy metal som serveras tekniskt tilltalande, men på det stora hela framstår WIZ som ett dussinband i en genre där nya grupper dyker upp i parti och minut. Roligast än så länge var att försöka lista ut vilken Helloween-låt *One Chapter of a Fairytale* har som förlaga. *Eagle Fly Free* är den gissning som ligger bäst till.

Roger Bengtsson

YESTERDAYS NEW QUINTET

"Stevie"

Stones Throw/Playground

Denna cocktailjazziga slakt av ett gäng Stevie Wonder-låtar var en dålig idé. Den förtjänar faktiskt bara klander. Den som hittar legitima förmildrande omständigheter kring denna platta vinner ett års prenumeration på Groove.

Gary Andersson

THE ZUTONS

"Who Killed the Zutons?"

Sony

Jag hörde en riktigt skön låt på radio för ett tag sedan som var skönt funkig och fastnade i minnet. När låter nummer två på Liverpoolbandet The Zutons debutskiva drar igång får jag en aha-upplevelse. Här har vi ju den, *Pressure Point* heter den visst.

Who Killed the Zutons? Undrar jag med, för kvintetten är i allra högsta grad vid liv, och visar det genom att blanda all grym musik från förr på ett ytterst smakfullt sätt. Min personliga favorit är den slöa *Not a Thing to Do*, som bara osar av The Kinks *Sunny Afternoon*.

The Zutons mix av musikgodis är svår att greppa, men lätt att gilla.

Mikael Barani

ALF

"Augustibrev"

Dolores/Capitol

Att Alf, eller Håkan Åkesson som han egentligen heter, har en utpräglad känsla för melodier är det inget snack om. Inte heller att han med små medel bygger meningar som har en förmåga att lägga sig på minnet. Underfundigt, kanske man kan kalla det. Inte så osammanhängande som de rader hans skänks textförfattarkollega Thomas Öberg i Bob Hund presterar, men ändå är det nåt som känns gemensamt. Ja, förutom dialekten då. Men där nämnda band gör skev rock fylld med infall, ägnar sig Alf åt att framställa raka poplåtar om somrar och städer. Enkla bevis på att tre ackord, otvungen text, en stark sångmelodi och inget mer är vad som behövs för att göra bra låtar. Det är de snabba, poppigare låtarna som övertygar på Alfs debutalbum, singeln *Gröna linjen*, inledande *Augustibrev* och dängan *Mitt i Malmö city* har alla sing-a-long-potential på sommarens festivaler. Balladerna känns stela och onödiga i jämförelse. Men som helhet en lovande och i sina bästa stunder riktigt bra debut.

Martin Lundmark